

STUDII BIBLICE

Ellen G. White

CARTEA GENEZA

Comentarii ale studiilor Școlii de Sabat

---

aprilie – mai – iunie
2022

*Citate din Spiritul Profetic,
aranjate pentru studiul zilnic*

Traducere: Alina Badea

© 2022 Editura Viață și Sănătate

Toate drepturile rezervate pentru ediția în limba română.

Titlul în original: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Traducere: Alina Badea

Tehnoredactare: Irina Toncu

Corectură: Lavinia Goran

Notă: În această ediție, numărul paginii indicat la sfârșitul fiecărui citat este cel din ediția în original, care se regăsește în ediția digitală în limba română, iar în edițiile tipărite, între paranteze pătrate, în text.

Cartea *Hristos, Lumina lumii* este menționată cu acest titlu (deși este cunoscută cititorilor noștri și ca *Viața lui Iisus* sau *Cel așteptat de veacuri*), cu care apare și pe site-ul Ellen G. White Writings, unde, sub titlul *Viața lui Iisus*, este o altă lucrare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

Cartea Geneza : comentarii ale studiilor Școlii de Sabat : aprilie - mai - iunie 2022 : citate din Spiritul Profetic, aranjate pentru studiul zilnic /

Ellen G. White ; trad.: Alina Badea. - Pantelimon : Viață și Sănătate, 2022

ISBN 978-606-087-146-0

I. Badea, Alina (trad.)

CUPRINS

1. Creația	5
2. Căderea în păcat	13
3. Cain și moștenirea lăsată de el	21
4. Potopul.....	29
5. Babelul și toate popoarele pământului.....	37
6. Rădăcinile lui Avraam	45
7. Legământul cu Avraam	53
8. Făgăduința.....	61
9. Iacov înșală	69
10. Iacov devine Israel.....	77
11. Iosif, stăpânul viselor	85
12. Iosif, la conducerea Egiptului.....	93
13. Israel în Egipt.....	101

1

CREAȚIA

Sabat după-amiază, 26 martie

Numai în Cuvântul lui Dumnezeu găsim o autentică relatare a creațiunii. ... Numai aici putem găsi o istorie a rasei umane, nemânjită de prejudecăți sau mândrie omenească. ...

Aici putem avea comuniune cu patriarhii și profeții și putem asculta vocea Celui Veșnic vorbindu-le oamenilor. Aici putem vedea cum Maiestatea cerului S-a umilit pentru a deveni Înlocuitorul și siguranța noastră, pentru a Se împotrivi cu mâinile goale puterilor întunericului și a câștiga biruința pentru noi. Cu siguranță, o contemplare plină de respect a unor astfel de subiecte va înmuia, va curăți și înnobila inima și, în același timp, va inspira mintea cu noi puteri și cu vigoare. – *My Life Today*, p. 107

Dumnezeu îi vorbește familiei omenești într-un limbaj pe care ea poate să-l înțeleagă. El nu lasă acest subiect atât de ambiguu, încât făpturile omenești să-l poată adapta la teoriile lor. Când Domnul declară că a făcut lumea în șase zile, iar în ziua a șaptea S-a odihnit, El Se referă la ziua de douăzeci și patru de ore, pe care a delimitat-o prin răsăritul și apusul soarelui. ...

După ce a creat lumea și pe om, El a privit la lucrarea pe care o făcuse și a declarat-o ca fiind foarte bună. Temelia Sabatului a fost stabilită odată cu întemeierea pământului. „Când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie”, Dumnezeu a considerat că Sabatul era necesar pentru om chiar și în Paradis. Prin dăruirea Sabatului, El S-a gândit la sănătatea fizică și spirituală a omului. – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 136

La început, Dumnezeu era făcut cunoscut în toate lucrările creațiunii. Hristos a fost Acela care a întins cerurile și a pus temeliile pământului. Mâna Lui a fost aceea care a așezat lumile în spațiu și a modelat florile câmpului. „El întărește munții prin tăria Lui.” „A Lui este marea, El a făcut-o” (Psalmii 65:6; 95:5). El a fost Cel care a umplut pământul cu frumusețe și văzduhul cu cântece. Și pe toate lucrurile de pe pământ, din văzduh și cer, El a scris mesajul iubirii Tatălui.

Acum, păcatul a mânjit opera desăvârșită a lui Dumnezeu, totuși inscripția încă rămâne. Chiar și acum toate lucrurile create proclamă gloria desăvârșirii Sale. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 20

Prin urmare, prin intermediul lucrurilor pe care le-a creat, reușim să-L cunoaștem mai bine pe Creator. Cartea naturii este marele manual pe care trebuie să-l folosim, în corelare cu Sfintele Scripturi, pentru a-i învăța pe alții despre caracterul lui Dumnezeu și pentru a conduce înapoi, la staulul Său, oile pierdute. ...

În aceste învățături, luate direct din natură, există o simplitate și o puritate care le conferă cea mai înaltă valoare. Toți oamenii au nevoie de lecțiile oferite de natură. Însăși frumusețea ei îndepărtează sufletul de păcat și de atracțiile lumești și îl conduce spre puritate, spre pace și spre Dumnezeu. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 20

Duminică, 27 martie: Dumnezeuul creației

La crearea omului s-a descoperit puterea unui Dumnezeu existent ca persoană. Când Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său, forma umană era perfectă în toate întocmirile ei, însă era fără viață. Atunci, un Dumnezeu personal, existent prin Sine Însuși, a suflat asupra acelei forme suflarea de viață și omul a devenit o ființă vie, inteligentă. Toate părțile corpului uman au fost puse în mișcare. Inima, arterele, venele, limba, mâinile, picioarele, simțurile, facultățile mintale, toate și-au început lucrul și toate au fost condiționate de niște legi. Omul a devenit un suflet viu. Prin Hristos Cuvântul, Dumnezeu ca Persoană l-a creat pe om și l-a înzestrat cu inteligență și putere. ...

Deasupra tuturor celorlalte categorii de fapte inferioare, Dumnezeu a plănuit ca omul, lucrarea care a încoronat creația Sa, să exprime gândirea Lui și să dezvăluie slava Sa. Dar omul nu trebuie să se înalțe pe sine ca fiind Dumnezeu. – *Divina vindecare*, p. 415

... Prin psalmist s-a dat această solie lui Israel: „Slujiți Domnului cu bucurie, veniți cu veselie înaintea Lui! Să știți că Domnul este Dumnezeu! El ne-a făcut, ai Lui suntem: noi suntem poporul Lui și turma pășunii Lui. Intrați cu laude pe porțile Lui, intrați cu cântări în curțile Lui!” (Psalmii 100:2-4). Și despre „toți cei ce vor păzi Sabatul ca să nu-l pângărească”, Domnul zice: „îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt și-i voi umple de veselie în casa Mea de rugăciune” (Isaia 56:6,7). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 288

În Numele lui Isus, putem să venim în prezența lui Dumnezeu cu încrederea unui copil. Nu este nevoie de niciun om ca mijlocitor. Prin Isus, ne putem deschide inimile înaintea lui Dumnezeu, ca înaintea Unuia care ne cunoaște și ne iubește.

În locul tainic al rugăciunii, unde niciun ochi nu ne vede, decât ochiul lui Dumnezeu, nicio ureche nu ne aude, decât urechea lui Dumnezeu, putem să aducem cele mai tainice dorințe și frământări ale noastre înaintea Tatălui îndurării nemărginite și, în tăcerea și liniștea sufletului, vocea aceea care nu zăbovește niciodată să răspundă la strigătul unor nevoi omenesti va vorbi inimilor noastre.

„Domnul este plin de milă și de îndurare” (Iacov 5:11). El așteaptă cu o iubire neobosită să audă mărturisirile celor abătuți și să le primească pocăința. Așteaptă un semn de recunoștință din partea noastră cum așteaptă mama zâmbetul de recunoaștere de la odrasla ei. Domnul vrea ca noi să înțelegem cât de arzător și de duios ne dorește inima Sa. El ne invită să schimbăm încercările noastre cu simpatia Sa, întristările noastre cu iubirea Lui, rănilor noastre cu vindecarea oferită de El, slăbiciunea noastră cu tăria Lui, goliciunea noastră cu plinătatea Lui. Niciodată, cel care a venit la El n-a fost dezamăgit. „Când îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie și nu ți se umple fața de rușine” (Psalmii 34:5). – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pp. 84–85

Luni, 28 martie: Universul creat

Pământul a ieșit nespus de frumos din mâna Creatorului. Existau munți, dealuri și câmpii, cu râuri și lacuri presărate printre ele. Pământul nu era o câmpie întinsă, ci monotonia peisajului era întreruptă de dealuri și munți, nu atât de înalți și colțuroși cum sunt acum, ci având o formă frumoasă și simetrică. Nu se vedeau deloc stânci înalte și golașe, căci se aflau sub pământ, alcătuind un schelet al acestuia. Munții, dealurile și câmpiile frumoase erau împodobite cu plante, flori și copaci înalți și maiestuoși, de toate speciile, cu mult mai înalți și mai frumoși decât copacii de astăzi. Aerul era curat și sănătos, iar pământul semăna cu un palat nobil. Îngerii priveau și se bucurau de lucrările frumoase și minunate ale lui Dumnezeu. – *Lift Him Up*, p. 47

Lucrările lui Dumnezeu mărturisesc despre dragostea și puterea Lui. El a chemat lumea la existență, cu tot ce conține ea. Dumnezeu este un

iubitor de frumos. În lumea pe care a creat-o pentru noi, El nu ne-a pus la dispoziție doar ce este necesar pentru confortul nostru, ci a umplut cerurile și pământul de frumusețe. Vedem dragostea și grija Lui în bogatele câmpuri de toamnă, iar zâmbetul Lui în vesela rază de soare. Mâna Lui a făcut stâncile și munții semeți. Falnicii copaci cresc la porunca Lui. El a întins covorul de catifea verde peste pământ și l-a presărat cu arbuști și flori.

De ce oare a înveșmântat El pământul și pomii în verde viu și nu în sumbrul și întunecatul cenușiu? Nu pentru a fi mai plăcuți ochilor Lui? Iar inimile noastre, să nu fie ele pline de mulțumire când citim dovezile înțelepciunii și iubirii Sale în minunile create de El? – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 185

Nicio minte mărginită nu poate înțelege pe deplin existența, puterea, înțelepciunea sau lucrările Celui Infinit. Scriitorul inspirat spune: „Poți spune tu că poți pătrunde adâncimile lui Dumnezeu, că poți ajunge la cunoștința desăvârșită a Celui Atotputernic? Cât cerurile-i de înaltă: ce poți face? Mai adâncă decât locuința morților: ce poți ști? Întinderea ei este mai lungă decât pământul și mai lată decât marea” (Iov 11:7-9). Mințile cele mai mari ale pământului nu Îl pot cuprinde pe Dumnezeu. Oamenii pot cerceta continuu, pot învăța continuu și dincolo de aceasta încă este un infinit.

Cu toate acestea, lucrările creației mărturisesc despre puterea și măreția lui Dumnezeu. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui” (Psalmii 19:1). Aceia care iau Cuvântul scris ca sfântuitor al lor vor găsi în el un ajutor prețios în a-L înțelege pe Dumnezeu. „Însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El” (Romani 1:20). – *Patriarhi și profeți*, p. 116

Marti, 29 martie: Sabatul

Consacrând astfel Sabatul, Dumnezeu i-a dat lumii o zi de aducere-aminte, un memorial al Său. El nu a pus deoparte o zi, oricare dintre cele șapte zile, ci o anumită zi, ziua a șaptea. Și, prin respectarea Sabatului, noi dovedim că Îl recunoaștem pe Dumnezeu ca fiind Dumnezeul cel viu, Creatorul cerului și al pământului.

Sabatul nu conține nimic care să-l restrângă la vreo categorie aparte de oameni. El a fost dat pentru întreaga omenire. El trebuie folosit, nu pentru

a lenevi, ci pentru a contempla lucrările lui Dumnezeu. Oamenii trebuie să facă acest lucru, ca să „știe că Eu sunt Domnul care îi sfințesc”.

În ziua pe care a binecuvântat-o și a sfințit-o, Domnul Se apropie foarte mult de poporul Său. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre el.” Sabatul este memorialul lui Dumnezeu, îndreptând atenția oamenilor spre Creatorul lor, care a făcut lumea și toate lucrurile aflate în ea. – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, pp.136–137

„Importanța Sabatului ca monument al creațiunii este că el păstrează întotdeauna prezent motivul adevărat pentru care închinarea I se cuvine lui Dumnezeu” — pentru că El este Creatorul, iar noi suntem făpturile create de El. „De aceea, Sabatul stă chiar la temelia închinării rânduite de Dumnezeu, căci el ne învață acest mare adevăr în modul cel mai impresionant, cum nicio altă instituție nu face lucrul acesta. Adevăratul temei al închinării la Dumnezeu, nu numai al închinării din ziua a șaptea, ci al întregii închinări, se găsește în deosebirea dintre Creator și creaturile Sale. Acest fapt important nu se poate învechi niciodată și nu trebuie uitat niciodată” (J.N. Andrews, *History of the Sabbath*, cap. 27). ...

... Câtă vreme faptul că El este Creatorul nostru continuă să fie motivul pentru care ne închinăm Lui, atâta vreme Sabatul va continua să fie semnul și memorialul Său. Dacă Sabatul ar fi fost păstrat pretutindeni, gândurile și afecțiunile omului ar fi fost îndreptate către Creator ca obiect al adorării și al închinării și n-ar fi existat niciodată vreun închinător la idoli, vreun ateu sau vreun necredincios. – *Tragedia veacurilor*, pp. 437–438

„De aceea, Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului.” Aceste cuvinte sunt pline de învățătură și mângâiere. Deoarece a fost făcut pentru om, Sabatul este ziua Domnului. El Îi aparține lui Hristos, pentru că „toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3). Deoarece El a făcut toate lucrurile, El a făcut și Sabatul. El l-a pus deoparte, ca semn de amintire a lucrării creațiunii. Sabatul arată spre El, dovedindu-L că este Creator și Sfințitor. ... Sabatul este un semn al puterii lui Hristos de a ne sfinți. El le este dat tuturor acelor pe care îi sfințește Hristos. Ca semn al puterii Sale sfințitoare, Sabatul este dat tuturor acelor care, prin Hristos, devin o parte a Israelului lui Dumnezeu. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 288

Miercuri, 30 martie: Crearea omenirii

Domnul l-a creat pe om din țărâna pământului. El l-a făcu pe Adam părtaș vieții și naturii Sale. În el a fost suflată suflare de viață de la Cel Atotputernic și, astfel, a devenit un suflet viu. Adam era într-o formă desăvârșită – puternic, frumos, curat, purtând chipul Creatorului său.

Omul a ieșit din mâna Creatorului său desăvârșit ca alcătuire și frumos ca formă. Faptul că de șase mii de ani omenirea a suportat povara mereu crescândă de boală și nelegiuire este o dovadă concludentă a puterii de rezistență cu care a fost înzestrat omul la început.

Adam a fost încoronat ca rege în Eden. I s-a dat stăpânire peste toate ființele vii pe care le crease Dumnezeu pe pământ. Domnul i-a binecuvântat pe Adam și pe Eva cu o inteligență pe care nu a mai dat-o niciunei alte făpturi de pe pământ. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 1, p. 1082

Omul a fost lucrarea care a încununat creația lui Dumnezeu, făcut după chipul lui Dumnezeu și gândit anume să fie o reprezentare a lui Dumnezeu. ... Omul Îi este foarte drag lui Dumnezeu, pentru că a fost făcut după propria Sa înfățișare.

Când a ieșit din mâna Creatorului său, Adam avea o înălțime nobilă și o simetrie minunată. El era de două ori mai înalt decât oamenii care trăiesc acum pe pământ și era bine proporționat. Trăsăturile sale erau desăvârșite și frumoase. Culoarea feței sale nu era nici albă, nici palidă, ci era rumenă, strălucind de acea tentă vie a sănătății.

Eva nu era chiar atât de înaltă ca Adam. Capul ei ajungea cu puțin mai jos de umerii lui. Ea avea o înfățișare la fel de nobilă, era desăvârșită în simetrie și foarte frumoasă. ...

Creați pentru a fi „chipul și slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 11:7), Adam și Eva primiseră înzestrări cu totul vrednice de destinul lor măreț. Superbi și cu un corp bine proporționat, cu trăsături regulate și frumoase, cu fețe care străluceau de sănătate și de lumina bucuriei și a speranței, ei arătau în alcătuirea lor exterioară asemănarea cu Creatorul lor. – *My Life Today*, p. 126

Domnul a fost mulțumit de această ultimă și cea mai nobilă dintre toate creaturile Sale și a avut în vedere ca omul să fie locuitorul desăvârșit al unei lumi desăvârșite. Însă scopul Său nu era ca omul să trăiască singur. El a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.”

Dumnezeu Însuși i-a dat lui Adam o tovarășă. El i-a dat un „ajutor potrivit pentru el”, un ajutor corespunzător pentru el, o persoană potrivită, spre a-i fi tovarășă – pe cineva care putea să fie una cu el în dragoste și împreună-simțire. Eva a fost creată dintr-o coastă a lui Adam, ceea ce înseamnă că ea nu trebuia să stăpânească asupra lui ca fiind capul, și nici să fie călcată în picioare ca inferioară, ci să stea alături de el ca egală, să fie iubită și protejată de el. O parte din om, os din oasele lui și carne din carnea lui, ea era a doua identitate a lui, mărturie a apropierii și atașamentului plin de afecțiune care trebuie să existe în această legătură. – *Căminul adventist*, p. 25

Joi, 31 martie: Datoria omului

Obiectivele Domnului nu sunt și obiectivele oamenilor. El nu a plănuțit ca oamenii să trăiască în lenevie. La început, El l-a creat pe om un gentleman, dar, deși era bogat în tot ceea ce-i putuse oferi Proprietarul universului, Adam nu avea să lenevească. El n-a fost creat mai înainte de a i se putea oferi de lucru. El avea să-și găsească ocupația și fericirea în întreținerea lucrurilor pe care Dumnezeu le crease și, ca răspuns la munca sa, nevoile lui urmau să fie din abundență satisfăcute prin roadele Grădinii Edenului.

Atâta vreme cât părinții noștri au ascultat de Dumnezeu, munca lor în grădină a fost o plăcere și pământul le oferea bogăția lui. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pp. 273–274

Dumnezeu le-a dat o ocupație lui Adam și Evei. Edenul a fost școala primilor noștri părinți, iar Dumnezeu a fost învățătorul lor. Ei au fost învățați cum să lucreze pământul și cum să poarte de grijă lucrurilor pe care Domnul le sădise în grădină. Ei nu au considerat că munca este ceva înjositor, ci o mare binecuvântare. Lucrul făcut cu sârguință și hărnicie era o plăcere pentru Adam și Eva. Căderea lui Adam a schimbat ordinea lucrurilor; pământul a fost blestemat, însă decretul dat – că omul avea să-și mănânce pâinea în sudoarea frunții sale – nu a fost dat ca un blestem. Prin credință și nădejde, munca avea să fie o binecuvântare pentru urmașii lui Adam și ai Evei. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 314

Dumnezeu a oficiat prima căsătorie. Astfel, această instituție a fost inițiată de Creatorul universului. „Căsătoria este onorabilă” (Evrei 13:4, KJV), ea a fost una dintre cele două instituții pe care, după cădere, Adam le-a luat cu el dincolo de porțile Paradisului. Când principiile divine sunt

recunoscute și păzite în această relație, căsătoria este o binecuvântare; ea ocrotește curăția și fericirea neamului omenesc, satisface nevoile sociale ale omului și înalță natura lui fizică, intelectuală și morală. ...

Căminul primilor noștri părinți trebuia să fie un model pentru alte familii pe măsură ce copiii lor aveau să se răspândească pe tot pământul. ... Dumnezeu l-a așezat pe Adam într-o grădină. Aceasta era locuința lui. ... Tot ce înconjura perechea sfântă constituie o lecție pentru toate timpurile: fericirea adevărată nu constă în satisfacerea mândriei și a dorinței după lux, ci în comuniunea cu Dumnezeu prin lucrurile create de El. Dacă ar acorda mai puțină atenție artificialului și ar cultiva mai mult simplitatea, oamenii s-ar apropia mai mult de împlinirea scopului pe care l-a avut Dumnezeu atunci când i-a creat. – *Asemenea lui Hristos*, p. 166 (1 iunie)

Vineri, 1 aprilie: Pentru studiu suplimentar

Istoria mântuirii, cap. „Creațiunea”;

Fii și fiice ale lui Dumnezeu, „El este lângă toți cei ce-L caută” (13 ianuarie).

2

CĂDEREA ÎN PĂCAT

Sabat după-amiază, 2 aprilie

Când au fost așezați în frumoasa grădină a Edenului, primii noștri părinți au fost puși la încercare cu privire la loialitatea lor față de Dumnezeu. Ei erau liberi să aleagă să Îi slujească lui Dumnezeu sau, prin neascultare de El, să se alieze cu vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului. ... Dacă nu luau seama la poruncile lui Dumnezeu și ascultau de glasul lui Satana, când le-a vorbit prin intermediul șarpelui, ei aveau să-și piardă nu numai dreptul de a rămâne în Eden, ci însăși viața. ...

Adam și Eva puteau să mănânce din roadele oricărui pom din grădină, cu excepția unuia singur. Era o singură interdicție. Pomul interzis era la fel de plăcut și de atrăgător ca oricare alt pom din grădină. Era numit pomul cunoștinței, deoarece, dacă mâncau din acest pom despre care Domnul spusese: „Să nu mănânci din el” (Geneza 2:17), urmau să cunoască păcatul, să aibă experiența neascultării. – *That I May Know Him*, p. 14

Este cu neputință să explicăm originea păcatului pentru a da un motiv existenței sale. Cu toate acestea, se pot înțelege suficient atât originea lui, cât și măsurile luate cu privire la soarta finală a păcatului, măsuri care descoperă pe deplin dreptatea și mila lui Dumnezeu în toate procedeele Sale cu păcatul. Nimic nu este mai clar explicat în Scripturi decât că Dumnezeu n-a fost în nicio privință răspunzător de apariția păcatului. ... Păcatul este un intrus, pentru a cărui existență nu se poate da nicio explicație. El este tainic, de neexplicat; a-l scuza înseamnă a-l apăra. Dacă s-ar putea găsi o scuză pentru el sau vreo cauză a existenței lui, ar înceta să mai fie păcat. Unica definiție pe care o putem da păcatului este aceea pe care o găsim în Cuvântul lui Dumnezeu; el „este călcarea Legii” (1 Ioan 3:4), este acțiunea unui principiu în luptă cu Legea cea mare a dragostei, care este temelia guvernării divine. – *Tragedia veacurilor*, pp. 492–493

Numai prin iubire se trezește iubirea. A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi; caracterul Său trebuie să fie manifestat în contrast cu caracterul lui Satana. Această lucrare o putea face numai o singură Ființă din tot universul. Numai Acela care cunoștea înălțimea și adâncimea iubirii

lui Dumnezeu o putea face cunoscută. Peste noaptea întunecată a lumii trebuia să răsară „Soarele Neprihănirii, și tămăduirea va fi sub aripile Lui” (Maleahi 4:2).

Planul pentru răscumpărarea noastră n-a fost un gând venit ulterior, un plan făcut după căderea lui Adam. A fost o descoperire a „tainei care a fost ținută ascunsă timp de veacuri” (Romani 16:25). A fost o dezvăluire a principiilor care, din veacuri veșnice, sunt temelia tronului lui Dumnezeu. De la început, Dumnezeu și Hristos au știut de apostazia lui Satana și de căderea omului prin puterea înșelătoare a celui rău. Dumnezeu n-a ordonat ca păcatul să ia ființă, dar i-a prevăzut existența și a luat măsuri pentru a întâmpina această teribilă situație. Atât de mare a fost iubirea Sa pentru lume, încât S-a hotărât să Îl dea pe unicul Său Fiu, „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 22

Duminică, 3 aprilie: Șarpele

Păcatul a luat naștere prin înălțarea de sine. Lucifer, heruvimul acoperitor, a dorit să fie cel dintâi din cer. El a căutat să câștige controlul asupra ființelor cerești, să le despartă de Creatorul lor și să le câștige adorarea pentru sine. De aceea, el L-a prezentat în mod fals pe Dumnezeu, atribuindu-I dorința de înălțare de sine. El a căutat să pună în seama Creatorului iubitor trăsăturile sale rele de caracter. În felul acesta i-a înșelat pe îngeri. Tot așa i-a înșelat și pe oameni. El i-a făcut să pună la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu și să nu aibă încredere în bunătatea Sa. Pentru că Dumnezeu este un Dumnezeu drept și de o extraordinară măreție, Satana i-a determinat să-L considere sever și neiertător. În felul acesta, el i-a convins pe oameni să i se alăture în răzvrătirea sa împotriva lui Dumnezeu și asupra lumii s-a coborât bezna nenorocirii. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 21–22

Ispititorul i-a sugerat [Evei] că, de fapt, amenințarea divină nu avea să fie adusă la îndeplinire, ci era menită mai degrabă să îi intimideze pe ei...

Aceasta a fost lucrarea lui Satana din zilele lui Adam până astăzi și el a continuat-o cu mare succes. El îi ispitește pe oameni să nu se mai încreadă în iubirea lui Dumnezeu și să pună la îndoială înțelepciunea Sa. El caută continuu să suscite un spirit de curiozitate lipsită de respect, o dorință neliniștită și cercetătoare de a pătrunde tainele înțelepciunii și puterii lui Dumnezeu. În eforturile lor de a descoperi lucruri pe care Dumnezeu a

binevoit să le acopere, mulțimi de oameni trec cu vederea adevărurile pe care El le-a descoperit și care sunt esențiale pentru mântuire. – *Conflict and Courage*, p. 15

Dumnezeu spusese că unica siguranță a omului este ascultarea deplină de toate cuvintele Sale. Noi nu avem nevoie să pornim pe calea cea rea ca să vedem cum este răul, să-l experimentăm și să-i cunoaștem toate urmările. Aceasta va aduce slăbiciune prin neascultare. Planul lui Dumnezeu era să îi ofere omului clarviziune cu privire la toate activitățile lui. ...

După căderea în păcat, Domnul Hristos a devenit învățătorul lui Adam. El a acționat în locul lui Dumnezeu Tatăl în relația cu oamenii, salvând neamul omenesc de la o moarte imediată. El a luat asupra Sa rolul de mijlocitor. Lui Adam și Evei li s-a oferit o perioadă de probă în care să se întoarcă la supunere față de Dumnezeu și în planul acesta au fost cuprinși toți urmașii lor.

Fără ispășirea făcută de Fiul lui Dumnezeu, nu ar mai fi fost posibil să ajungă la om nici vreo binecuvântare a lui Dumnezeu, nici mântuirea. Dumnezeu era gelos pentru onoarea Legii Sale. Încălcarea acestei legi produsese o înfricoșătoare despărțire între Dumnezeu și om. În starea sa de nevinovăție, lui Adam îi era asigurată comunicarea directă, liberă și fericită cu Creatorul Său. După ce a păcătuit, Dumnezeu avea să mai comunice cu el numai prin Hristos și îngerii. – *Conflict and Courage*, p. 20

Luni, 4 aprilie: Fructul interzis

Cu cât interes privea întregul univers conflictul care avea să decidă poziția lui Adam și a Evei! Cu câtă atenție ascultau îngerii cuvintele lui Satana, când acesta ... căuta să facă fără niciun efect Legea lui Dumnezeu prin motivația lui înșelătoare! Cât de nerăbdători erau să vadă dacă perechea sfântă avea să fie amăgită de ispititor și să cedeze viclesugurilor sale! Ei se întrebau dacă perechea sfântă avea să își transfere credința și iubirea față de Tatăl și Fiul îndreptându-le spre Satana. Oare aveau ei să accepte minciunile lui drept adevăr?

Adam și Eva s-au convins pe ei înșiși că un lucru atât de mic, cum era faptul de a mânca din fructul interzis, nu putea să aibă niște consecințe atât de grave cum spusese Dumnezeu. Dar acest lucru mic era păcat, era călcarea Legii lui Dumnezeu care este sfântă și de neschimbat, și prin el a fost deschisă calea pentru moarte și nenorocire care au potopit apoi

lumea. ... Să nu considerăm niciodată ca păcatul este un lucru neînsemnat! – *That I May Know Him*, p. 14

Îngerii o avertizaseră pe Eva să aibă grijă să nu se despartă de soțul ei în timp ce erau ocupați cu lucrul lor de fiecare zi din grădină; lângă el, ea ar fi fost mai puțin în pericol de a fi ispitită decât dacă era singură. Dar, absorbită de îndeletnicirea ei plăcută, fără să-și dea seama, s-a îndepărtat de lângă el. ... Ea s-a trezit deodată privind la pomul oprit cu o curiozitate amestecată cu admirație. Fructul era foarte frumos, iar ea se întreba în sinea ei de ce oare Dumnezeu nu le îngăduise să mănânce din el. Acum era ocazia favorabilă pentru ispititor. Ca și cum ar fi fost în stare să priceapă ce se petrecea în mintea ei, el i s-a adresat: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: «Să nu mâncați din toți pomii din grădină?»” ...

Eva a crezut sincer cuvintele lui Satana, dar credința aceasta nu a scutit-o de pedeapsa pentru păcat. Ea a nesocotit cuvintele lui Dumnezeu și acesta a dus-o la cădere. În ziua judecății, oamenii nu vor fi condamnați pentru că au crezut cu sinceritate o minciună, ci pentru că nu au crezut adevărul, pentru că au neglijat ocazia de a afla care este adevărul. – *Conflict and Courage*, p. 15

Cei din poporul lui Dumnezeu trebuie să fie în stare să-l înfrunte [pe Satana] așa cum l-a înfruntat Mântuitorul, prin cuvintele: „Este scris”. Satana poate să citeze Scriptura și acum ca în zilele lui Hristos și va perverti învățăturile ei ca să susțină amăgirile lui. Totuși, declarațiile clare ale Bibliei vor asigura arme puternice pentru fiecare luptă.

Aceia care vor rezista în timpul primejdiei trebuie să înțeleagă mărturia Scripturilor cu privire la natura omului și cu privire la starea omului în moarte, deoarece, în viitorul apropiat, mulți vor fi confrunțați cu spiritele diavolilor care vor personifica rude sau prieteni dragi și vor declara ereziile cele mai periculoase. Acești vizitatori vor face apel la simpatiile noastre cele mai duioase și vor săvârși minuni ca să-și susțină pretențiile. Trebuie să fim pregătiți să ne opunem, prezentând adevărul Bibliei care arată că morții nu știu nimic și că aceia care apar în felul acesta sunt duhurile diavolilor.

Satana s-a pregătit multă vreme pentru efortul lui final de a înșela lumea. Temelia lucrării lui a fost pusă prin asigurarea dată Evei în Eden: „Hotărât că nu veți muri ...” (Geneza 3:4,5). El a pregătit puțin câte puțin calea pentru capodopera amăgirii lui prin dezvoltarea spiritismului. – *Istoria mântuirii*, p. 398

Martți, 5 aprilie: „S-au ascuns de Fața Domnului”

În Edenul sfânt în care au fost așezați de Dumnezeu, primii noștri părinți au purtat haina albă a neprihănirii. Ei au trăit în conformitate deplină cu voința lui Dumnezeu. Toate sentimentele lor Îi erau dedicate Tatălui ceresc. Perechea sfântă era învăluită de o lumină frumoasă și liniștită, lumina lui Dumnezeu. Această haină de lumină era un simbol al veșmântului spiritual al neprihănirii cerești. Dacă ar fi rămas loiali față de Dumnezeu, ea ar fi continuat să-i învăluie fără încetare. Dar, când au păcătuit, au rupt legătura cu Dumnezeu, iar lumina care îi învăluia a fost îndepărtată. Goi și plini de rușine, ei au încercat să înlocuiască veșmintele cerești, confecționându-și haine din frunze de smochin.

Același lucru l-au făcut, încă din vremea neascultării lui Adam și a Evei, toți cei care calcă Legea lui Dumnezeu. Ei au cusut frunze de smochin pentru a-și acoperi goliciunea cauzată de nelegiuire. Ei au purtat veșmintele concepute de ei înșiși, străduindu-se să-și acopere păcatele cu propriile fapte bune și să se facă plăcuți înaintea lui Dumnezeu.

Dar această metodă nu va funcționa. Nimic din ceea ce poate concepe omul nu poate înlocui haina nevinovăției pierdute. Niciun veșmânt din frunze de smochin și nicio îmbrăcămintă lumească nu pot fi purtate de aceia care stau la masa de nuntă a Mielului alături de Domnul Hristos și de îngeri.

Numai veșmântul pregătit de Domnul Hristos Însuși ne poate face corespunzători pentru a apărea în prezența lui Dumnezeu. Fiecare suflet credincios va fi îmbrăcat de Domnul Hristos cu haina neprihănirii Sale. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 310–311

Cele mai bune eforturi pe care este în stare să le facă omul prin puterile proprii, pentru a împlini cerințele Legii celei drepte și sfinte pe care a călcat-o, sunt lipsite de valoare, dar, prin credința în Hristos, el poate să ceară neprihănirea Fiului lui Dumnezeu, care este întru totul îndestulătoare. Domnul Hristos a împlinit cerințele Legii în natura Sa omească. El a purtat blestemul Legii pentru omul păcătos și a făcut ispășire pentru el, așa încât oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Adevărata credință își însușește neprihănirea lui Hristos, iar cel păcătos este făcut biruitor împreună cu Hristos, pentru că este făcut părtaș naturii divine și, astfel, natura divină și cea omească sunt combinate. – *Solii alese*, cartea 1, pp. 363–364

Adam și Eva nu au început să se acuze reciproc decât după ce au păcătuit. Dacă nu va fi stăpânită de harul lui Hristos, firea omenească va continua în mod inevitabil să se comporte în felul acesta.

Când împărtășesc un spirit acuzator, oamenii nu se mulțumesc doar să scoată în evidență ceea ce ei presupun a fi un defect al fratelui lor. Dacă, prin mijloace blânde, nu reușesc să-l determine să facă ce cred ei că ar trebui, vor recurge la constrângere. Atât cât stă în puterea lor, îi vor obliga pe oameni să se conformeze ideilor lor cu privire la ce este bine și drept. Acesta a fost modul în care au procedat iudeii din zilele lui Hristos și în același mod a procedat biserica ori de câte ori a pierdut harul și dragostea lui Hristos. Când și-a dat seama că îi lipsește puterea iubirii, biserica a căutat să se sprijine pe brațul puternic al autorității de stat pentru a-și impune doctrinele și pentru a-și aplica hotărârile. În aceasta constă secretul tuturor legilor de stat care conțin prevederi religioase și cauza tuturor persecuțiilor religioase care au avut loc din zilele lui Abel și până în prezent. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pp. 126–127

Miercuri, 6 aprilie: Soarta șarpelui

Deoarece a fost folosit de Satana ca medium, șarpele avea să aibă partea sa în judecata divină. Din cea mai frumoasă și cea mai admirată dintre toate creaturile câmpului, el avea să devină cea mai respingătoare și cea mai detestată dintre toate, de temut și urâtă atât de oameni, cât și de animale. Cuvintele adresate mai departe șarpelui i se aplică direct lui Satana, arătând înainte spre înfrângerea și distrugerea lui finală: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3:15). ...

Această sentință rostită în auzul primilor noștri părinți a fost pentru ei o făgăduință. În timp ce prevestea un război între om și Satana, declara, de asemenea, că puterea acestui mare adversar avea să fie zdrobită în cele din urmă. – *Patriarhi și profeți*, pp. 58, 65–66

Câștigarea unui suflet pentru Hristos ... este o înfrângere pentru ispititor, înseamnă zdrobirea capului lui. Lucrul acesta va stârni răutatea vrăjmașului făcând ca acțiunile lui să fie mai intense. ... Alarmat că își pierde prada, Satana va căuta întâi să amăgească, apoi să oprime și să persecute. Oamenii răi, muștrați de învățăturile și de exemplul celor care vin la lumina adevărului biblic, vor deveni agenții marelui vrăjmaș al sufletelor și nu vor lăsa nefolosit niciun mijloc în încercarea de a-i îndepărta de

supunerea lor față de Dumnezeu și a-i determina să renunțe la calea cea îngustă a sfințeniei.

Dar nimeni nu trebuie să se alarmeze sau să se înpăimânte. Cuvântul lui Dumnezeu stă garanție că, dacă ei cred și ascultă de cerințele lui Dumnezeu, dacă rămân statornici față de principii, sunt membri ai familiei regale, copiii al Împăratului ceresc. Ei sunt siguri că au alături agenți ai cerului veniți în ajutorul lor ca poată fi victorioși prin meritele lui Hristos – mai mult decât biruitori prin Acela care i-a iubit. – *Our High Calling*, p. 89

[La moartea a doua] Satana și îngerii lui au suferit mult timp. Satana a purtat nu numai povara și pedeapsa cuvenite pentru propriile păcate, ci și pentru păcatele celor mântuiți, care fuseseră puse asupra lui, și el va trebui, de asemenea, să sufere și pentru ruina pe care a adus-o asupra sufletelor. Apoi, am văzut că Satana și toată oștirea celor răi fuseseră mistuiți și dreptatea lui Dumnezeu fusese împlinită. Toată oștirea îngerească și toți sfinții mântuiți au spus cu un glas puternic: „Amin!”

Îngerul a spus: „Satana este rădăcina, copiii lui sunt ramurile. Acum, ei sunt mistuiți, rădăcina și ramură deopotrivă. Au murit de o moarte veșnică. Ei nu vor mai avea parte vreodată de înviere, iar Dumnezeu va avea un univers curat.” M-am uitat apoi și am văzut cum focul care-i mistuise pe cei răi ardea resturile și curăța pământul. M-am uitat iarăși și am văzut pământul purificat. Nu mai exista nici măcar o urmă a blestemului. Scoarța crăpată, neuniformă a pământului arăta acum ca o câmpie întinsă, netedă. Întregul univers al lui Dumnezeu era curat și marea luptă se încheiase pentru totdeauna. – *Scrieri timpurii (Experiențe și viziuni)*, pp. 294–295

Joi, 7 aprilie: Destinul omului

Adam a înțeles că tovarășa sa călcase porunca lui Dumnezeu, nesocotind singura opreliște pusă ca test al credințioșiei și iubirii lor. În mintea sa avut loc o luptă teribilă. El deplângea faptul că îi îngăduise Evei să rătăcească departe de el. Dar acum fapta fusese săvârșită; el trebuia să se despartă de aceea a cărei societate fusese bucuria sa. Cum avea să suporte el lucrul acesta? Adam se bucurase în compania lui Dumnezeu și a sfinților Săi îngeri. El privise slava Creatorului. Adam înțelesese destinul măreț care se deschidea înaintea urmașilor săi dacă ei îi rămâneau credințioși lui Dumnezeu. Acum, toate aceste binecuvântări erau pierdute din vedere de teama de a nu pierde acel singur dar care, în ochii săi, le întrecea pe toate celelalte. ... El s-a hotărât să împărtășească soarta Evei; dacă ea

trebuia să moară, și el avea să moară împreună cu ea. – *Patriarhi și profeți*, p. 56

Când l-a făcut pe om, Dumnezeu l-a făcut stăpân peste pământ și peste toate viețuitoarele de pe el. Atâta vreme cât Adam a rămas credincios Cerului, întreaga natură îi era supusă. Dar, când s-a răzvrătit împotriva Legii divine, ființele inferioare s-au răzvrătit împotriva acestei rânduiei. Astfel, în marea Sa milă, Domnul avea să le arate oamenilor sfințenia Legii Sale și să-i facă să vadă, din proprie experiență, pericolul înlăturării ei chiar și în măsura cea mai mică.

Iar viața de trudă și griji care avea să fie de acum încolo partea omului a fost dată cu iubire. Din cauza păcatului său, era necesar ca omul să dezvolte o disciplină, să pună un control asupra apetitului și pasiunii și să dezvolte obiceiul stăpânirii de sine. Era o parte a marelui plan al lui Dumnezeu pentru recuperarea omului din ruina și degradarea păcatului. – *Conflict and Courage*, p. 18

Când și-au dat seama cât de înaltă și de sfântă era Legea lui Dumnezeu, a cărei călcare făcuse necesară o jertfă atât de scumpă pentru salvarea lor și a urmașilor lor de la nimicirea deplină, Adam și Eva au cerut să moară ei înșiși sau, mai degrabă, să-i lase pe ei și pe urmașii lor să suporte pedeapsa pentru nelegiuirea lor, decât să se îngăduie ca Fiul lui Dumnezeu să facă acest mare sacrificiu. Groaza lui Adam a fost tot mai mare. El a înțeles că păcatele lui erau atât de mari, încât implicau consecințe înspăimântătoare. Oare chiar trebuia ca onoratul Comandant al cerului, care mersese alături de el și vorbise cu el pe vremea când era în starea de nevinovăție sfântă, pe care îngerii Îl cinsteau și căruia I se închinau, să fie coborât din poziția Sa înaltă și să moară din cauza nelegiuirii lui? ...

... Tatăl nu putea să anuleze sau să schimbe nici măcar o singură prevedere a Legii Sale pentru a corespunde stării căzute a omului. Totuși, dându-și viața și suportând mânia Tatălui Său, Fiul lui Dumnezeu, care, împreună cu Tatăl, îl crease pe om, putea să facă pentru om o ispășire care să fie acceptabilă înaintea lui Dumnezeu. Îngerii i-au spus lui Adam că, deoarece nelegiuirea lui adusese moartea și nenorocirea, viața și nemurirea vor fi date numai prin jertfa lui Isus Hristos. – *Istoria mântuirii*, pp. 47–48

Vineri, 8 aprilie: Pentru studiu suplimentar

Profeți și regi, cap. „În duhul și puterea lui Ilie”.

CAIN ȘI MOȘTENIREA LĂSATĂ DE EL

Sabat după-amiază, 9 aprilie

Hristos era temelia întregului sistem religios iudaic. Moartea lui Abel a fost o consecință a refuzului lui Cain de a accepta planul lui Dumnezeu în școala ascultării, a planului de a fi salvat prin sângele lui Isus Hristos, reprezentat în mod simbolic prin jertfele care arătau spre Hristos. Cain a refuzat jertfa de sânge, care simboliza sângele lui Hristos care avea să fie vărsat pentru lume. Această întregă ceremonie a fost pregătită de Dumnezeu, și Hristos a devenit temelia întregului sistem. Acesta era un sistem de învățare prin care omul păcătos era făcut să înțeleagă și să prețuiască lucrarea lui Hristos.

Toți cei care aveau legătură cu lucrarea de la sanctuar trebuiau să fie învățați continuu despre intervenția lui Hristos în favoarea omenirii. Serviciul de la sanctuar avea ca scop să facă să ia naștere în inima fiecărui om iubirea față de Legea lui Dumnezeu, care este legea Împărăției Sale. Jertfele aduse trebuiau să fie niște parabole ale iubirii lui Dumnezeu care este descoperită în Isus Hristos – jertfa suferindă care a murit pentru că a luat asupra Sa vina păcatelor omului, Cel nevinovat care S-a făcut păcat ca să ne salveze pe noi. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 6, p. 1109

Încă de când i s-a spus șarpelui în Eden: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei” (Geneza 3:15), Satana a știut că nu are o stăpânire absolută asupra lumii. Se vedea că în oameni lucrează o putere împotriva stăpânirii lui. Cu un interes profund, el a urmărit jertfele aduse de Adam și de fiii lui. În ceremoniile acestea, el a întrezărit simbolul unei legături între pământ și cer. S-a hotărât să se interpună în această legătură și să o rupă. El a prezentat în mod fals atât pe Dumnezeu, cât și formele care îi duceau pe oameni la Mântuitorul. El i-a făcut pe oameni să le fie frică de Dumnezeu ca de unul care ar avea plăcere să-i distrugă. Jertfele care ar fi trebuit să descopere iubirea Sa erau aduse numai ca să potolească mânia Lui. Satana îi ațâța pe oameni la patimi urâte, ca astfel să-i poată stăpâni mai bine. Când s-a dat Cuvântul scris al lui Dumnezeu, Satana a studiat profețiile cu privire la venirea Mântuitorului. Din generație în

generație, el a lucrat ca să-i orbească pe oameni față de aceste profeții și ei să-L lepede pe Hristos la venirea Lui. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 115

Fariseul și vameșul reprezintă două mari clase de oameni în care se împart cei ce vin să I se închine lui Dumnezeu. Primii reprezentanți ai acestor clase sunt chiar primii doi copii născuți în lume. Cain a crezut despre sine că este neprihănit și a venit înaintea lui Dumnezeu doar cu o jertfă de mulțumire. El nu a făcut nicio mărturisire a păcatului și nu a simțit nicio nevoie de milă. Dar Abel a venit cu o jertfă de sânge, care Îl simboliza pe Mielul lui Dumnezeu. El a venit ca un păcătos, considerându-se pierdut. Singura lui speranță era iubirea nemeritată a lui Dumnezeu. Domnul a apreciat jertfa lui, dar nu a privit cu aceeași plăcere spre jertfa lui Cain. Simțământul nevoii, recunoașterea sărăciei și a păcatului nostru constituie primele condiții ca să fim primiți de Dumnezeu. „Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor” (Matei 5:3). – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 152

Duminică, 10 aprilie: Cain și Abel

Venirea Mântuitorului a fost prevestită în Eden. Când au auzit prima dată făgăduința, Adam și Eva așteptau să se împlinescă în foarte scurt timp. Ei l-au primit cu mare bucurie pe primul lor născut, sperând că el ar putea fi Eliberatorul. Dar împlinirea făgăduinței a întârziat. Cei care au primit-o pentru prima dată au murit fără să-i vadă împlinirea. ...

Dar, ca și stelele în vastul circuit al drumului rânduitor lor, planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă și nici întârziere. ... Tot astfel fusese hotărât în sfatul ceresc ceasul primei veniri a Domnului Hristos. Când marile orologii al vremii a indicat ceasul acela, Isus S-a născut în Betleem. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 31–32

Cain și Abel, fiii lui Adam, se deosebeau foarte mult în caracter. Abel avea un duh de credincioșie față de Dumnezeu; el vedea dreptate și milă în purtarea Creatorului față de neamul omenesc căzut în păcat și, plin de recunoștință, a primit nădejdea răscumpărării. Dar Cain nutrea sentimente de revoltă și a murmurat împotriva lui Dumnezeu pentru blestemul rostit asupra pământului și asupra neamului omenesc, din cauza păcatului lui Adam. El a îngăduit ca mintea lui să alerge pe aceleași căi care l-au dus pe Satana la cădere, cultivând dorința de înălțare de sine și punând la îndoială dreptatea și autoritatea divină. – *Patriarhi și profeți*, p. 71

Încurajarea iubirii de distracții înseamnă descurajarea iubirii față de preocupările religioase, pentru că inima ajunge atât de plină de lucruri de nimic, lucruri care plac inimii firești, încât nu mai rămâne loc pentru Isus....

Pentru a putea înțelege gândurile lui Dumnezeu, este nevoie de acea credință care lucrează prin fapte și curățește sufletul. Sunt unii care cred în Hristos, ei nu Îl consideră un impostor, ei cred că Biblia este o revelație a caracterului Lui divin. Ei apreciază doctrinele sfinte ale Scripturii și respectă Numele, acel singur Nume dat sub cer prin care oamenii pot fi mântuiți, și totuși, deși au toate aceste cunoștințe, ei pot să fie la fel de ignoranți cu privire la harul lui Dumnezeu ca păcătosul cel mai mare dintre păcătoși. Ei nu și-au deschis inima ca să-L primească pe Isus în ea. – *That I May Know Him*, p. 307

Nu este departe vremea când copiii lui Dumnezeu vor fi chemați să dea mărturie înaintea conducătorilor pământului. Nici unul din douăzeci nu își dă seama cu ce pași repezi ne îndreptăm spre cea mai mare criză din istoria noastră. ... Nu este vreme pentru vanitate, pentru lucruri de nimic, pentru a ne angaja mintea în chestiuni neimportante. ...

Acum ai ocazia de a atinge cea mai înaltă cotă a puterii intelectuale prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Dar, dacă ești indolent, dacă nu faci eforturi să sapi adânc în mina adevărului, nu vei fi pregătit pentru criza care va veni în curând peste noi. O, ce bine ar fi dacă ai putea să-ți dai seama că fiecare clipă este de aur! Dacă vei trăi prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu, nu vei fi găsit nepregătit. – *Our High Calling*, p. 355

Luni, 11 aprilie: Cele două jertfe

Acești frați au fost puși la încercare la fel cum fusese pus la încercare Adam, mai înainte, pentru a se dovedi dacă vor crede și vor asculta de cuvântul lui Dumnezeu. Ei cunoșteau măsurile luate pentru mântuirea omului și înțelegeau sistemul jertfelor pe care le rânduse Dumnezeu. Ei știau că, prin aceste jertfe, trebuiau să-și exprime credința în Mântuitorul preînchipuit de ele și, în același timp, să recunoască totala lor dependență de El în ce privește iertarea; ei știau că, prin ascultare de planul divin pentru mântuirea lor, dădeau dovadă de ascultare de voința lui Dumnezeu. Fără vărsare de sânge nu putea fi iertare de păcat, iar ei trebuiau să-și demonstreze credința în sângele lui Hristos ca fiind ispășirea făgăduită, aducând ca dar

de jertfă pe întâii născuți ai turmelor lor. În afară de aceasta, mai trebuiau să fie aduse înaintea Domnului, ca dar de mulțumire, primele roade ale pământului. – *Patriarhi și profeți*, p. 71

Cain și-a adus jertfa înaintea Domnului având în inimă nemulțumire și necredință cu privire la marea Jertfă făgăduită. El nu era dispus să urmeze cu strictețe planul care arăta supunerea lui și să obțină un miel pe care să-l aducă jertfă împreună cu roadele pământului. El a luat doar din roadele pământului și a desconsiderat cerința lui Dumnezeu, care îi spusese lui Adam că, fără vărsare de sânge, nu putea să aibă loc nicio iertare a păcatului. Cain nu a avut grijă să aducă nici măcar cele mai bune dintre roadele pământului. Abel l-a avertizat pe fratele lui să nu vină înaintea Domnului fără sângele unei jertfe. Pentru că era fratele mai mare, Cain nu a vrut să-l asculte pe Abel. El i-a disprețuit sfatul și și-a adus darul murmurând și îndoindu-se cu privire la necesitatea jertfelor ceremoniale. Dumnezeu nu a acceptat jertfa lui.

Abel a adus o jertfă din mieii cei mai grași, întâii născuți în turma lui, așa cum poruncise Dumnezeu, cu o credință deplină în Mesia care va veni și și-a prezentat darul cu un respect plin de umilință. Dumnezeu a apreciat jertfa lui. Un fulger din cer a coborât și a mistuit darul lui Abel. Cain nu a văzut nicio manifestare care să arate că darul lui a fost primit. El s-a mâniat pe Domnul și pe fratele lui. – *Istoria mântuirii*, pp. 52–53

Acela care încearcă să ajungă la cer prin propriile fapte de respectare a Legii încearcă o imposibilitate. Omul nu poate să fie mântuit fără ascultare, dar faptele lui nu vin de la el. Hristos este acela care lucrează în el și voința, și înfăptuirea, după buna Sa plăcere. Dacă ar putea să se mântuiască prin faptele sale, omul ar avea cu ce să se laude. Efortul pe care îl face omul prin puterea proprie, pentru a obține mântuirea, este reprezentat prin jertfa lui Cain. Tot ce poate să facă omul fără Hristos este întinat de egoism și de păcat, dar tot ce este făcut prin credință este bine primit de Dumnezeu. Când căutăm să obținem cerul prin meritele lui Hristos, sufletul progresează. Dacă privim la Isus, Căpetenia și Desăvârșirea (în engl.: Autorul și Desăvârșitorul) credinței noastre, noi putem să creștem în putere și să înaintăm din biruință în biruință, pentru că harul lui Dumnezeu a realizat prin Hristos mântuirea noastră deplină. – *Solii alese*, cartea 1, p. 64

Marti, 12 aprilie: Crima

Unii susțin că omenirea are nevoie nu de răscumpărare, ci de dezvoltare, că ea poate să se rafineze, să ajungă mai elevată și să se regenereze prin propriile puteri. Așa cum Cain a crezut că își putea asigura bunăvoința lui Dumnezeu printr-o jertfă din care lipsea sângele ispășitor, și aceștia se așteaptă să poată ridica omenirea la standardul divin și fără ispășire. Istoria lui Cain ne arată urmarea. Ne arată ce ajunge omul când se desparte de Hristos. Omenirea nu are puterea de a se regenera prin ea însăși. Ea nu are tendința de a se ridica, de a se îndrepta spre cele divine, ci de a merge în jos, spre cele ale lui Satana. Hristos este singura noastră speranță. – *Conflict and Courage*, p. 25

Cain nu s-a pocăit. În loc de a primi mustrarea și de a simți repulsie față de propria necredință, el a continuat să se plângă de nedreptatea și părătirea lui Dumnezeu. În gelozia și ura lui, el s-a certat cu Abel și i-a adus reproșuri. Abel i-a arătat cu blândețe fratelui său greșeala și i-a dovedit că era greșit. Însă Cain l-a urât pe fratele lui încă din clipa când Dumnezeu și-a manifestat față de el dovada acceptării Sale. Fratele lui, Abel, a căutat să-i liniștească mânia, vorbindu-i despre mila arătată de Dumnezeu prin faptul că a salvat viața părinților lor, deși ar fi putut să aducă asupra lor o moarte imediată. El i-a spus lui Cain că Dumnezeu îi iubea, altfel nu l-ar fi dat pe Fiul Său, nevinovat și sfânt, pentru a suporta mânia pe care omul merita să o suporte, din cauza neascultării. În timp ce Abel îndreptățea planul lui Dumnezeu, Cain a ajuns să fie cuprins de furie, iar mânia lui împotriva lui Abel creștea și fierbea, până când l-a ucis. Dumnezeu l-a întrebat pe Cain despre fratele lui, iar Cain a rostit o minciună: „Nu știi. Sunt eu păzitorul fratelui meu?” Dumnezeu i-a spus lui Cain ... : „Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine. Acum, blestemat ești tu, izgonit din ogrorul acesta, care și-a deschis gura ca să primească din mâna ta sângele fratelui tău! Când vei lucra pământul, să nu-ți mai dea bogăția lui. Pribeag și fugar să fii pe pământ.” – *Spiritual Gifts*, vol. 3, pp. 49–50

Nu suntem deloc în siguranță dacă ne permitem să contemplăm avantajele care ar putea fi obținute prin acceptarea sugestiilor lui Satana. Păcatul înseamnă dezastru și dezonoare pentru orice suflet care se complăce în păcat. Prin natura lui, păcatul orbește și amăgește și ne va ademini, prezentându-ne perspective încântătoare. Dacă ne aventurăm pe terenul lui Satana, nu avem nicio asigurare a protecției față de puterea lui. În măsura

în care depinde de noi, trebuie să închidem orice cale prin care ar putea să pătrundă ispititorul. ...

Unica posibilitate de a fi în siguranță împotriva răului este locuirea lui Hristos în inimă, prin credința în neprihănirea Lui. Ispita are putere asupra noastră din cauza egoismului care există în inimă. Dar, când contemplăm marea iubire a lui Dumnezeu, egoismul ni se înfățișează în caracterul lui hidos și respingător și dorim să fie alungat din suflet. Când Duhul Sfânt Îl proslăvește pe Hristos, inima noastră este sensibilizată și cucerită, ispita își pierde puterea, iar harul lui Hristos ne transformă caracterul. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 118

Miercuri, 13 aprilie: Pedepsirea lui Cain

Dumnezeu i-a dat lui Cain prilejul să-și mărturisească păcatul. ... El cunoștea bine grozăvia faptei pe care o săvârșise și a minciunii pe care o rostise pentru a o ascunde, dar era tot revoltat și sentința nu a mai fost amânată. ...

Cu toate că, din cauza crimei sale, Cain merita condamnarea la moarte, Creatorul milostiv i-a cruțat viața și i-a mai dat ocazia să se pocăiască. Dar Cain a trăit numai pentru a-și împietri inima, pentru a încuraja răzvrătirea împotriva autorității divine și pentru a ajunge căpetenia unui șir de păcătoși îndrăzneți și decăzuți. Acest singur apostat, stăpânit și condus de Satana, a ajuns un ispititor al altora; iar pilda și exemplul lui și-au exercitat influența lor demoralizatoare, până când pământul a devenit atât de corupt și plin de violență, încât se impunea nimicirea lui. ...

După ce blestemul lui Dumnezeu a fost rostit asupra lui, Cain s-a retras din căminul tatălui său. ... El a fugit departe de prezența lui Dumnezeu, lepădând promisiunea divină de a restaura Edenul pierdut, în favoarea căutării de bogății și plăceri pe pământul aflat sub blestemul păcatului, așezându-se astfel în fruntea acelei mari clase de oameni care se închinau dumnezeului acestei lumi. Urmașii săi s-au distins prin progres material și pământesc. Dar ei nu țineau seama de Dumnezeu și erau în opoziție cu planurile Sale pentru om. – *Conflict and Courage*, p. 27

Cruțând viața lui Cain, ucigașul, Dumnezeu a dat lumii un exemplu despre ce înseamnă să-i îngădui unui păcătos să trăiască, pentru a-și continua calea de neleguire fără frâu. Prin influența învățăturii și a exemplului lui Cain, mulți dintre urmașii lui au fost duși la păcat, până când „răutatea

(în engl.: nelegiuirea) omului era mare pe pământ și ... toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.” „Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie” (Geneza 6:5,11). – *Tragedia veacurilor*, p. 543

Dumnezeu i-a încredințat fiecărui om o lucrare a sa și, dacă omul întoarce spatele lucrării pe care i-a dat-o Dumnezeu de făcut, pentru a face lucrarea lui Satana, distrugându-și corpul sau ducându-l pe altul la păcat, lucrarea acestui om este blestemată și asupra lui este pus semnul lui Cain. Victimele pe care el le-a dus la ruină vor striga către Domnul la fel ca sângele lui Abel.

Fiecare om ... care încearcă să forțeze conștiința sau să controleze mintea altui om devine un agent al lui Satana, care face lucrarea lui și, înaintea universului ceresc, el poartă semnul lui Cain. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 1, p.1807

Joi, 14 aprilie: Răutatea oamenilor

Lui Adam i-a fost dat un alt fiu care să fie moștenitorul făgăduinței divine, moștenitor al dreptului spiritual de întâi născut. Numele Set, dat fiului său, înseamnă „rânduit” sau „în locul”, „căci”, zicea mama: „Dumnezeu mi-a dat o altă sămânță în locul lui Abel, pe care l-a ucis Cain” (Geneza 4:25). Set avea o înfățișare mult mai nobilă decât aceea a lui Cain sau Abel și semăna mai mult cu Adam decât cu ceilalți frați ai săi. Avea un caracter valoros, pășind pe urmele lui Abel. Cu toate acestea, el nu moștenise o mai mare bunătate naturală decât avea Cain. Cu privire la crearea lui Adam se spune că a fost „făcut după chipul lui Dumnezeu” (Geneza 1:27), dar, după cădere, omul „a născut un fiu după chipul și asemănarea lui” (Geneza 5:3). În timp ce Adam a fost creat fără păcat, după chipul lui Dumnezeu, Set, ca și Cain, a moștenit natura căzută a părinților săi. Dar el a mai primit și cunoștințe cu privire la Răscumpărătorul, cum și învățătura despre îndreptățire. Prin harul divin, el l-a servit și l-a onorat pe Dumnezeu; el a lucrat așa cum ar fi făcut și Abel dacă ar fi trăit, ca să întoarcă mintea celor păcătoși la respect și ascultare de Creatorul lor. – *Patriarhi și profeți*, p. 80

La păcatul uciderii, al cărei drum îl deschisese Cain, Lameh, al cincilea descendent, a adăugat poligamia și, fiind un batjocoritor trufaș, el l-a recunoscut pe Dumnezeu, dar numai pentru ca din răzbunarea lui Cain să obțină asigurarea propriei siguranțe. Abel duse o viață de păstor;

locuind în corturi sau colibe, iar descendenții lui Set au urmat același drum, socotindu-se „străini și călători pe pământ”, căutând „o patrie mai bună, adică o patrie cerească” (Evrei 11:13,16).

Pentru un timp, cele două clase au rămas separate. Neamul lui Cain, răspândindu-se din locul primei sale așezări, s-a întins peste câmpiile și văile unde locuiseră fiii lui Set, dar aceștia, pentru a scăpa de influența lor molipsitoare, s-au retras spre munți și acolo și-au făcut sălașurile. Cât timp a ținut această despărțire, ei au păstrat închinarea la Dumnezeu în toată curăția ei. Dar, cu trecerea timpului, ei s-au încumetat, puțin câte puțin, să se amestece cu locuitorii văilor. Această asociere a avut drept urmare rezultatele cele mai rele. „Fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase” (Geneza 6:2). Fiii lui Set, atrași de frumusețea fiicelor urmașilor lui Cain, s-au făcut urâți Domnului, căsătorindu-se cu ele. Mulți dintre închinătorii lui Dumnezeu au fost târâți în păcat de ispitele care erau acum mereu înaintea lor și și-au pierdut caracterul lor deosebit, sfânt. Amestecându-se cu cei depravați, ei au ajuns asemenea lor în spirit și fapte; restricțiile poruncii a șaptea au fost nesocotite și ei „și-au luat neveste pe acelea pe care și le-au ales” (Geneza 6:2). Copiii lui Set au urmat „calea lui Cain” (Iuda, vers. 11); ei și-au fixat gândul la belșugul și petrecerile lumești și au neglijat poruncile lui Dumnezeu. Oamenii „măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu..., ci s-au datat la gânduri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat” (Romani 1:21). De aceea, „Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate” (vers. 28). Păcatul s-a întins pe fața pământului asemenea unei lepre ucigătoare.

– *Patriarhi și profeți*, pp. 81–82

4

POTOPUL

Sabat după-amiază, 16 aprilie

[În zilele lui Noe] Neamul omenesc mai păstra încă mult din vigoarea lui de la început. Numai câteva generații trecuseră de când Adam avusese acces la pomul vieții, care era făcut să prelungească viața, iar existența omului încă se măsoara cu secolele. Dacă acești oameni, cu viață lungă și cu puterile lor rare de a chibzui și realiza, s-ar fi devotat slujirii lui Dumnezeu, atunci ei ar fi făcut ca Numele Creatorului lor să fie proslăvit pe pământ și ar fi răspuns scopului pentru care El le-a dat viață. Dar ei au dat greș în a face lucrul acesta. Erau pe atunci mulți uriași, bărbați de o statură și putere mare, renumiți pentru înțelepciunea lor, pricepuți în născocirea celor mai iscusite și mai minunate lucruri, dar vinovăția lor, dată de faptul că lăsau frâu liber nelegiurii, era într-un raport direct proporțional cu iscusința și înțelepciunea lor.

Dumnezeu a revărsat asupra oamenilor care au trăit înainte de potop multe și bogate daruri, dar ei au folosit aceste binecuvântări ca să se slăvească pe ei înșiși și le-au transformat într-un blestem, datorită faptului că și-au legat inima de aceste daruri, în loc să o lege de Cel care le-a dat. Ei au folosit aurul și argintul, pietrele prețioase și lemnul cel mai ales la construirea de case pentru ei, întrecându-se unul pe celălalt în înfrumusețarea locuințelor lor, împodobindu-le cu lucrările cele mai iscusite. Ei căutau să-și satisfacă numai poftele inimii lor mândre și se desfătau în orgii și ticăloșii. Pentru că nu au vrut să-L păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, au ajuns în curând să nege existența Lui. Se închinau naturii, în loc să se închine Dumnezeului naturii. Glorificau geniul uman și se închinau la lucrarea mâinilor lor și îi învățau pe copii să se plece în fața chipurilor cioplite. – *Patriarhi și profeți*, pp. 90–91

Despre antediluvieni citim: „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. ... Dumnezeu a zis lui Noe: «Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie. Iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul» (Geneza 6:5,13).

Dumnezeu i-a avertizat pe locuitorii lumii vechi despre ce Își propuse să facă pentru a curăța pământul de nelegiuirile de pe el. Dar oamenii au râs batjocoritor de ceea ce considerau a fi o precizie superstițioasă. Ei și-au bătut joc de avertizarea lui Noe despre un potop care ar fi urmat să vină. Când a fost pe pământ, Hristos i-a avertizat pe oameni despre nenorocirile care aveau să vină asupra Ierusalimului din cauză că locuitorii lui respinseseră adevărul și îi disprețuiseră pe mesagerii trimiși de Dumnezeu. Dar avertizarea Sa nu a fost luată în seamă.

Prin mesagerii Săi, Domnul ne-a trimis și nouă avertizări, declarând că sfârșitul tuturor lucrurilor este foarte aproape. Unii vor lua seama la aceste avertizări, însă marea majoritate le va desconsidera.

Așa va fi când va veni Hristos. Agricultori, negustori, oameni ai legii, oameni de afaceri vor fi atât de absorbiți de treburile și de afacerile lor și ziua Domnului va veni peste ei pe neașteptate. – *In Heavenly Places*, p. 343

Duminică, 17 aprilie: Pregătirea pentru potop

Cu mai mult de o sută de ani înainte de potop, Domnul a trimis un înger la credinciosul Noe pentru a-i aduce la cunoștință că nu va mai avea milă de neamul omenesc decăzut. Totuși, nu-l va lăsa în necunoștință cu privire la planul Său. El urma să-l învețe pe Noe și să facă din el un predicator credincios pentru a avertiza lumea despre nimicirea care va veni, așa încât locuitorii pământului să rămână fără nicio scuză. Noe urma să le predice oamenilor și, de asemenea, să pregătească o corabie, în conformitate cu îndrumările lui Dumnezeu, pentru salvarea lui și a familiei sale. El nu trebuia doar să predice, ci exemplul pe care îl oferea prin construirea corabiei trebuia să-i convingă pe toți că el credea ce predica.

Noe și familia lui nu erau singurii care se temeau de Dumnezeu și ascultau de El. Totuși, Noe a fost omul cel mai evlavios și mai sfânt de pe pământ, iar el a fost acela a cărui viață a fost păstrată de Dumnezeu pentru a aduce la îndeplinire voia Sa, construind corabia și avertizând lumea cu privire la nenorocirea care urma să vină. – *Istoria mântuirii*, pp. 62–63

Noe a rămas tare ca stânca în mijlocul furtunii. El era înconjurat de toate felurile de neleguire și corupție morală, însă, în mijlocul disprețului și al ridiculizării publice, al neleguirii generale și neascultării, el s-a distins prin integritatea lui sfântă și prin credințioșia lui neșovăielnică. În timp ce lumea din jurul lui Îl disprețuia pe Dumnezeu și se complăcea în desfrâu

excesiv, în violență și ticăloșii de tot felul, predicatorul credincios al neprihăniri a anunțat generația aceea de oameni că un potop de ape avea să înghită pământul din cauza nelegiurii neîntrecute a locuitorilor lui. El i-a avertizat să se pocăiască, să creadă și să intre în corabie. ...

Cuvintele lui erau însoțite de putere, pentru că, de fapt era glasul lui Dumnezeu care i se adresa omului prin slujitorul Său. Relația cu Dumnezeu l-a întărit cu forța puterii infinite și, timp de o sută douăzeci de ani, glasul lui solemn de avertizare a ajuns la urechile oamenilor din acea generație, vorbindu-le despre niște evenimente care, după înțelepciunea omenească, păreau ceva imposibil. ... Cât de simplă și de asemănătoare cu aceea a unui copil a fost credința lui Noe, în mijlocul necredinței unei lumi batjocoritoare! ... El i-a arătat lumii ce înseamnă să crezi întocmai ce a spus Domnul. – *Asemenea lui Hristos*, p. 322 (4 noiembrie)

„Este un lucru înfricoșător să tratăm cu ușurătate adevărul care a luminat înțelegerea noastră și ne-a atins inimile. Nu putem respinge avertizările pe care ni le trimite Dumnezeu în mila Sa, iar apoi să putem scăpa nepedepsiți. În zilele lui Noe a fost trimisă lumii o solie din cer, iar mântuirea oamenilor a depins de modul în care ei au tratat acea solie. Pentru că au respins avertizarea, Duhul lui Dumnezeu a fost retras de la păcătoși și ei au pierit în apele potopului. În timpul lui Avraam, îndurarea a încetat să mai stăruie pe lângă locuitorii vinovați ai Sodomei și toți, în afară de Lot, soția lui și două fiice, au fost mistuiți de focul trimis din ceruri. Așa a fost și în zilele lui Hristos. Fiul lui Dumnezeu le-a dat mărturie iudeilor necredincioși din acea generație: «Iată că vi se lasă casa pustie.» Privind către zilele din urmă, aceeași putere infinită declară în ceea ce-i privește pe aceia care «nu au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți» că, «din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți». Când ei resping învățăturile Cuvântului Său, Dumnezeu Își retrage Duhul și îi lasă pradă amăgirilor pe care le iubesc.” – *Scrieri timpurii*, p. 45

Luni, 18 aprilie: Potopul ca eveniment

Raportul Bibliei este în armonie cu sine însuși și cu învățătura naturii. Despre prima zi a creației se spune: „Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi” (Geneza 1:5). Și, în esență, același

lucru se spune despre fiecare din primele șase zile ale săptămânii creației. Inspirația declară că au fost zile care au constat într-o seară și o dimineață, ca oricare altele de atunci până astăzi. Cu privire la lucrarea lui Dumnezeu de a crea, mărturia divină este: „Căci El zice și se face, poruncește și ce poruncește ia ființă” (Psalmii 33:9). ...

... Înainte de potop, dezvoltarea vieții vegetale și animale era cu mult superioară celei care a fost cunoscută de atunci încoace. La potop, scoarța pământului s-a crăpat, au avut loc schimbări semnificative, iar în procesul de formare a noii scoarțe s-au păstrat multe dovezi ale vieții antediluviene. Întinsele păduri îngropate în pământ în timpul potopului – care au fost, de atunci, transformate în cărbune – formează marile bazine carbonifere și rezervele de petrol care contribuie la confortul și bunăstarea noastră de astăzi. Aceste lucruri, când sunt aduse la lumină, sunt tot atâția martori tăcuți care atestă adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu. – *Educație*, p. 129

Iubirea lui Dumnezeu față de lume nu s-a manifestat din cauză că El L-a trimis pe Fiul Său, ci Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume pentru că a iubit atât de mult lumea, pentru ca Divinitatea îmbrăcată în natură umană să poată atinge omenirea, în vreme ce Divinitatea a rămas prinsă strâns de Divinitate. Deși păcatul deschisese o prăpastie între om și Dumnezeu, bunăvoința divină a asigurat un plan de a crea un pod peste această prăpastie. Și ce material a folosit Dumnezeu? O parte din Sine. Acela care este oglindirea slavei Tatălui a venit într-o lume pârjolită și mutilată de blestem și, din caracterul Său divin, din trupul Său divin, a făcut un pod peste prăpastie. ... Ferestrele cerului au fost deschise și, prin ele, peste lumea noastră întunecată s-a revărsat un potop de har divin, în șuvoaie vindecătoare. – *Our High Calling*, p. 12

Este nevoie de mai mult timp petrecut în rugăciune tainică, în strânsă comuniune cu Dumnezeu. Numai așa pot fi câștigate biruințele. Vigilența continuă este prețul siguranței.

Legământul Domnului este pentru binele sfinților Lui. Fiecare trebuie să-și descopere punctele slabe ale caracterului și să se păzească din rășputeri. Aceia care au fost înmormântați cu Hristos în botez și au înviat asemenea Lui s-au angajat să trăiască o viață nouă. „Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și

voi împreună cu El în slavă” (Coloseni 3:1-4). – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 258

Martți, 19 aprilie: Sfârșitul potopului

Cum furtuna se dezlănțuia din ce în ce mai sălbatic, copacii, clădirile, stâncile și pământul erau azvârlite în toate părțile. Groaza oamenilor și a animalelor nu poate fi descrisă. Mai presus de mugetul furtunii dezlănțuite se auzeau vaietele oamenilor care disprețuiseră autoritatea lui Dumnezeu. Satana însuși, care a fost obligat să rămână în mijlocul elementelor naturii dezlănțuite, se temea că va pieri. ... În clipele acelea teribile, [oamenii] au înțeles că nenorocirea lor venise din cauză că ei călcaseră Legea lui Dumnezeu. Deși de frica pedepsei și-au recunoscut păcatul, totuși nu simțeau cu adevărat nici muștrare de cuget, nici scârbă față de rău. Dacă judecata s-ar fi abătut de la ei, atunci s-ar fi întors la disprețul lor față de Cer. Tot astfel, când judecățile lui Dumnezeu vor cădea pe pământ mai înaintea ca să fie potopit cu foc, cei nelegiuți vor ști exact unde și în ce au păcătuit – și anume, disprețuind Legea Sa cea sfântă. Și totuși ei nu vor da pe față o pocăință mai reală decât au manifestat păcătoșii din vremea de atunci. ...

Iubirea, nu mai puțin decât dreptatea, cerea ca judecățile lui Dumnezeu să pună capăt păcatului. Apele răzbunătoare s-au revărsat peste ultimele locuri de scăpare măturând totul, iar batjocoritorii lui Dumnezeu au pierit în hăurile întunecoase. – *Patriarhi și profeți*, pp. 99–101

Apele se ridicaseră cu cincisprezece coți deasupra celor mai înalți munți. Domnul Și-a adus aminte de Noe și, când apele au mai scăzut, a făcut ca arca să oprească pe un grup de munți care fuseseră păstrați prin puterea Sa și rămăseseră tari chiar în mijlocul acelei furtuni teribile. Aceștia erau la mică distanță unii de ceilalți, și corabia s-a îndreptat spre ei și s-a oprit pe unul dintre ei, apoi pe altul și n-a mai fost dusă pe întinsul fără margini al oceanului. Faptul acesta a fost o mare ușurare pentru Noe și toți cei care erau cu el în corabie. Când au început să se vadă, munții erau ruși și colțuroși, la fel și dealurile, iar în jur totul părea ca o mare cu ape turburi sau pline de noroi. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 77

„Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea, el a osândit lumea și a ajuns moștenitor al neprihănirii

care se capătă prin credință” (Evrei 11:7). În timp ce Noe adresa lumii soliile sale de avertizare, faptele sale mărturiseau despre sinceritatea lui. Astfel, credința lui a fost adusă la desăvârșire și pusă în evidență. El a dat lumii un exemplu, crezând exact ceea ce spune Dumnezeu. El a investit în corabie tot ce avea. Când a început să construiască acea corabie imensă pe uscat, mulțimile au venit din toate părțile să vadă ciudata privesiște și să asculte cuvintele călduroase și stăruitoare ale neobișnuitului predicator. Fiecare lovitură dată pentru construirea corabiei era o mărturie pentru popor. – *Patriarhi și profeți*, p. 95

Oh, cât de ușor uităm noi de Dumnezeu, în vreme ce El nu ne uită niciodată! El vine la noi în fiecare moment cu harul Său. – *Our High Calling*, p. 314

Miercuri, 20 aprilie: Legământul (I)

În bucuria eliberării lor, Noe nu l-a uitat pe Acela prin a cărui grijă milostivă au fost salvați. Primul lucru pe care l-a făcut după ce a părăsit corabia a fost acela de a ridica un altar și a aduce jertfă din toate animalele și păsările curate, manifestându-și astfel recunoștința față de Dumnezeu pentru salvarea lor și credința lui în Hristos, Jertfa cea mare. Jertfa aceasta a fost bine plăcută lui Dumnezeu și, ca urmare, a venit o binecuvântare nu numai asupra patriarhului și a familiei lui, ci asupra tuturor aceluia care aveau să mai trăiască pe pământ. „Domnul a mirosit un miros plăcut și Domnul a zis în inima Lui: «Nu voi mai blestema pământul din pricina omului...»” (Geneza 8:21,22). Aceasta era o lecție pentru toate generațiile de oameni ce aveau să vină. Noe ieșise din corabie pe un pământ pustiu, dar, mai înainte de a-și ridica o casă pentru sine, el l-a înălțat lui Dumnezeu un altar. Cireada lui de vite era mică la număr și fusese păstrată în viață cu mult efort, cu toate acestea, el a dat cu bucurie o parte Domnului, ca o recunoaștere a faptului că toate erau ale Lui. – *Patriarhi și profeți*, pp. 105–106

La data creării lor, Adam și Eva aveau cunoștință de Legea lui Dumnezeu; ei cunoșteau cerințele ei, preceptele ei erau scrise în inimile lor. Când omul a decăzut prin călcarea Legii, aceasta nu a fost schimbată, ci a fost rânduit un sistem de îndreptare a lucrurilor, care să-l aducă pe om înapoi, la ascultare. A fost dată făgăduința unui Mântuitor, iar jertfele rânduite arătau spre moartea Domnului Hristos ca fiind Marea Jertfă pentru păcat. ...

Adam i-a învățat pe urmașii săi Legea lui Dumnezeu și ea a fost transmisă din tată în fiu de-a lungul generațiilor următoare. Dar, cu toate măsurile pline de bunăvoință, luate pentru mântuirea oamenilor, puțini au primit-o și au fost preocupați de ea. Prin neascultare, lumea a devenit atât de stricată, încât a fost nevoie să fie curățită de nelegiuirea ei, prin potop. Legea a fost păstrată de Noe și familia sa, iar, la rândul său, Noe i-a învățat pe urmașii săi Cele Zece Porunci. – *Patriarhi și profeți*, p. 363

Noe, privind la puternicele animale de pradă care au ieșit împreună cu el din corabie, s-a temut ca nu cumva familia sa, care număra numai opt persoane, să fie distrusă de ele. Dar Domnul a trimis la slujitorul Său un înger cu următoarea solie de asigurare: „S-apuce groaza și frica de voi pe orice dobitoc de pe pământ, pe orice pasăre a cerului, pe tot ce se mișcă pe pământ și pe toți peștii mării: vi le-am dat în mâinile voastre. Tot ce se mișcă și are viață să vă slujească de hrană; toate acestea vi le dau ca și iarba verde” (Geneza 9:2,3). Până atunci, Dumnezeu nu i-a permis omului să folosească drept hrană carnea animalelor. El intenționa ca neamul omenesc să trăiască numai din roadele pământului, dar acum, când toată iarba verde pierise, El le-a dat permisiunea să mănânce carnea animalelor curate care fuseseră păstrate în corabie. – *Patriarhi și profeți*, p. 107

Joi, 21 aprilie: Legământul (II)

Pământul produce an după an bunățile sale și își continuă mișcarea de rotație în jurul soarelui, nu pentru că ar avea în sine o putere. Mâna lui Dumnezeu călăuzește planetele și le poartă de grijă în mersul lor ordonat prin cosmos. Tot prin puterea Sa, vara și iarna, timpul semănatului și timpul seceratului, ziua și noaptea urmează una alteia într-o succesiune ordonată. Prin Cuvântul Său cresc plantele, apar frunzele, înfloresc florile. Orice lucru bun pe care îl avem, fiecare rază de soare și picătură de ploaie, fiecare bucată de pâine, fiecare clipă de viață – toate sunt un dar al iubirii.

Tatăl nostru cel ceresc a avut milă de noi chiar atunci când eram lipsiți de iubire și aveam un caracter neplăcut, fiind „vrednici să fim urâți și urându-ne unii pe alții”. „Dar, când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și dragostea Lui de oameni, El ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui” (Tit 3:3-5). Iubirea Sa, odată primită în inimă, ne va face amabili și iubitori nu numai față de aceia care ne plac, ci și față de oamenii cei mai greșiți, cei mai decăzuți și cei mai păcătoși. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pp. 74–75

Când privim la curcubeu, pecetea și semnul făgăduinței lui Dumnezeu față de om că furtuna mâniei Sale nu va mai distruge lumea noastră prin apele unui potop, noi contemplăm ceva ce ochiul obișnuit nu poate vedea în această priveliște încântătoare. Îngerii se bucură când privesc uimiți acest semn al iubirii lui Dumnezeu față de noi. Și Răscumpărătorul lumii privește la el, pentru că acest curcubeu este făcut să apară pe cer prin intervenția Sa, ca semn sau legământ al făgăduinței făcute omului. Dumnezeu Însuși privește la curcubeul din nori și Își aduce aminte de legământul cel veșnic dintre El și om. ... Curcubeul reprezintă iubirea lui Hristos care înconjoară pământul și atinge cerurile cele mai înalte, făcând legătura între om și Dumnezeu și legând pământul de cer.

Când admirăm această priveliște minunată, putem să ne bucurăm în Domnul, având asigurarea că El Însuși privește la acest semn al legământului Său și Își aduce aminte de copiii Săi de pe pământ, cărora le-a fost dat. Durerile lor, pericolele și încercările prin care trec nu sunt ascunse de El. Putem să ne bucurăm în nădejde, deoarece curcubeul legământului lui Dumnezeu este peste noi. El nu îi va uita niciodată pe copiii cărora le poartă de grijă. Cât de greu este pentru mintea omului limitat să înțeleagă iubirea și delicatetea cu totul speciale ale lui Dumnezeu și bunăvoința Sa fără margini, pe care le-a arătat atunci când a spus: „Eu Mă voi uita la curcubeul din nor și Îmi voi aduce aminte de tine”! – *Our High Calling*, p. 314

Cererile noastre trebuie să străpungă cei mai întunecați nori pe care ar putea Satana să îi aducă asupra noastră și să lăsăm credința să se înalțe până la tronul lui Dumnezeu, care este înconjurat de curcubeul făgăduinței, asigurarea că Dumnezeu este credincios, că în El nu există schimbare, nici umbră de mutare. ...

Noi trebuie să venim înaintea tronului harului cu respect, amintindu-ne făgăduințele pe care ni le-a dat Dumnezeu, contemplând bunătatea lui Dumnezeu și aducându-I laudă pentru dragostea Sa neschimbătoare. Nu trebuie să ne punem încrederea în rugăciunile noastre slabe, ci în cuvântul Tatălui nostru ceresc, în asigurarea iubirii Sale față de noi. – *In Heavenly Places*, p. 125

BABELUL ȘI TOATE POPOARELE PĂMÂNTULUI

Sabat după-amiază, 23 aprilie

Unii dintre urmașii lui Noe au devenit în curând răzvrățiți și apostatați. Alții au urmat exemplul lui Noe și au respectat poruncile lui Dumnezeu. Unii au devenit necredincioși și răi și nici chiar ei nu au avut toți aceleași concepții cu privire la potop. O parte dintre ei negau existența lui Dumnezeu și considerau în mintea lor că potopul a avut loc din cauze naturale. Alții credeau că Dumnezeu a existat și că a nimicit neamul omenesc antediluvian printr-un potop, iar simțămintele lor, asemenea simțămintelor lui Cain, erau de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu pentru că îi nimicise pe oamenii de pe pământ și pentru că blestemase pământul pentru a treia oară, printr-un potop.

Aceia care erau vrăjmași ai lui Dumnezeu se simțea muștrați zi de zi de vorbirea și de viața evlavioasă a aceluia care Îl iubeau, Îl ascultau și Îl preamăreau pe Dumnezeu. Cei necredincioși s-au sfătuit între ei și s-au înțeles să se despartă de cei credincioși, a căror viață neprihănită constituia o piedică neîncetată pe calea lor nelegiuită. Ei au plecat la o anumită distanță și au ales o câmpie întinsă pe care să locuiască. Și-au construit o cetate, iar apoi le-a venit ideea să construiască un turn înalt, care să ajungă până la nori, așa încât să poată locui împreună în cetate și în turn și să nu mai fie împrăștiați. – *Istoria mântuirii*, p. 72

Orice ambiție omenească și orice laudă trebuie să fie aruncate în țărână. Eul, eul păcătos, trebuie să fie umilit, nu înălțat. Noi trebuie să li-L descoperim pe Hristos celor din jurul nostru prin sfințenie în viața de fiecare zi. Natura coruptă trebuie să fie supusă, nu înălțată. Doar astfel putem să ajungem curați și neîntinați. Trebuie să fim oameni smeriți și credincioși. ...

Se ține un raport credincios al tuturor faptelor copiilor oamenilor. Nimic nu poate fi ascuns de ochiul Celui Preaînalt și Sfânt, care este din veșnicie. Prin născocirile, planurile și strategiile lor, unii Îl fac pe Hristos să Se rușineze cu ei. Dumnezeu nu aprobă comportamentul lor, deoarece Domnul Isus este dezonorat de spiritul și de faptele lor. ...

Indicațiile pe care le-a dat Domnul cu privire la lucrarea Sa arată care este calea cea dreaptă. Vocea lui Dumnezeu trebuie să fie auzită, înțelepciunea Lui trebuie să îndrume. El a trasat planul Său în Cuvântul Său și în mărturiile pe care le-a trimis poporului Său. Doar lucrarea care se desfășoară în armonie cu principiile Cuvântului Său va dura veșnic. – *Mărturii*, vol. 8, pp. 234–235

Dumnezeu ne-a iubit cu o iubire negrăită, iar iubirea noastră față de El se trezește pe măsură ce înțelegem ceva din lungimea, lărgimea, adâncimea și înălțimea acestei iubiri atrăgătoare a Domnului. Prin cunoașterea iubirii Sale, dovedite față de noi pe când eram încă păcătoși, inima împietrită se înmoaie, se supune, iar păcătosul este transformat și ajunge un fiu al Cerului. Dumnezeu nu Se folosește de măsuri constrângătoare; mijlocul pe care îl întrebuințează El pentru a izgoni păcatul din inimă este iubirea. Cu ajutorul ei, El transformă mândria în umilință, iar vrăjmășia și necredința în iubire și credință. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pp. 76–77

Duminică, 24 aprilie: Blestemarea lui Ham

Pentru a repopula pământul pustiit pe care, cu puțin timp înainte, potopul îl curățise de stricăciunea lui morală, Dumnezeu nu a păstrat decât o singură familie, aceea a lui Noe, căruia El îi declarase: „Te-am văzut fără prihană înaintea Mea, în neamul acesta de oameni” (Geneza 7:1). Și totuși, în cei trei fii ai lui Noe s-a dezvoltat foarte repede aceeași mare deosebire văzută în lumea dinainte de potop. În Sem, Ham și Iafet, care trebuiau să fie întemeietorii neamului omenesc, se contura caracterul urmașilor lor.

Noe, privind prin inspirație divină, a prezis istoria celor trei mari rase ce aveau să răsară din acești părinți ai omenirii. Descriindu-i pe urmașii lui Ham, mai degrabă prin fiul decât prin tatăl, el declară: „Blestemat să fie Canaan! Să fie robul robilor fraților lui” (Geneza 9:25). Păcatul nefiresc săvârșit de Ham arată că respectul filial fusese de multă vreme alungat din sufletul său și dădea pe față toată nelegiuirea și josnicia din caracterul lui. Aceste caracteristici rele s-au transmis mai departe în Canaan și în urmașii lui, a căror neîntreruptă vinovăție a atras asupra lor judecățile lui Dumnezeu. ...

Profeția lui Noe nu a fost o amenințare arbitrară a mâniei și vreo declarație de favoritism. Ea nu a determinat caracterul și destinul fiilor lui.

Dar a arătat care avea să fie urmarea felului de viață pe care ei și l-au ales în repetate rânduri, precum și caracterul pe care și l-au dezvoltat. Ea era expresia a ceea ce era în planul lui Dumnezeu pentru ei și urmașii lor, din cauza caracterului și a purtării lor. De regulă, copiii moștenesc pornirile și înclinațiile părinților și imită exemplul lor; astfel că păcatele părinților sunt practicate apoi de copii, din generație în generație. În acest fel, josnicia și lipsa de respect ale lui Ham s-au reprodus în urmașii săi, aducând asupra lor blestemul timp de mai multe generații. „Un singur păcătos nimicește mult bine” (Eclesiastul 9:18). – *Patriarhi și profeți*, pp. 117–118

Asemenea iertării, pocăința este un dar al lui Dumnezeu, oferit prin Hristos. Prin influența Duhului Sfânt, noi suntem convinși de păcat și simțim nevoia de iertare. Numai cei smeriți sunt iertați, dar harul lui Dumnezeu este acela care face inima să fie pocăită. Hristos este obișnuit cu toate slăbiciunile și neputințele noastre și ne va ajuta.

Unii vin la Dumnezeu prin pocăință și mărturisire și chiar cred că păcatele lor sunt iertate, și totuși, nu cer împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu așa cum ar trebui să o ceară. Ei nu înțeleg că Domnul Isus este un Mântuitor mereu prezent și nu sunt gata să-I încredințeze Lui paza sufletului lor, bazându-Se pe El pentru a duce până la capăt lucrarea harului care a început în inima lor. ... În acest fel de credință nu se află nicio biruință. Asemenea persoane trudesec fără niciun scop. Sufletul lor se află într-o robie continuă și nu-și vor găsi liniștea până când nu își vor lăsa poverile la picioarele lui Isus. – *Solii alese*, cartea 1, p. 353

Luni, 25 aprilie: Genealogia din cartea Geneza

Când se ia în considerare care sunt ocaziile de cercetare științifică ale omului, cât de scurtă este viața sa, cât de limitată este sfera sa de acțiune, cât de restrânsă este viziunea sa, cât de frecvente și cât de mari sunt erorile din concluziile pe care le trage – mai cu seamă cele cu privire la evenimentele care se presupune că sunt anterioare istoriei biblice –, cât de des așa-zisele deducții științifice sunt revizuite sau se renunță la ele, cu câtă seninătate este, din timp în timp, crescută sau micșorată perioada de dezvoltare a pământului cu milioane de ani și cum teoriile înaintate de diferiți oameni de știință vin în conflict unele cu altele! Dacă ținem seama de toate acestea, vom consimți noi, pentru privilegiul de a urmări descinderea noastră din germeni, moluște și maimuțe, să respingem acea declarație a

Sfintei Scripturi, atât de măreață în simplitatea ei: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu” (Geneza 1:27)? Vom respinge noi acel raport genealogic, mai nobil decât oricare dintre cele ținute la mare cinste în curțile împărătești, „fiul lui Adam, fiul lui Dumnezeu” (Luca 3:38)?

Înțelese în mod corect, atât descoperirile științei, cât și experiențele vieții sunt în armonie cu mărturia Scripturii în ce privește lucrarea neîn-cetată a lui Dumnezeu în natură. – *Educație*, p. 130

În analele istoriei omenirii, creșterea națiunilor, ridicarea și căderea imperiilor apar ca și când ar depinde de vitejia și de voința omului; cursul pe care îl iau evenimentele pare, într-o mare măsură, să fie determinat de puterea, de ambiția sau de capriciul lui. Dar, în Cuvântul lui Dumnezeu, vălul este dat la o parte și vedem – mai sus, dincolo de și prin acțiunile și contraacțiunile interesului, puterii și pasiunilor – puterea Celui Atotputernic, care, în liniște și cu răbdare, îndeplinește sfaturile voinței Sale.

În cuvinte de o frumusețe și de o gingășie fără seamăn, apostolul Pavel a prezentat înaintea înțelepților din Atena scopul divin în creșterea și împărțirea raselor și popoarelor. „Dumnezeu care a făcut lumea și tot ce este în ea”, spune apostolul, „a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească băjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi” (Faptele 17:24-27). – *Profeți și regi*, pp. 499–500

Biblia prezintă un câmp nemărginit pentru imaginație, înălțând și în-nobilând caracterul mult mai mult decât creațiile superficiale ale unei minți nesfințite, așa cum este cerul de sus față de pământ. Istoria inspirată a umanității este pusă în mâinile fiecăruia dintre noi! Toți pot începe acum să cerceteze. Pot face cunoștință cu primii noștri părinți, așa cum erau ei în Eden, într-o inocență sfântă, bucurându-se de comuniunea cu Dumnezeu și cu îngerii necăzuți în păcat. Ei pot observa felul în care a intrat păcatul în lume și urmările acestui fapt asupra rasei umane și pot să meargă pas cu pas pe urmele istoriei sfinte, așa cum înregistrează ea neascultarea și nepocăința omului, precum și răsplata dreaptă pentru păcat. – *Solii pentru tineret*, p. 255

Martți, 26 aprilie: „O singură limbă”

De abia fusese repopulat pământul și oamenii au revenit la ostilitatea lor față de Dumnezeu și față de cer. Ei le-au transmis urmașilor lor vrăjmașia aceasta, ca și cum măiestria și metodele de a-i induce în eroare pe oameni și a-i face să continue o luptă nefirească ar fi fost o moștenire scumpă.

Confederația aceasta s-a născut din revolta împotriva lui Dumnezeu. Locuitorii din câmpia Șinear și-au înființat împărăția pentru înălțare de sine, nu pentru gloria lui Dumnezeu. Dacă ar fi izbutit, s-ar fi născut o mare forță care să alunge neprihănirea și să inaugureze o nouă religie. Lumea ar fi fost demoralizată. Amestecul de idei religioase cu teorii false ar fi închis ușa pentru pace, fericire și siguranță. Acele presupuneri și teorii eronate, susținute și dezvoltate ar fi îndepărtat mintea de la supunerea față de cerințele lui Dumnezeu și Legea lui Iehova ar fi fost neluată în seamă și uitată. Oameni hotărâți, inspirați și conduși de primul mare răzvrătit, s-ar fi împotrivit oricărei intervenții împotriva planurilor sau purtării lor rele. Ei voiau să înlocuiască Legea lui Dumnezeu cu legi întocmite potrivit cu dorințele inimii lor egoiste, ca să-și poată aduce la îndeplinire scopurile lor. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 1, pp. 1091–1092

Ei [vrăjmașii lui Dumnezeu] au gândit că vor fi în siguranță în cazul unui alt potop, deoarece vor construi un turn mult mai înalt decât nivelul la care au ajuns apele în timpul potopului și, astfel, toată lumea îi va cinsti, iar ei vor fi ca niște zei și vor domni asupra tuturor oamenilor. Turnul acesta a fost conceput cu scopul de a-i preamări pe constructorii lui și a fost menit să abată atenția oamenilor de la Dumnezeu pentru a li se alătura în idolatria lor. Oamenii au locuit în turn încă înainte ca lucrarea de construcție să fie terminată. Încăperile au fost mobilate splendid, decorate și dedicate idolilor lor. Aceia care nu credeau în Dumnezeu își imaginau că, dacă turnul lor va putea să atingă norii, vor fi în stare să descopere cauzele potopului. – *Istoria mântuirii*, pp. 72–73

În Cuvântul lui Dumnezeu sunt reprezentate două tabere opuse, care influențează și conduc acțiunile omenești din lumea noastră. Aceste tabere lucrează cu fiecare faptură omenească. Aceia care se află sub conducerea lui Dumnezeu și sunt influențați de îngerii Săi vor fi în stare să vadă lucrările viclene ale puterilor nevăzute ale întunericului. Aceia care doresc să fie în armonie cu slujitorii cerești vor fi foarte serioși în împlinirea voinței lui Dumnezeu. Ei nu trebuie să acorde niciun loc lui Satana și îngerilor lui.

Dacă nu veghem fără încetare, vom fi biruiți de vrăjmașul. Deși tuturor ne-a fost făcută o descoperire solemnă a voinței lui Dumnezeu cu privire la noi, totuși cunoașterea voinței Sale nu înlătură nevoia de a-I adresa cereri stăruitoare pentru ajutor și de a căuta sânguincios să conlucrăm cu El în răspunsul la rugăciunile înălțate. El își îndeplinește planurile prin intermediul uneltelor omenești. – Comentariile lui Elle G. White în *CBAZȘ*, vol. 6, p. 1119

Miercuri, 27 aprilie: „Haidem să Ne coborâm”

El [Hristos] a venit în lumea aceasta în chip omenesc pentru a trăi ca om între oameni. El a preluat slăbiciunile naturii omenești pentru a fi pus la încercare. În natura Sa omenească, Hristos a fost părtaș naturii divine. Prin întruparea Sa, El a câștigat într-un sens nou titlul de Fiul al lui Dumnezeu. ... În timp ce era Fiul unei făpturi omenești, El a ajuns Fiul lui Dumnezeu într-un sens nou. În felul acesta, El a trăit în lumea noastră ca Fiul al lui Dumnezeu, și totuși, aliat prin naștere cu neamul omenesc.

Domnul Hristos a venit în chip omenesc pentru a le arăta atât locuitorilor lumilor necăzute, cât și lumii căzute că s-au făcut pregătiri ample pentru a face în stare făpturile omenești să trăiască în credincioșie față de Creatorul lor. El a suportat ispitele pe care i-a fost îngăduit lui Satana să le aducă împotriva Sa și a rezistat tuturor atacurilor lui. El a fost chinuit cumplit, asaltat puternic, dar Dumnezeu nu L-a lăsat fără o dovadă a recunoașterii Sale. Când a fost botezat de Ioan în Iordan și a ieșit din apă, Duhul lui Dumnezeu a coborât asupra Lui în chip de porumbel și o voce din cer a zis: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Marcu 3:17). – *Solii alese*, cartea 1, pp. 226– 227

Dumnezeu îl vede pe păcătos. ... David a fost un om care s-a pocăit și, cu toate că și-a mărturisit și și-a urât păcatul comis, nu l-a putut uita. El a exclamat: „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău? Și unde voi fugi departe de Fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în Locuința morților, iată-Te și acolo; dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării și acolo mâna Ta mă va călăuzi. ... Iată nici chiar întunericul nu este prea întunecos pentru Tine, și noaptea strălucește ca ziua” (Psalmii 139:7-12).

Dumnezeu este pretutindeni. El vede, El cunoaște toate lucrurile și înțelege intențiile și scopurile ascunse ale inimii. Este zadarnică încercarea

de a tăinui păcatul ca El să nu-l poată afla. El i-a văzut pe primii noștri părinți în Eden. El l-a văzut pe Cain când a ridicat mâna pentru a-l omorî pe Abel. El a văzut păcatele locuitorilor lumii din vechime, le-a limitat zilele și i-a pedepsit printr-un potop. El a văzut păcatele poporului Său, cu care făcuse legământ, poporul iudeu, atunci când a uneltit împotriva vieții Fiului lui Dumnezeu. – *Mărturii cu privire la comportamentul sexual, adulter și divorț*, p. 89

Există ziditori de turnuri și în zilele noastre. Cei necredincioși își construiesc teoriile lor pe deducțiile așa-zise științe și resping revelația Cuvântului lui Dumnezeu. ... În așa-zisa lume creștină, mulți se îndepărtează de învățăturile clare ale Bibliei și construiesc un crez format din speculații omenești și mituri plăcute, arătând spre turnul lor ca fiind un mijloc de a urca la cer. ...

Vremea cercetării este aproape. Cel Preaînalt va coborî să vadă ce au construit copiii oamenilor. Puterea Sa suverană va fi descoperită și lucrările mândriei omenești vor fi puse la pământ. – *Conflict and Courage*, p. 42

Joi, 28 aprilie: Dimensiunea răscumpărătoare a împrăstierii pe pământ

Ei [vrăjmașii lui Dumnezeu] se înălțau pe ei înșiși împotrivindu-se lui Dumnezeu. Totuși, Dumnezeu nu avea să le îngăduie să-și ducă lucrarea până la capăt. Ei își ridicaseră deja turnul până la o mare înălțime, când Domnul a trimis doi îngeri să-i încurce în lucrarea lor. Unii oameni fuseseră rânduiți să primească mesajele de la lucrătorii aflați pe vârful turnului, cerând material pentru munca lor, iar primul urma să le transmită celui de-al doilea, acesta să le transmită celui de-al treilea, până când mesajele ajungeau la cei aflați jos. Când mesajele erau transmise de la unul la altul, îngerii le încurcau limba, iar când mesajul ajungea la muncitorii de jos, aceștia nu trimiteau materialul care fusese cerut de sus. După un proces dificil de aducere a materialului la muncitorii care se aflau în vârful turnului, acesta nu era cel pe care îl ceruseră. Dezamăgiți și înfuriați, ei le reproșau celor despre care se presupunea că erau vinovați.

După întâmplarea aceasta, în lucrarea lor nu a mai fost nicio armonie. Supărați unul pe celălalt și incapabili să explice neînțelegerea și cuvintele ciudate pe care le schimbau între ei, au părăsit lucrarea, s-au despărțit unii de alții și s-au împrăștiat pe suprafața pământului. Până la data aceea,

oamenii vorbeau o singură limbă. Un fulger din cer, ca un semn al mâniei lui Dumnezeu, a lovit vârful turnului lor, doborându-l la pământ. Astfel, Dumnezeu a dorit să le arate oamenilor răzvrățiți că El este suveran. – *Istoria mântuirii*, p. 73

În mila Sa, [Dumnezeu] le-a încurcat limbile, punând astfel o stavilă pornirii lor spre răsccoală. Dumnezeu suportă îndelung stricăciunea oamenilor, dându-le din plin prilej pentru pocăință; dar El reține toate uneltirile lor de a se împotrivi autorității Legii Sale drepte și sfinte. Din timp în timp, mâna nevăzută ce ține sceptrul guvernării este întinsă pentru a pune frâu nelegiurii. Sunt date dovezi de netăgăduit că Acela care a creat universul, Cel Nemărginit în înțelepciune, iubire și adevăr, este Cărmuitorul Suprem al cerului și al pământului și că nimeni nu poate să sfideze puterea Sa fără să fie pedepsit pentru aceasta.

Uneltirile ziditorilor Babelului au sfârșit în rușine și înfrângere. Monumentul mândriei lor a devenit un semn de aducere-aminte a nebuliei lor. Cu toate acestea, oamenii continuă să meargă pe același drum, încrezându-se în ei înșiși și respingând Legea lui Dumnezeu. Este același principiu pe care Satana a căutat să-l pună în aplicare în ceruri, același principiu care l-a stăpânit pe Cain atunci când și-a adus jertfa. – *Patriarhi și profeți*, p. 123

Dumnezeu ... este Creatorul tuturor oamenilor. Toți oamenii sunt o familie prin faptul că sunt creați de El și toți sunt una prin răscumpărare. Hristos a venit să dărâme orice zid de despărțire, să deschidă curțile templului, pentru ca orice suflet să aibă intrare liberă la Dumnezeu. Dragostea Lui este atât de cuprinzătoare, atât de profundă, atât de deplină, încât pătrunde pretutindeni. Ea îi ridică mai presus de influența lui Satana pe aceia care sunt amăgiți de ispitirile lui și îi așază în apropierea tronului lui Dumnezeu, tron înconjurat de curcubeul făgăduinței. În Hristos nu mai este nici iudeu, nici grec, nici rob, nici slobod. – *Profeți și regi*, pp. 369–370

Vineri, 29 aprilie: Pentru studiu suplimentar

Divina vindecare, cap. „Planul lui Dumnezeu este cel mai bun”;
Patriarhi și profeți, cap. „Turnul Babel”.

RĂDĂCINILE LUI AVRAAM

Sabat după-amiază, 30 aprilie

Dumnezeu l-a ales pe Avraam ca trimis al Său prin care să transmită lumii lumina. Cuvântul lui Dumnezeu a venit la el prezentându-i nu perspective măgulitoare în această viață, un venit mare sau apreciere și onoare lumească. Mesajul divin pentru Avraam a fost: „Leși din țara ta, din rudele ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta” (Geneza 12:1). Patriarhul a ascultat ... el și-a părăsit țara, căminul, rudele și toate plăcutele legături de societate din viața lui de mai înainte, pentru a deveni un pelerin și un străin.

Avraam ... ar fi putut să se gândească și să se întrebe care era planul lui Dumnezeu în privința aceasta. Dar el a arătat că era pe deplin încredințat că Dumnezeu îl conduce. El nu a întrebat dacă ținutul acela era plăcut și roditor și dacă acolo îi va fi ușor sau nu. El a plecat la porunca lui Dumnezeu. Aceasta este o lecție pentru fiecare dintre noi. – *In Heavenly Places*, p. 112

Înainte ca Dumnezeu să îl poată folosi, Avraam trebuia să fie despărțit de relațiile anterioare, astfel încât să nu mai fie controlat de influența omenească sau să se bazeze pe ajutor omenesc. Pentru că s-a legat de Dumnezeu, acest om urma să locuiască de acum înainte printre străini. Caracterul său trebuia să fie deosebit, diferit de al întregii lumi. El nici măcar nu și-a putut explica acțiunile, astfel încât să fie înțeles de prietenii lui, pentru că aceștia erau păgâni. Lucrurile spirituale trebuie să fie judecate spiritual, de aceea, motivele și acțiunile lui erau mai presus de capacitatea de înțelegere a rudelor și a prietenilor.

Ascultarea necondiționată a lui Avraam a constituit unul dintre cele mai uimitoare exemple de credință și de încredere în Dumnezeu care aveau să fie trecute în Raportul Sacru. Având doar simpla făgăduință că urmașii lui aveau să ia în stăpânire Canaanul, fără nici cea mai mică dovadă vizibilă, el a mers înainte, oriunde avea să-l conducă Dumnezeu, conformându-se în mod sincer și pe deplin condițiilor puse lui și încrezător că Domnul Își va împlini cuvântul cu credincioșie. Patriarhul a mers oriunde i-a arătat Dumnezeu că era datorია lui – a trecut prin pustiu fără să se teamă și s-a

duș în mijlocul națiunilor idolatre, având un singur gând: „Dumnezeu a vorbit și eu ascult glasul Său. El mă va călăuzi, El mă va proteja.”

Exact de o astfel de credință și de încredere cum a avut Avraam au nevoie mesagerii lui Dumnezeu de astăzi. Dar mulți oameni pe care Domnul i-ar putea folosi nu merg înainte auzind și ascultând de acest Glas mai presus de toate celelalte. ... Domnul ar face mult mai mult pentru slujitorii Săi dacă ei I-ar fi cu totul consacrați Lui, prețuind ocazia de a-I sluji mai presus de legăturile de rudenie și de toate celelalte legături pământești. – *Mărturii*, vol. 4, pp. 523–524

Când a fost chemat să devină un semănător al seminței adevărului, ... Avraam ... „a plecat fără să știe unde se duce” (Evrei 11:8). Tot astfel și apostolul Pavel, în timp ce se ruga în Templul din Ierusalim, a primit din partea lui Dumnezeu următoarea solie: „Du-te, căci te voi trimite departe, la neamuri” (Faptele 22:21). Prin urmare, cei care sunt chemați să I se alăture lui Hristos trebuie să renunțe la orice i-ar împiedica să-L urmeze. Unele dintre vechile relații de prietenie trebuie întrerupte, planurile vieții trebuie reconsiderate, speranțele deșarte lumești trebuie abandonate. Cu trudă și cu lacrimi, în singurătate și cu sacrificii, sămânța trebuie semănată. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 36–37

Duminică, 1 mai: Plecarea lui Avraam

După dispersarea de la Babel, idolatria a devenit aproape universală și, în cele din urmă, Dumnezeu i-a lăsat pe păcătoșii împietriți să meargă mai departe pe căile lor rele, în timp ce l-a ales pe Avraam, din seminția lui Sem, și l-a făcut păzitorul Legii Sale pentru generațiile viitoare. Avraam crescuse în mijlocul superstițiilor și păgânismului. Chiar cei din casa tatălui său, prin care fusese păstrată cunoștința de Dumnezeu, au cedat în mod treptat influențelor seducătoare din jurul lor; ei „slujeau altor dumnezei” (Iosua 24:2), în loc să-I slujească lui Iehova. Dar adevărata credință nu avea să piară. Dumnezeu a păstrat întotdeauna o rămășiță care să-L slujească. Adam, Set, Enoh, Metusala, Noe, Sem, într-o linie neîntreruptă, au păstrat din veac în veac descoperirile prețioase ale voinței Sale. Fiul lui Terah a devenit moștenitor al acestei comori sfinte. Idolatria îl chema din toate părțile, dar fără succes. Credincios printre cei lipsiți de credință, neatinș de corupție în mijlocul apostaziei ce predomina, el s-a ținut neclintit de adorarea singurului și adevăratului Dumnezeu. „Domnul este lângă toți

cei ce-L cheamă, lângă cei ce-L cheamă cu toată inima” (Psalmii 145:18). El i-a făcut cunoscută lui Avraam voința Lui și i-a dat o lămurită cunoaștere a cerințelor Legii Sale și a mântuirii care avea să fie realizată prin Hristos.

N-a fost deloc ușoară încercarea prin care a trecut Avraam și sacrificiul care se cerea din partea lui nu era nicidecum dintre cele mai mici. Legături puternice îl legau de țara sa, de rudeniile și familia sa. Dar el n-a ezitat să asculte chemarea. El nu avea nicio întrebare de pus în legătură cu țara făgăduită – dacă solul era fertil și clima sănătoasă, dacă țara avea locuri plăcute și dacă îi oferea posibilitatea să strângă avere. Dumnezeu a vorbit, și slujitorul Său trebuia să asculte; pentru el, locul cel mai fericit de pe pământ era locul în care Dumnezeu voia ca el să fie.

Sunt mulți aceia care, asemenea lui Avraam, sunt puși la probă. Și, chiar dacă nu le vorbește în mod direct, din ceruri, Dumnezeu îi cheamă prin învățăturile Cuvântului Său și prin evenimentele providenței Sale. Acestora poate că li se cere să rupă relațiile apropiate și aducătoare de folos, să se despartă de rude și să pornească pe o cale ce pare a fi numai o cale a lepădării de sine, a greutăților și a sacrificiului. Dumnezeu le-a rânduit o lucrare pe care s-o facă, dar o viață lipsită de griji și influența prietenilor și a rudelor i-au împiedicat în dezvoltarea trăsăturilor de caracter esențiale pentru împlinirea ei. El i-a chemat undeva departe de influența și ajutorul omenesc și-i conduce să simtă nevoia după ajutorul Său și să depindă numai de El, pentru ca să li Se poată descoperi. Cine este oare gata ca, la chemarea Providenței, să renunțe la planurile la care ținea cu drag și să se despartă de legăturile familiale? Cine este gata să accepte noi răspunderi și să pășească în câmpuri necunoscute de activitate, aducând la îndeplinire lucrarea lui Dumnezeu cu hotărâre și inimă binevoitoare, socotind – de dragul lui Hristos – pagubele ca un câștig? Cel care va face astfel are credința lui Avraam și va împărtăși cu el acea „greutate veșnică de slavă” (2 Corinteni 4:17). – *Patriarhi și profeți*, pp. 125–127

Luni, 2 mai: Ispita Egiptului

Avraam a mers mai departe spre miazăzi și, din nou, credința sa a fost încercată. Cerul n-a mai dat ploaie, pâraiele au încetat să mai curgă prin văi și iarba s-a uscat pe câmpii. Turmele și cirezile nu mai găseau pășune și foametea amenința întreaga tabără. Nu cumva patriarhul pune acum la îndoială conducerea Providenței? Nu privea el oare înapoi cu dor la belșugul câmpiilor din Caldeea? Toți priveau cu îngrijorare să vadă ce va

face Avraam când necazuri după necazuri se abăteau asupra lui. Atâta vreme cât încrederea lui părea de nezdruccinat, ei simțeau că mai există speranță, erau siguri că Dumnezeu era Prietenul său și că El încă îl călăuzea. ...

... Cu rugăciuni stăruitoare, el chibzuia să vadă cum să păstreze viața celor ai săi și a turmelor sale, dar nu îngăduia ca împrejurările să îi zdruncine credința în Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru a scăpa de foamete, a coborât în Egipt. El n-a uitat Canaanul și, în strâmtorarea sa, nu s-a întors în Caldeea, de unde venise și unde nu era lipsă de pâine, ci a căutat un refugiu temporar cât mai aproape posibil de Țara Făgăduinței, intenționând să se întorcă în curând acolo unde l-a așezat Dumnezeu.

În providența Sa, Dumnezeu adusese această încercare asupra lui Avraam ca să-l învețe lecția supunerii, a răbdării și a credinței, lecții ce aveau să fie așezate în scris pentru binele tuturor aceluia care aveau să fie chemați mai târziu să sufere necazuri. Dumnezeu îi conduce pe copiii Săi pe o cale pe care ei nu o cunosc, dar nu-i uită și nici nu-i leapădă pe aceia care își pun încrederea în El. ... Chiar acele încercări, care pun cel mai sever la probă credința noastră și ne fac adesea să credem că Dumnezeu ne-a uitat, au menirea să ne apropie mai mult de Hristos, ca să ne lăsăm toate poverile la picioarele Lui și să ajungem să avem parte de pacea pe care El ne-o dă în schimb. ...

În timpul rămânerii sale în Egipt, Avraam a demonstrat că nu scăpase de slăbiciunile și imperfecțiunile omenești. Ascunzând faptul că Sara era soția lui, el a dat pe față neîncredere în purtarea de grijă divină, o lipsă a acelei alese credințe și a curajului, de atâtea ori și în mod nobil exemplificate în viața lui. Sara era foarte frumoasă și el nu se îndoia de faptul că egiptenii aceia negricioși o vor pofti pe frumoasa străină și, pentru a fi a lor, nu vor ezita să îl ucidă pe soțul ei. El a considerat că nu se făcea vinovat de minciună dacă spunea că Sara era sora lui, pentru că ea era fiica tatălui său, dar nu și a mamei sale. Însă ascunderea legăturilor reale dintre ei a fost o minciună. Dumnezeu nu poate aproba nicio deviere de la o strictă integritate. Ca urmare a lipsei de credință din partea lui Avraam, Sara a fost pusă într-o mare primejdie. Împăratul Egiptului, fiind informat despre frumusețea ei, a adus-o în palatul său, cu gând s-o ia de soție. Dar Dumnezeu, în mila Sa, a ocrotit-o pe Sara, trimițând judecățile Lui asupra casei imperiale. În acest fel, monarhul a aflat adevărul în această problemă și, mâniat că fusese înșelat, l-a muștrătat pe Avraam și i-a înapoiat soția. – *Patriarhi și profeți*, pp. 128–130

Marți, 3 mai: Avram și Lot

„Avraam a locuit în țara Canaan, iar Lot a locuit în cetățile din câmpie și și-a întins corturile până la Sodoma. Dar oamenii din Sodoma erau răi și afară din cale de păcătoși înaintea Domnului” (Geneza 13:12,13).

Cea mai fertilă regiune din toată Palestina era Valea Iordanului. ... Erau și cetăți bogate și frumoase care îmbiau la un comerț profitabil în târgurile lor înțesate de oameni. Fascinat de viziunea unui câștig lumesc, Lot a trecut cu vederea relele morale și spirituale pe care le putea întâlni acolo. ... El „și-a ales toată Câmpia Iordanului” „și și-a întins corturile până la Sodoma”. Cât de puțin a prevăzut el urmările teribile ale acestei alegeri egoiste!

Lot și-a ales ca loc de ședere Sodoma, pentru că a văzut că acolo erau avantaje de câștig din punct de vedere lumesc. Dar, după ce s-a stabilit și a ajuns bogat în comori pământești, s-a convins că făcuse o greșală, neținând seama de starea morală a localității în care urma să-și aibă căminul. – *Conflict and Courage*, p. 48

Sfânta Scriptură ne dă exemple remarcabile de adevărată curtoazie și politețe. Avraam a fost un om al lui Dumnezeu. Când își așeza cortul, mai întâi ridica un altar pentru jertfă și Îl invita pe Dumnezeu să locuiască împreună cu el. Avraam a fost un om binecrescut și politicos. Viața sa nu a fost întinată de egoism, care este atât de odios în orice caracter și atât de ofensator înaintea lui Dumnezeu. Dovadă, comportarea sa atunci când s-a despărțit de Lot. Deși Lot era nepotul lui, era mai tânăr decât el și dreptul de a alege primul îi revenea lui Avraam, politețea l-a făcut să uite de dreptul său și să-i permită lui Lot să-și aleagă acea parte a țării care i se părea mai de dorit. ... Avraam știa ce înseamnă politețea și bunăvoința, precum și ce este dator un om față de semenul său.

Noi ar trebui să ne uităm pe noi înșine, căutând întotdeauna ocazii de a-i încuraja pe alții, de a le ușura necazurile și poverile prin gesturi de bunăvoință pline de delicatețe și mici fapte de iubire. Aceste gesturi de atenție și amabilitate care, pornind din casele noastre, trec dincolo de cercul familiei alcătuiesc împreună esența fericirii în viață. – *My Life Today*, p. 192

Dacă Hristos locuiește în noi, vom fi creștini acasă, dar și printre străini. Un creștin va avea cuvinte pline de amabilitate pentru rude și pentru cei cu care are de a face. El va fi blând, politicos, iubitor, înțelegător și se va educa să se poarte în așa fel încât să poată locui împreună cu familia de

sus. Dacă este membru al familiei regale, el va reprezenta corect împărăția către care se îndreaptă. El le va vorbi cu blândețe copiilor săi, pentru că înțelege că și ei sunt moștenitori ai lui Dumnezeu, membri ai familiei din curțile cerești. Printre copiii lui Dumnezeu nu poate să existe un spirit de asprime. – *Ibidem*, p. 196

Miercuri, 4 mai: Coaliția de la Babel

În timp ce locuia în pace în dumbrăvile de stejari din Mamre, Avraam a aflat de la unul dintre fugari istoria celor petrecute în bătălie, precum și despre nenorocirea care căzuse asupra nepotului său. El nu păstrase amintiri neplăcute despre lipsa de recunoștință a lui Lot. Toată afecțiunea sa pentru el a fost trezită și se hotărî să-l scape. Căutând mai întâi sfatul divin, Avraam s-a pregătit de război. ... Atacul său, atât de puternic și de neașteptat, a avut ca rezultat o victorie rapidă. Împăratul Elamului a fost ucis și armata sa, lovită de panică, a fost cu desăvârșire nimicită. Lot și familia sa împreună cu toți prizonierii și bunurile lor au fost eliberați și o bogată pradă de război a căzut în mâinile biruitorilor. Biruința se datora în primul rând lui Dumnezeu, și apoi lui Avraam. Adoratorul lui Iehova nu numai că adusesse un mare serviciu țării, dar făcuse dovada că era un om curajos. Se dovedise că viața de neprihănire nu este lașitate și că religia lui Avraam l-a făcut curajos în susținerea a ceea ce este drept și gata să-l apele pe cel oprimat. Actul său eroic i-a adus o influență largă printre triburile înconjurătoare. – *Patriarhi și profeți*, p. 135

La data când Lot s-a mutat în Sodoma, corupția nu ajunsese generală și, în mila Sa, Dumnezeu a îngăduit ca raze de lumină să strălucească în mijlocul întunericului moral. Când Avraam i-a scăpat pe captivi din mâna elamiților, atenția poporului a fost îndreptată asupra credinței adevărate. Pentru locuitorii Sodomei, Avraam nu era un străin și faptul că se închina unui Dumnezeu nevăzut fusese un subiect de batjocură printre ei, dar biruința sa asupra unor forțe mult superioare și comportarea sa mărinimoasă față de prizonieri și în legătură cu prada de război au trezit uimirea și admirația. În timp ce erau laudate îndemânarea și vitejia sa, nimeni nu putea scăpa de convingerea că o putere divină îl făcuse biruitor. Iar spiritul său nobil și neegoist, atât de străin locuitorilor Sodomei, a fost o altă dovadă a superiorității religiei pe care el o onorase prin curajul și credințioșia sa. – *Patriarhi și profeți*, p. 157

În mod hotărât, Dumnezeu le încredințează tuturor urmașilor Săi datoria de a fi o binecuvântare pentru alții, prin influența și prin mijloacele lor materiale, și de a căuta acea înțelepciune care vine de la El și care îi face în stare să facă tot ce le stă în putere pentru a înălța gândurile și sentimentele celor care intră în sfera lor de influență. ...

Fiecare faptă din viața noastră îi afectează și pe alții fie în bine, fie în rău. Influența noastră tinde fie în sus, fie în jos; ea este simțită de alții, care, la rândul lor, acționează pe baza ei și, într-o măsură mai mare sau mai mică, o reproduc. Dacă, prin exemplul nostru, îi ajutăm pe ceilalți să-și dezvolte principii bune, le dăm puterea de a face binele. La rândul lor, ei vor exercita aceeași influență benefică asupra altora și, în felul acesta, sute și mii de oameni vor fi afectați de influența noastră inconștientă. Dacă, prin faptele noastre, întărim sau provocăm la acțiune puterile răului aflate în cei din jurul nostru, ne facem părtași la păcatul lor și va trebui să dăm socoteală pentru binele pe care am fi putut să-l facem pentru ei și nu l-am făcut, pentru că n-am făcut din Dumnezeu țaria noastră, călăuza și sfătuitorul nostru. – *Mărturii*, vol. 2, pp. 132–133

Joi, 5 mai: Zecimea oferită lui Melhisedec

Dumnezeu a avut întotdeauna martorii Săi pe pământ. Într-o vreme, Melhisedec l-a reprezentat pe Domnul Isus în persoană, pentru a descoperi adevărul cerului și a perpetua Legea lui Dumnezeu.

Hristos a fost Acela care a vorbit prin Melhisedec, preotul Dumnezeului Celui Preaînalt. Melhisedec nu era Hristos, dar era glasul lui Dumnezeu în lume, reprezentantul Tatălui. De-a lungul timpului, pentru generațiile din trecut, Hristos a fost Cel care a vorbit; Hristos și-a condus poporul și a fost Lumina lumii. Când l-a ales pe Avraam ca reprezentant al Său, Dumnezeu l-a scos din țara lui, dintre rudele lui și l-a pus deoparte. El dorea să îl modeleze după chipul Său. Dorea să-l învețe potrivit cu planul Său. – *Comentariile Ellen G. White în CBAZȘ*, vol. 1, pp. 1092–1093

În sistemul de administrație al evreilor, o zecime din toate veniturile lor era rânduită pentru susținerea serviciului divin public. ...

Dar rânduiala zecimii nu a început cu evreii. Din cele mai vechi timpuri, Domnul a cerut zecimea pentru Sine, iar cererea aceasta a fost recunoscută și onorată. Avraam i-a dat zecime lui Melhisedec, preotul Dumnezeului Celui Preaînalt (Geneza 14:20). Când, călător și fugăr, se

afla la Betel, Iacov I-a făgăduit Domnului: „Îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da” (Geneza 28:22). Când israeliții erau pe punctul de a se constitui ca națiune, li s-a reamintit legea zecimii ca o rânduială poruncită de Dumnezeu și de ascultarea de această poruncă depindea bunăstarea lor.

Sistemul zecimii și darurilor a fost dat pentru a întipări în mintea oamenilor marele adevăr că Dumnezeu este izvorul tuturor binecuvântărilor pentru ființele pe care le-a creat și că Lui I se cuvine recunoștința oamenilor pentru darurile bune ale providenței Sale. – *Patriarhi și profeți*, p. 525

Banii sunt o binecuvântare atunci când aceia care se folosesc de ei se consideră ispravnici ai Domnului, când înțeleg că ei mânuiesc capitalul Domnului și că vor trebui să dea socoteală într-o zi de isprăvnicia lor.

Evidențele tale contabile arată că ai fost credincios față de Domnul? Ești sărac? Atunci dă din puținul tău. Ai fost binecuvântat cu abundență? Atunci ai grijă să pui deoparte ceea ce Domnul consideră că este proprietatea Sa. ... Neglijența de a da mărturie despre Hristos prin felul în care folosești banii va face să fii lipsit de marele privilegiu de a-ți avea numele scris în cartea vieții Mielului.

Tatăl nostru creștin ne învață ce înseamnă mila și dăruirea prin exemplul Său. Dumnezeu ne dăruiește în mod regulat, fără plată și cu îmbelșugare. Fiecare binecuvântare pământească vine din mâna Sa. Ce s-ar întâmpla dacă Domnul ar înceta să Își reverse darurile asupra noastră? Ce strigăte de disperare, de durere și de strâmtorare s-ar ridica de pe pământ! Noi avem nevoie în fiecare zi de șuvoiul continuu al iubirii și bunătății lui Dumnezeu. – *Our High Calling*, p. 192

Vineri, 6 mai: Pentru studiu suplimentar

Sfaturi privind administrarea creștină a vieții, cap. „Un test al credincioșiei”.

LEGĂMÂNTUL CU AVRAAM

Sabat după-amiază, 7 mai

Într-o viziune de noapte, a fost auzit din nou glasul divin: „Avrame, nu te teme” au fost cuvintele Prințului prinților; „Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare.” Dar mintea sa era atât de copleșită de gânduri negre, încât nu putea să prindă acum făgăduința cu o încredere neîndoielnică, așa ca până atunci. El s-a rugat să i se dea o dovadă palpabilă că aceasta se va împlini. Și cum avea oare să se împlinească făgăduința legământului, atâta vreme cât nu i se dădea un fiu? „Ce-mi vei da”, spuse el, „căci mor fără copii?... Și slujitorul născut în casa mea va fi moștenitorul meu.” El a propus ca Eliezer, slujitorul său credincios, să devină prin adopțiune fiul său și, deci, moștenitor al averilor sale. Dar i s-a dat asigurarea că moștenitorul său avea să fie copilul său, fiul care urma să i se nască. Apoi a fost dus afară din cort și i s-a spus să privească stelele nenumărate ce scliffeau pe bolta cerului; în timp ce el făcea acest lucru, s-au rostit cuvintele: „Așa va fi sămânța ta” (Geneza 15:2-5). „Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire” (Romani 4:3). – *Patriarhi și profeți*, pp. 136–137

Când Avram a ajuns la vârsta de aproape o sută de ani, i-a fost repetată făgăduința că va avea un fiu, cu asigurarea că viitorul moștenitor va fi fiul Sarei. Avram însă n-a înțeles încă făgăduința și mintea lui s-a îndreptat imediat spre Ismael, agățându-se de credința că planul cel milostiv al lui Dumnezeu avea să fie realizat prin el. În iubirea sa față de fiul său el a exclamat: „Să trăiască Ismael înaintea Ta!” (Geneza 17:18). Însă făgăduința i-a fost dată din nou, în cuvinte care nu puteau fi înțelese greșit: „Cu adevărat nevastă-ta Sara îți va naște un fiu și-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legământul Meu cu el...” (Geneza 17:18-20). – *Patriarhi și profeți*, p. 146

Dumnezeu l-a onorat mult pe Avraam. Îngerii cerului au umblat și au vorbit cu el așa cum vorbesc prietenii. Când judecățile cerului erau gata să se abată asupra Sodomei, acest lucru n-a fost ascuns de el și Avraam a devenit mijlocitor la Dumnezeu pentru cei păcătoși. Întâlnirea sa cu îngerii ne prezintă, de asemenea, un frumos exemplu de ospitalitate. – *Patriarhi și profeți*, p. 138

Cele mai mari biruințe pentru cauza lui Dumnezeu nu sunt rezultatul unor argumente elaborate, al facilităților ample, al influenței vaste sau al abundenței de mijloace financiare, ci ele sunt obținute în camera de audiență a lui Dumnezeu, când oamenii credinței se sprijină cu stăruință și în agonie pe brațul Său puternic.

Cât de puternice sunt adevărata credință și adevărata rugăciune! Ele sunt ca mâinile cu care rugătorul se prinde de puterea Iubirii Infinite. A avea credință înseamnă a avea încredere în Dumnezeu, a crede că El ne iubește și știe ce este spre binele nostru. Prin urmare, în loc de a merge pe propria cale, credința ne determină să alegem calea Sa. În locul ignoranței noastre, ea primește înțelepciunea Sa; în locul slăbiciunii noastre, puterea Sa; în locul păcătoșeniei noastre, neprihănirea Sa. Viața noastră, noi înșine suntem deja ai Săi, credința recunoaște dreptul Său de proprietate și primește binecuvântările ce decurg de aici. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 259

Duminică, 8 mai: Credința lui Avraam

Mulțimii curioase care se împingea în Isus nu i-a fost dată nicio putere vitală. Însă femeia suferindă care L-a atins cu credință a primit vindecare. Tot așa și în cele spirituale, contactul de circumstanță este diferit de atingerea credinței. A avea credință în Hristos numai ca Mântuitor al lumii nu poate aduce niciodată vindecare sufletului. Credința care lucrează spre mântuire nu este doar o aprobare a adevărului Evangheliei. Credința adevărată este aceea care Îl primește pe Hristos ca Mântuitor personal. Dumnezeu L-a dat pe singurul Său Fiu născut, pentru ca eu, prin credința în El, să nu pier, ci să am viață veșnică. Când vin la Hristos după cuvântul Său, trebuie să cred că primesc harul Său mântuitor. „Viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine” (Galateni 2:20).

Mulți păstrează credința doar ca pe o opinie personală. Credința mântuitoare este un angajament, prin care cei care Îl primesc pe Hristos se unesc într-o relație de legământ cu Dumnezeu. O credință vie înseamnă o creștere a vigoriei, o încredere sinceră prin care, în harul lui Hristos, sufletul devine o putere biruitoare. – *Divina vindecare*, p. 62

Patriarhul a cerut totuși un semn vizibil, ca o confirmare a credinței sale și o dovadă pentru generațiile viitoare de oameni că planurile milostive ale lui Dumnezeu față de ei se vor împlini. Domnul a consimțit să intre

într-un legământ cu slujitorul Său, folosind formele obișnuite între oame-
nii de atunci pentru ratificarea unui angajament atât de solemn. Așa cum
i-a spus Dumnezeu, Avraam a adus ca jertfă o juncană de trei ani, o capră
de trei ani și un berbec de trei ani, despiciându-le trupul în două și așezând
bucățile la o mică depărtare una de alta. La acestea, el a mai adăugat o
turturea și un pui de porumbel, pe care însă nu le-a mai despiciat în do-
uă. Acestea fiind făcute, el a trecut cu mult respect printre bucățile jertfei,
făcând în mod solemn un legământ de ascultare veșnică de Dumnezeu.
Veghind și stăruind, el a rămas lângă animale până la apusul soarelui, ca
să le păzească pentru a nu fi întinate sau mâncate de păsările de pradă.
Pe la apusul soarelui, el a căzut într-un somn adânc și „iată că l-a apucat o
groază și un mare întunerice” (Geneza 15:7-18). Și glasul lui Dumnezeu s-a
auzit cerându-i să nu se aștepte să ia imediat în stăpânire țara făgăduită,
arătând înaintea spre suferințele urmașilor săi, mai înainte ca aceștia să se
așeze în Canaan. I-a fost descoperit acum planul de mântuire în moartea
lui Hristos, Jertfa cea mare, și venirea Sa în glorie. De asemenea, Avraam a
văzut pământul readus la frumusețea lui edenică, care avea să-i fie dat ca
o veșnică stăpânire, ca o împlinire finală și deplină a făgăduinței.

Ca o garanție a acestui legământ al lui Dumnezeu cu oamenii, „un fum
ca dintr-un cuptor și niște flăcări”, simboluri ale prezenței divine, au trec-
cut printre „dobitoacele despicate”, aduse ca jertfă, mistuindu-le în între-
gime. Și din nou Avraam a auzit un glas, confirmând făgăduința că le va da
urmașilor săi țara Canaanului „de la râul Egiptului până la râul cel mare,
râul Eufurat” (Geneza 15:17,18). – *Patriarhi și profeti*, p. 137

Luni, 9 mai: Îndoielile lui Avraam

Avraam promise, fără să pună la îndoială, făgăduința unui fiu, dar el n-a
așteptat ca Dumnezeu să aducă la îndeplinire cuvântul Său la timpul și
în modul cuvenite. A fost îngăduită o amânare, pentru a pune la probă
credința sa în puterea lui Dumnezeu; el însă n-a reușit să treacă cu bine
încercarea. Gândind că este imposibil pentru ea să aibă un copil la vârsta
ei înaintată, Sara a venit cu ideea – ca un plan prin care scopul divin putea
fi realizat – ca una dintre sclavele ei să fie luată de Avraam ca a doua soție.
Poligamia devenise atât de răspândită, încât nu mai era privită ca păcat,
deși aceasta nu însemna că nu mai era o violare a Legii lui Dumnezeu și
ea a fost fatală pentru sfințenia și pacea din relațiile familiale. Urmarea
căsătoriei lui Avraam cu Agar a fost nefericită atât pentru familia sa, cât și
pentru generațiile următoare. – *Ibidem*, p. 145

Dumnezeu dă lumină ca să-i călăuzească pe cei care doresc în mod sincer lumina și adevărul, dar nu este în planul Său să îndepărteze toate întrebările și toate motivele de îndoială. El le dă oamenilor suficiente dovezi pe care să-și întemeieze credința și apoi le cere să accepte aceste dovezi și să-și exercite credința.

Cel care studiază Biblia cu un spirit umil și dispus să se lase învățat va găsi în ea un ghid sigur, care îi arată calea vieții cu o precizie care nu dă greș. Dar la ce vă folosește studierea Bibliei, frați și surori, dacă voi nu practicați adevărurile pe care ea le proclamă? Această carte sfântă nu conține nimic lipsit de importanță, nu ne este descoperit în ea nimic care să nu aibă legătură cu viața noastră. Cu cât dragostea noastră pentru Isus este mai profundă, cu atât vom prețui mai mult acest cuvânt ca fiind glasul lui Dumnezeu care ni se adresează direct. – *Mărturie*, vol. 5, p. 303

Nu trebuie să trăiești în incertitudine și în îndoială. Satana este mereu gata să-ți sugereze o mulțime de îndoieli, dar, dacă îți deschizi ochii prin credință, vei găsi suficiente dovezi pentru a crede. Dumnezeu nu va îndepărta niciodată, pentru niciun om, toate motivele de îndoială. Cei cărora le place să rămână într-o atmosferă de îndoială și de necredință pot avea acest privilegiu de neînviat. Dumnezeu oferă suficiente dovezi pentru ca mintea sinceră să creadă, dar cel care întoarce spatele greutății dovezilor doar pentru că există câteva lucruri pe care, în înțelegerea lui limitată, nu le pricepe clar va fi lăsat în atmosfera rece, înfiorătoare, a necredinței și a îndoielii și credința lui va naufragia. Se pare că tu ai considerat că este o virtute să fii de partea îndoielii, în loc să fii de partea credinței. Isus nu a lăudat niciodată necredința și îndoielile. El a dat națiunii Sale dovezi cu privire la mesianitatea Sa prin minunile pe care le-a făcut, dar au fost unii care au considerat că este o virtute să se îndoiască; ei au respins aceste dovezi și au găsit în orice lucrare bună ceva de criticat sau de pus la îndoială. – *Ibidem*, vol. 4, pp. 232–233

Marti, 10 mai: Semnul legământului cu Avraam

Cu ocazia aceasta i-a fost dat lui Avraam ritualul circumciziei „ca o pece-te a acelei îndreptări pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur” (Romani 4:11). Ea trebuia să fie practică de către patriarh și urmașii săi, ca un semn că erau devotați slujirii lui Dumnezeu și, în acest fel, despărțiți de cei idolatri, precum și al faptului că Dumnezeu i-a privit

ca pe o comoară deosebită a Sa. Prin ritualul acesta, ei erau legați să îndeplinească partea lor din condițiile legământului făcut cu Avraam. Ei nu trebuiau să încheie legături de căsătorie cu păgânii, căci, făcând astfel, și-ar fi pierdut respectul față de Dumnezeu și față de Legea Sa cea sfântă. De asemenea, ei aveau să fie ispitiți să se dedea la practicile păcătoase ale celorlalte națiuni și atrași la idolatrie. – *Patriarhi și profeți*, p. 138

Credința care duce la mântuire nu este o credință ocazională, ea nu este un simplu consimțământ intelectual, ci este credința înrădăcinată în inimă, care Îl primește pe Hristos ca Mântuitor personal, cu asigurarea că El poate să-i mântuiască în mod desăvârșit pe toți cei ce vin la Dumnezeu prin El. ... Credința aceasta îl determină pe cel ce o are să își îndrepte toate simțămintele inimii spre Hristos. Gândirea lui este sub controlul Duhului Sfânt, iar caracterul lui este modelat după chipul divin. Credința lui nu este o credință moartă, ci o credință care lucrează prin dragoste și îl conduce să contemple frumusețea lui Hristos și să ajungă asemenea caracterului divin. [Deuteronomul 30:11-14 citat]. „Domnul, Dumnezeul tău, îți va tăia împrejur inima ta și inima seminței tale și vei iubi pe Domnul, Dumnezeul tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău, ca să trăiești” (Deuteronomul 30:6).

Dumnezeu este acela care taie inima împrejur. Întreaga lucrare este a Domnului, de la început și până la sfârșit. Păcătosul care piere poate să spună: „Eu sunt un păcătos pierdut, dar Hristos a venit să-i caute și să-i mântuiască pe cei pierduți. Hristos spune: «Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși» (Marcu 2:17). Eu sunt un păcătos, dar El a murit pe crucea de pe Golgota pentru a mă mântui pe mine. Nu trebuie să mai rămân nemântuit nici măcar o clipă. El a murit și a înviat pentru îndreptățirea mea și mă va mântui acum. Primesc iertarea pe care a făgăduit-o El.” – *Solii alese*, cartea 1, pp. 391–392

După ce Avraam locuise aproape douăzeci și cinci de ani în Canaan, „Domnul i S-a arătat și i-a zis: «Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea și fii fără prihană» (Geneza 17:1). Plin de venerație, patriarhul s-a aruncat cu fața la pământ și solia a continuat: „Iată legământul Meu pe care-l fac cu tine: vei fi tatăl multor neamuri.” Ca semn al împlinirii acestui legământ, numele lui, care până atunci fusese Avram, a fost schimbat în Avraam, care înseamnă „tată al multor neamuri”, iar numele lui Sarai avea să fie Sara, „prințesă”, căci glasul dumnezeiesc a spus că „ea va fi mama unor neamuri întregi; chiar împărați de noroade vor ieși din ea”. – *Patriarhi și profeți*, pp. 137–138

Miercuri, 11 mai: Fiul făgăduinței

În toate veacurile, Dumnezeu a lucrat prin îngerii sfinți pentru ajutorarea și eliberarea poporului Său. Ființele cerești s-au implicat activ în problemele oamenilor. Ele au apărut îmbrăcate în haine strălucitoare ca fulgerul; au venit la oameni în haine de călători. Îngerii au apărut în chip omenesc înaintea oamenilor lui Dumnezeu. Ei s-au odihnit sub stejar la miezul zilei, ca și cum ar fi fost obosiți. Au primit ospitalitate în casele oamenilor. Au acționat ca niște călăuze pentru călătorii rătăciți. Au aprins cu mâinile lor focul pe altare. Au deschis ușile închisorilor și i-au eliberat pe slujitorii lui Dumnezeu. Îmbrăcați cu armura cerului, au venit să dea la o parte piatra de pe mormântul Mântuitorului.

În chip de oameni, îngerii sunt adesea prezenți în adunările celor neprihăniți; ei vizitează adunările celor nelegiuți, așa cum au fost la Sodoma, pentru a aduce un raport despre faptele lor; pentru a stabili dacă au trecut hotarul răbdării lui Dumnezeu. Domnul găsește plăcere în milă și, de dragul acelora puțini care Îi slujesc cu adevărat, reține calamitățile și prelungește calmul mulțimilor. – *Tragedia veacurilor*, pp. 631–632

Privilegiul acordat lui Avraam și lui Lot nu ne este retras nici nouă. Dovedind ospitalitate față de copiii lui Dumnezeu, și noi îi putem primi pe îngerii Lui în casele noastre. Chiar și în zilele noastre, îngeri în chip de om intră în căminele oamenilor și sunt ospătați de ei. Creștinii care trăiesc în lumina feței lui Dumnezeu sunt întotdeauna însoțiți de îngeri nevăzuți, și aceste ființe sfinte lasă în urma lor o binecuvântare în căminurile noastre. – *Mărturii*, vol. 6, p. 345

Domnul Hristos le spune celor răscumpărați care sunt ai Săi: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine” (Matei 25:34–36).

Rugăciunile, îndemnurile și sfaturile sunt roade ieftine ... însă acelea care se văd în fapte bune, în grija pentru cei aflați în nevoi, pentru orfani și văduve, acestea sunt adevăratele roade care cresc în mod natural într-un pom bun. ... Când inimile simpatizează cu inimile împovărate de descărujare și necazuri, când mâna se întinde spre cel nevoiaș, când cel gol este îmbrăcat, străinul este primit să vină lângă focul din vatră și are un loc în

inima ta, îngerii vin foarte aproape și în cer se înalță o cântare. Fiecare gest, fiecare faptă de dreptate, de milă și bunăvoință fac să răsunе în cer o muzică plăcută. ...

Fiecare faptă bună făcută față de un nevoiaș sau un bolnav este privită ca și cum ar fi fost făcută față de Domnul Isus Însuși. Când îl sprijini pe cel sărac, arăți compasiune față de cei suferinzi și năpăstuiți și îl ajuți pe orfan, tu însuși ajungi să ai o relație mai strânsă cu Domnul Isus. – *That I May Know Him*, p. 335

Joi, 12 mai: Lot în Sodoma

Doi dintre solii cerului au plecat, lăsându-l pe Avraam singur cu Cel pe care Îl cunoștea acum ca fiind Fiul lui Dumnezeu. Și omul credinței a mijlocit în favoarea locuitorilor Sodomei. Odată, el îi salvase cu sabia sa, iar acum s-a străduit să-i salveze prin rugăciune. Lot și familia lui locuiau încă acolo, iar iubirea neegoistă care îl mânase pe Avraam să-i scape de elamiți căuta acum să-i salveze, dacă era voia lui Dumnezeu, de furtuna judecării divine.

Cu profund respect și cu umilință, el și-a început mijlocirea: „Iată, am îndrăznit să vorbesc Domnului, eu, care nu sunt decât praf și cenușă” (Geneza 18:27). Nu era nicio urmă de încredere în sine, nici de mândrie cu propria neprihănire. El n-a cerut vreo favoare pe temeiul ascultării sale sau al sacrificiilor pe care le făcuse supunându-se voii lui Dumnezeu. Fiind el însuși păcătos, Avraam a mijlocit în favoarea păcătoșilor. Un astfel de spirit ar trebui să aibă toți aceia care se apropie de Dumnezeu. Totuși, Avraam a arătat o încredere ca a unui copil care se roagă unui tată iubitor. El s-a apropiat de Solul ceresc și, cu căldură, l-a prezentat cererea sa. – *Patriarhi și profeți*, p. 139

Cum s-a întâmplat cu locuitorii răzvrățiți ai lumii antediluviene? După ce au respins solia lui Noe, ei s-au adâncit în păcat cu mai multă indiferență ca oricând înainte și au dublat enormitatea practicilor lor imorale. Cei care refuză să se schimbe prin primirea lui Hristos nu găsesc în păcat nimic rău, care ar trebui îndreptat, mintea lor este hotărâtă să nutrească spiritul de revoltă, iar ei nu pot și nici nu vor putea fi determinați să se supună vreodată. Judecata rostită de Dumnezeu asupra lumii antediluviene a declarat că acea lume era incurabilă. Distrugerea Sodomei a proclamat că locuitorii celei mai frumoase țări din lume erau niște păcătoși incorigibili. Focul și pucioasa căzute din cer au nimicuit totul, în afară de Lot, soția și

cele două fiice ale lui. Pentru că a desconsiderat porunca lui Dumnezeu și a privit înapoi, soția lui Lot s-a transformat într-un stâlp de sare. – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 75

Din milă față de lume, Dumnezeu i-a șters de pe fața pământului pe locuitorii nelegiuți din vremea lui Noe. Din milă i-a distrus pe locuitorii stricați ai Sodomei. Prin puterea amăgitoare a lui Satana, făptuitorii fără-delegii câștigă simpatie și admirație și în felul acesta îi conduc continuu și pe alții la răzvrătire. Așa a fost în zilele lui Cain și ale lui Noe, la fel în vremea lui Avraam și a lui Lot; tot așa stau lucrurile și în vremea noastră. Din milă pentru univers, Dumnezeu îi va distruge, în cele din urmă, pe aceia care au respins harul Său. ...

... Deoarece este imposibil pentru Dumnezeu, ținând seama de dreptatea și de mila Sa, să-l mântuiască pe păcătos în păcatele lui, El îl privează de viața pe care, prin neascultare, a pierdut-o și de care s-a dovedit a fi nevrednic. Un scriitor inspirat spune: „Încă puțin și cel nelegiuit nu va mai fi; da, îl vei căuta în locul lui și nu va mai fi”. Iar un altul declară: „Ei sunt ca și cum n-ar fi fost niciodată” (Psalmii 37:10; Obadia 16). Acoperiți de rușine, ei cad într-o uitare deznădăjduită, veșnică. – *Tragedia veacurilor*, pp. 543, 545

Vineri, 13 mai: Pentru studiu suplimentar

Istoria mântuirii, din cap. 10, „Ezitare față de făgăduințele lui Dumnezeu”.

FĂGĂDUINȚA

Sabat după-amiază, 14 mai

Marele act al credinței lui Avraam stă ca un stâlp de lumină, iluminând calea slujitorilor lui Dumnezeu din toate veacurile. Avraam n-a căutat o scuză pentru a se sustrage de la aducerea la îndeplinire a vooii lui Dumnezeu. În timpul celor trei zile cât a ținut călătoria, el a avut suficient timp să se gândească și să se îndoiască de Dumnezeu, dacă ar fi dorit să se îndoiască. ... Avraam era și el om; sentimentele și atașamentele lui erau ca și ale noastre, dar el nu a stat să întrebe cum avea să se mai împlinească făgăduința făcută dacă Isaac avea să fie sacrificat. El n-a stat să discute cu inima lui chinuită. El știa că Dumnezeu este drept și neprihănit în toate cerințele Lui și a împlinit până la literă porunca primită. ...

Credința lui Avraam s-a manifestat prin faptele lui. „Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte când a adus pe fiul său, Isaac, jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită” (Iacov 2:21,22). Mulți nu reușesc să înțeleagă legătura dintre credință și fapte. Ei spun: „Credeți numai în Hristos și n-aveți de ce să vă temeți. Nu trebuie să vă faceți griji în legătură cu ținerea Legii!” Dar adevărata credință se va manifesta prin ascultare. Isus le spunea iudeilor necredincioși: „Dacă ați fi copiii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam” (Ioan 8:39). ...

Ființe cerești au fost martore la scena punerii la probă a credinței lui Avraam și a supunerii lui Isaac. Încercarea aceasta a fost mult mai grea decât aceea prin care trecuse Adam. Ascultarea de interdicția pusă înaintea primilor noștri părinți nu aducea cu sine nicio durere, dar porunca dată lui Avraam cerea sacrificiul cel mai chinuitor. Întregul cer a privit cu uimire și admirație ascultarea neșovăitoare a lui Avraam. Tot cerul a prețuit credincioșia lui. Acuzațiile lui Satana au fost dovedite ca fiind false. Dumnezeu i-a declarat slujitorului Său: „Știi acum că te temi de Dumnezeu (cu toate învinuirile lui Satana), întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine” (Geneza 22:12). Legământul lui Dumnezeu, întărit lui Avraam printr-un jurământ înaintea ființelor din celelalte lumi, dovedește faptul că ascultarea va fi răsplătită.

Fusese greu chiar și pentru îngerii să pătrundă înțelesul adânc al tainei mântuirii, să înțeleagă că Însuși Comandantul cerului, Fiul lui Dumnezeu, trebuia să moară pentru omul vinovat. Când lui Avraam i-a fost dată porunca de a-l aduce ca jertfă pe fiul său, aceasta a trezit interesul ființelor cerești. Cu un viu interes, ele au urmărit fiecare pas în aducerea la îndeplinire a acestei porunci. Când, la întrebarea lui Isaac: „Unde este mielul pentru arderea-de-tot?”, Avraam a răspuns: „Domnul Însuși va purta de grijă de miel” și, când mâna tatălui a fost oprită în momentul în care era gata să îl înjunghie pe fiul său și berbecul de care Se îngrijise Dumnezeu a fost adus ca jertfă în locul lui Isaac, atunci s-a revărsat lumină asupra tainei mântuirii și chiar îngerii au înțeles mult mai clar hotărârea minunată pe care Dumnezeu o luase pentru mântuirea omului (1 Petru 1:12). – *Patriarhi și profeti*, pp. 153–155

Duminică, 15 mai: Muntele Moria

Dumnezeu îl chemase pe Avraam să fie părintele credincioșilor și viața sa trebuia să stea ca un exemplu de credință pentru generațiile care aveau să vină. Dar credința sa n-a fost desăvârșită. El a manifestat neîncredere în Dumnezeu atunci când a ascuns faptul că Sara este soția lui și, de asemenea, când a luat-o pe Agar de soție. Pentru ca el să poată atinge cel mai înalt standard, Dumnezeu l-a supus la o altă încercare, cea mai grea pe care omul a fost chemat vreodată să o suporte. Într-o vedenie de noapte, el a fost înștiințat să meargă în ținutul Moria și acolo să-l aducă pe fiul său ca ardere-de-tot pe un munte care urma să-i fie arătat.

La data când a primit această poruncă, Avraam atinsese vârsta de o sută douăzeci de ani. El era privit ca om bătrân chiar de către cei din generația sa. În tinerețe, el fusese destul de puternic ca să poată îndura greutăți și să înfrunte pericole, dar acum înflăcărea tinereții trecuse. Cineva care este în puterea bărbăției poate înfrunta cu suficient curaj încercările și durerile care ar face ca inima să cadă înfrântă la o vârstă mai înaintată, când picioarele înaintează tremurând spre mormânt. Dar Dumnezeu a păstrat ultima și cea mai grea încercare a Sa pentru Avraam, până când povara anilor apăsă greu asupra lui și el dorea foarte mult să se odihnească de griji și necazuri. – *Ibidem*, p. 147

Când păcatul a slăbit sensibilitatea morală, cel ce face răul nu vede defectele din caracterul său și nici nu-și dă seama de enormitatea răului pe

care l-a făcut; și, dacă nu se supune puterii convingătoare a Duhului Sfânt, el rămâne într-o orbire parțială față de păcatul său. Mărturisirile sale nu sunt sincere și nu sunt serioase. ...

Inima umilă și frântă, supusă printr-o pocăință reală, va aprecia ceva din iubirea lui Dumnezeu și din prețul Golgotei și, așa cum un fiu i se des-tăinuie tatălui său iubitor, tot astfel un păcătos cu adevărat pocăit aduce toate păcatele sale înaintea lui Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 5, p. 641

... Mințile mărginite ale oamenilor nu sunt în stare să înțeleagă deplin planurile și scopurile Celui Infinit. Niciodată nu-L vom putea descoperi pe Dumnezeu doar prin cercetare. Nu trebuie să încercăm să ridicăm, cu o mână îndrăzneată, cortina în spatele căreia El Își ascunde maiestea. Apostolul exclamă: „Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!” (Romani 11:33). Putem înțelege atât de mult procedeele Sale cu noi și motivele care-L determină, cât să putem vedea iubirea și mila Sa nemărginite unite cu puterea Sa infinită. Tatăl nostru din ceruri rânduiește totul cu înțelepciune și în dreptate, iar noi nu putem fi nemulțumiți și neîncredători, ci trebuie să ne plecăm în supunere plină de respect. El ne va descoperi din planurile Sale atât cât este bine pentru noi să cunoaștem, iar mai departe să ne încredem în mâna care este atotpu-ternică și în inima care este plină de iubire. – *Tragedia veacurilor*, p. 527

Luni, 16 mai: Domnul va purta de grijă

Ziua aceea – cea mai lungă zi din câte trăise Avraam – se târa încet spre sfârșit. În timp ce fiul său și tinerii dormeau, el a petrecut noaptea în rugăciune, încă sperând că un sol ceresc putea veni să-i spună că încercarea fusese îndestulătoare și că tânărul se putea întoarce nevătămat la mama sa. Dar nicio izbăvire n-a venit pentru sufletul lui chinuit. A urmat o altă zi lungă și încă o noapte de umilință și rugăciune, în timp ce porunca aceea care avea să-l lase fără copil stăruia mereu în urechile sale. Satana era acolo ca să șoptească îndoieli și necredință, dar Avraam a rezistat șoptirilor lui. ...

Nici chiar acum el nu a murmurat împotriva lui Dumnezeu, ci și-a îm-bărbătat sufletul, gândindu-se la dovezile bunătății și ale credincioșiei lui Dumnezeu. Acest fiu îi fusese dat pe neașteptate și oare Acela care îi dăduse acest dar prețios nu avea dreptul de a cere înapoi ceea ce era al Lui? Apoi, credința repeta iarăși făgăduința: „Numai din Isaac va ieși o

sămânță” (Geneza 21:12), o sămânță tot așa de numeroasă ca boabele de nisip de pe țărmul mării. Isaac era fiul unei minuni și nu ar fi fost posibil oare ca puterea care i-a dat viață să i-o și redea? Privind dincolo de ceea ce se vedea, Avraam s-a agățat de cuvântul lui Dumnezeu, „căci se gândea că Dumnezeu poate să învie chiar și din morți” (Evrei 11:19).

... Apoi, cu glasul tremurând, Avraam i-a descoperit fiului său solia divină. Isaac a aflat cu groază și uimire ce soartă îl aștepta, dar nu s-a împotrivit. El ar fi putut să scape de ceea ce-l aștepta, dacă ar fi ales să facă așa; bătrânul, paralizat de durere, istovit de lupta celor trei zile îngrozitoare, nu s-ar fi putut împotrivi voinței tânărului plin de vigoare. Dar Isaac fusese educat din copilărie să asculte de îndată și cu încredere, iar când i-a fost descoperit planul lui Dumnezeu, el a manifestat o supunere plină de bunăvoință. El împărtășea credința lui Avraam și și-a dat seama că era onorat prin faptul că era chemat să-și dea viața ca jertfă lui Dumnezeu. Cu duioșie, el a căutat să ușureze durerea tatălui și să încurajeze mâinile lui înțepenite să lege frânghiile ce-l fixau de altar. ...

Avraam a văzut atunci „un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiș” și, luând imediat noua victimă, a adus-o ca „ardere-de-tot în locul fiului său”. În bucuria și recunoștința sa, Avraam a dat un nume nou aceluia loc sfânt *Iehova'iire*, „la muntele unde Domnul va purta de grijă” (Geneza 22:13,14). ...

Pentru a imprima în mintea lui Avraam valoarea Evangheliei și pentru a-i pune la probă credința, Dumnezeu îi poruncise să îl aducă jertfă pe fiul său. ... Nicio altă încercare nu i-ar fi pricinuit lui Avraam un astfel de chin sufletesc cum a fost aducerea fiului său ca jertfă. Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său pradă unei morți chinuitoare și pline de ocară. Îngerilor, care erau martori la umilirea și chinul sufletesc al Fiului lui Dumnezeu, nu li s-a îngăduit să intervină ca în cazul lui Isaac. Nu a fost niciun glas care să strige: „Destul!” Pentru a salva neamul omenesc căzut, Împăratul slavei și-a dat viața. Ce dovadă mai puternică poate fi dată cu privire la mila lui Dumnezeu și iubirea Sa fără margini? – *Patriarhi și profeți*, pp. 151–154

Martți, 17 mai: Moartea Sarei

Sara era prima și singura soție legitimă a lui Avraam. Drepturile ei de soție și de mamă nu puteau fi împărțite cu nicio altă persoană. Ea l-a respectat pe soțul ei, numindu-l „domn”; dar ea nu era de acord ca iubirea lui Avraam să fie împărțită cu Agar. Dumnezeu nu a mustrat-o pentru cererea

ei. Îngerii l-au dezaprobat pe Avraam pentru că nu a avut încredere în puterea lui Dumnezeu și lucrul acesta îl făcuse să o ia și pe Agar de soție, gândind că prin ea se va împlini făgăduința. ...

Avraam ... nu i-a descoperit Sarei adevăratul motiv al plecării sale, știind că iubirea ei pentru Isaac ar fi făcut-o să nu se încreadă în Dumnezeu și să nu îl lase pe fiul ei să plece. Avraam nu a îngăduit ca iubirea sa de tată să preia controlul și să îl facă se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Porunca lui Dumnezeu era menită să pună în mișcare sentimentele cele mai adânci ale sufletului său. „Ia pe fiul tău...” Apoi, ca și cum încercarea trebuia să ajungă și mai adânc în inimă, continua: „... pe singurul tău fiu, pe care-l iubești”. Acesta era, era vorba despre singurul fiu dat prin făgăduință, „... și adu-l ardere-de-tot”. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, pp. 104–106

Moștenirea pe care Dumnezeu a făgăduit-o poporului Său nu este din lumea aceasta. Avraam n-a avut nicio stăpânire pe pământul acesta, „nici măcar o palmă de loc” (Faptele 7:5). El a avut o mare avere și a folosit-o spre slava lui Dumnezeu și spre binele semenilor săi, dar el n-a considerat lumea aceasta ca fiind căminul său. Dumnezeu l-a chemat să-i părăsească pe concetățenii săi idolatri, dându-i făgăduința țării Canaanului ca stăpânire veșnică; și totuși, nici el, nici fiul său, nici fiul fiului său nu au primit-o. Când a avut nevoie de un loc de îngropare pentru soția sa moartă, Avraam a trebuit să-l cumpere de la canaaniti. Unica sa stăpânire în țara făgăduită a fost acel mormânt săpat în stâncă din peștera Macpela. – *Patriarhi și profeți*, p. 169

Boala m-a învățat despre propria slăbiciune, despre răbdarea și dragostea Mântuitorului și despre puterea Lui de a salva. ... El înțelege slăbiciunea noastră, El știe că suntem lipsiți de curaj și de credință, totuși nu ne respinge. Domnul este milos și plin de îndurare față de noi.

Chiar dacă voi cădea la datorie înaintea de venirea Domnului, dacă sunt credincioasă, atunci când toți cei din morminte vor ieși afară Îl voi vedea pe Isus și voi fi ca El. Oh, ce bucurie de nedescris să-L vedem pe Acela pe care L-am iubit, să-L vedem în slava Sa pe Acela care Și-a dat viața pentru noi, să privim acele mâini străpunse pentru răscumpărarea noastră, întinse spre noi în semn de binecuvântare și de bun venit! Ce importanță are că suferim și trudim aici, dacă vom ajunge să obținem învierea și viața! Vom aștepta cu răbdare, până când se va încheia timpul încercării noastre și apoi ne vom înălța glasul într-un strigăt fericit de biruință. – *Schițe din viața mea*, p. 266

Miercuri, 18 mai: O soție pentru Isaac

Avraam ajunsese acum înaintat în vârstă și se aștepta să moară curând; mai rămăsese totuși să facă ceva pentru a asigura împlinirea făgăduinței făcute urmașilor săi. Isaac era cel rânduit în mod providențial să-i urmeze ca păstrător al Legii lui Dumnezeu și părinte al poporului ales, dar el era încă necăsătorit. Locuitorii Canaanului erau dedați la idolatrie, iar Dumnezeu interzisesese legăturile de căsătorie dintre poporul Său și ei, bine știind că astfel de căsătorii vor duce la apostazie. Patriarhul se temea de efectele influențelor stricătioase care îl înconjurau pe fiul său. Credința puternică a lui Avraam în Dumnezeu și supunerea față de voința Sa se reflectau în caracterul lui Isaac, dar sentimentele tânărului erau puternice și el era înclinat spre duioșie și îngăduință. Dacă s-ar fi unit cu cineva care nu se temea de Dumnezeu, atunci ar fi fost în pericolul de a sacrifica principiul de dragul armoniei și al păcii. În mintea lui Avraam, alegerea unei soții pentru fiul său era o problemă de mare însemnătate și el era nerăbdător să-l vadă căsătorit cu cineva care să nu-l înstrăineze de Dumnezeu. – *Patriarhi și profeți*, p. 171

„Într-o seară, când Isaac ieșise să cugete în taină pe câmp, a ridicat ochii și s-a uitat; și iată că veneau niște cămile. Rebeca a ridicat și ea ochii, a văzut pe Isaac și s-a dat jos de pe cămilă. Și a zis robului: «Cine este omul acesta care vine înaintea noastră pe câmp?» Robul a răspuns: «Este stăpânul meu!» Atunci ea și-a luat marama și s-a acoperit. Robul a istorisit lui Isaac toate lucrurile pe care le făcuse. Isaac a dus pe Rebeca în cortul mamei sale, Sara; a luat pe Rebeca, ea a fost nevasta lui, și el a iubit-o. Astfel a fost mângâiat Isaac pentru pierderea mamei sale” (Geneza 24:63-67). – *Ibidem*, p. 173

Este esențial ca fiecare să câștige o biruință, biruința asupra unei voințe încăpățănate. În lupta aceasta puteți birui numai cu ajutorul Domnului Hristos. Puteți să luptați mult și bine pentru a înfrânge eul, dar veți da greș dacă nu primiți putere de sus. Doar prin harul lui Hristos puteți obține biruință asupra eului și a egoismului. Trăind viața Lui, dovedind jertfire de sine la fiecare pas, manifestând fără încetare o simpatie tot mai puternică pentru cei care au nevoie de ajutor, veți câștiga biruință după biruință. Zi după zi, veți învăța tot mai bine cum să înfrângeți eul și cum să consolidați părțile slabe ale caracterului vostru. Domnul Isus va fi lumina, puterea și coroana bucuriei voastre, deoarece vă supuneți voința voinței Lui.

Oamenii, bărbați și femei, pot ajunge idealul lui Dumnezeu pentru ei dacă Îl vor lua pe Domnul Hristos ca Ajutor al lor. Predați-vă fără rezervă lui Dumnezeu! Convingerea că luptați pentru a avea viața veșnică vă va întări și vă va mângâia. Domnul Hristos vă poate da puterea de a birui. Cu ajutorul Lui puteți distruge cu desăvârșire rădăcina egoismului. – *Mărturii*, vol. 7, p. 49

Joi, 19 mai: O soție pentru Avraam

Avraam observase urmările căsătoriilor între cei ce se temeau de Dumnezeu și cei ce nu se temeau de El, din zilele lui Cain și până în zilele sale. Consecințele căsătoriei sale cu Agar, cum și legăturile de căsătorie ale lui Ismael și Lot îi stăteau înaintea. Lipsa credinței din partea lui Avraam și a Sarei a avut ca rezultat nașterea lui Ismael, amestecul seminței celor neprihăniți cu cei netemători de Dumnezeu. Influența tatălui asupra fiului a fost zădărnicită de rudeniile idolatre ale mamei, cum și prin legăturile lui Ismael cu nevestele lui păgâne. Gelozia lui Agar și a nevestelor pe care ea le-a ales pentru Ismael a înconjurat familia sa cu o barieră peste care în zadar s-a străduit Avraam să treacă.

Învățăturile pe care Avraam i le dăduse în copilărie n-au rămas fără efect asupra lui Ismael, dar influența nevestelor lui a avut ca urmare statornicirea idolatriei în familia sa. Despărțit de tatăl său și amărât de certurile și nemulțumirile unui cămin lipsit de iubire și temere de Dumnezeu, Ismael a fost împins să aleagă viața sălbatică și prădalnică de șef de trib în pustie, „mâna lui” fiind „împotriva tuturor oamenilor” și „mâna tuturor oamenilor” fiind „împotriva lui” (Geneza 16:12). Spre sfârșitul vieții, el s-a pocăit de căile lui rele și s-a întors la Dumnezeu tatălui său, dar amprenta pe care a pus-o asupra caracterului urmașilor săi a rămas. Neamul puternic care a coborât din el a fost un popor turbulent, păgân, care a fost întotdeauna prilej de supărare și durere pentru urmașii lui Isaac. – *Patriarhi și profeți*, pp. 173–174

După cum Biblia ne prezintă două legi – una neschimbătoare și veșnică, iar cealaltă trecătoare, provizorie –, tot astfel sunt două legăminte. Legământul harului a fost făcut prima dată cu omul în Eden, când, după cădere, s-a dat o făgăduință divină – că sămânța femeii urma să zdrobească capul șarpelui. Legământul acesta le oferea tuturor oamenilor iertare și sprijinul harului lui Dumnezeu pentru ascultare viitoare prin credința în

Hristos. Li se făgăduia, de asemenea, viața veșnică, cu condiția credincioșiei față de Legea lui Dumnezeu. Așa au primit patriarhii speranța mântuirii.

Același legământ a fost reînnoit față de Avraam în făgăduința: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta” (Geneza 22:18). Această făgăduință arăta spre Domnul Hristos. Așa a înțeles-o Avraam (vezi Galateni 3:8,6) și și-a pus încrederea în Domnul Hristos pentru iertarea păcatelor. Credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire. – *Ibidem*, p. 370

Avraam a fost un om favorizat de Dumnezeu. Domnul a spus: „Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină calea Domnului, făcând ce este drept și bine.” Avraam a fost onorat de Dumnezeu pentru că a cultivat religia în familie și temerea de Dumnezeu era cunoscută de toți cei din casa lui. Dumnezeu este Acela care a spus: „Căci Eu îl cunosc și știu că el va porunci” – el nu va trăda în niciun fel răspunderea sfântă și nici nu se va supune nimănui altcuiva, decât numai lui Dumnezeu; există o lege și Avraam o va păstra; niciun sentiment nu va întuneca simțul său de dreptate și nu se va interpune între Dumnezeu și sufletele copiilor Săi; acel fel de îngăduință care este de fapt cruzime, nu îl va duce pe Avraam pe căi greșite. – *Mărturii*, vol. 7, pp. 547–548

Vineri, 20 mai: Pentru studiu suplimentar

Hristos, Lumina lumii, cap. „Lumina vieții”

IACOV ÎNȘALĂ

Sabat după-amiază, 21 mai

Isaac le-a făcut cunoscute fiilor săi privilegiile și condițiile acestea [ale dreptului de întâi născut] și a arătat în mod lămurit că Esau, fiind cel mai mare, avea dreptul de întâi născut. Însă Esau nu avea nicio plăcere de consacrare, nicio înclinație spre o viață religioasă. Pentru el, cerințele care însoțeau dreptul spiritual de întâi născut erau nedorite, le simțea ca pe o restricție pe care o ura. Legea lui Dumnezeu, care era condiția legământului divin cu Avraam, era privită de Esau ca un jug al robiei. ... Rebeca ... era convinsă că moștenirea făgăduinței divine era rânduiea lui Iacov. Ea i-a repetat lui Isaac cuvintele îngerului, dar sentimentele tatălui erau concentrate asupra fiului său mai mare și el a rămas neclintit în planurile lui.

Iacov aflase de la mama sa despre descoperirea divină, și anume că dreptul de întâi născut avea să-i revină, și a fost umplut de o negrăită dorință după privilegiile pe care acesta i le-ar fi conferit. Nu averile tatălui erau acelea după care umbla el; obiectul dorinței lui înfocate era dreptul spiritual de întâi născut. Să poată vorbi cu Dumnezeu, așa cum făcuse neprihănitul Avraam, să aducă jertfa de ispășire pentru familia sa, să fie părintele poporului ales și al lui Mesia cel făgăduit și să moștenească bunurile nepieritoare cuprinse în binecuvântările legământului – acestea erau privilegiile și onorurile care insuflau cele mai aprinse dorințe ale sale. Mîntea sa alerga tot mereu înainte, în viitor, căutând să prindă binecuvântările lui nevăzute. – *Patriarhi și profeți*, p. 178

Prin credință și rugăciune a ajuns Iacov, dintr-un om al slăbiciunii și păcatului, prinț al lui Dumnezeu. În acest fel puteți deveni bărbați și femei cu scopuri înalte și sfinte, cu vieți nobile, bărbați și femei care nu vor accepta pentru niciun motiv să fie îndepărtați de la adevăr, dreptate și ceea ce este bine. Toți sunt apăsați de griji, poveri și îndatoriri urgente, însă, cu cât este mai dificilă poziția în care vă aflați și cu cât sunt mai grele poverile voastre, cu atât mai mult aveți nevoie de Isus. – *Divina vindecare*, p. 511

Credința este un element esențial al rugăciunii biruitoare. „Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei

ce-L caută” (Evrei 11:6). „Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și, dacă știm că ne ascultă orice I-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut” (1 Ioan 5:14,15). Cu credința stăruitoare a lui Iacov și cu stăruința neabătută a lui Ilie, să Îi prezentăm Tatălui rugăciunile noastre, cerând tot ce ne-a făgăduit. Onoarea tronului Său este pusă în joc pentru împlinirea cuvântului Său.
– *Profeți și regi*, pp. 157–158

Duminică, 22 mai: Iacov și Esau

Iacov și Esau, fiii gemeni ai lui Isaac, prezintă un izbitor contrast atât în caracter, cât și în viața lor. Această deosebire a fost profetizată de îngerul lui Dumnezeu înainte de nașterea lor. Când, ca răspuns la rugăciunea îngrijorată a Rebecăi, a declarat că îi vor fi dați doi fii, îngerul i-a prezentat istoria lor viitoare, și anume că fiecare va deveni capul unei puternice națiuni, dar că unul va fi mai mare decât celălalt și că cel mai tânăr va avea întâietate.

Esau a crescut iubind satisfacerea eului, concentrându-și tot interesul asupra prezentului. Impulsiv în fața restricțiilor, se complăcea în libertatea sălbatică a vânătorii și, de timpuriu, a ales viața de vânător. Însă, cu toate acestea, el era slăbiciunea tatălui. Păstorul liniștit și iubitor de pace era atras de vigurosul și îndrăznețul său fiu mai mare care, fără teamă, străbătea munții și pustii, întorcându-se acasă cu vânat pentru tatăl său și cu povestiri uimitoare din viața sa aventuroasă. Iacov, grijuliu, inteligent și prevăzător, gândindu-se întotdeauna mai mult la viitor decât la prezent, a fost mulțumit să stea acasă, ocupându-se cu turmele și cultivarea pământului. Perseverența sa răbdătoare, cumpătarea și prevederea erau apreciate de mama sa. Sentimentele lui erau profunde și puternice, iar noblețea sa, continua sa atenție adăugau mult mai mult la fericirea ei decât o făceau rarele și zgomotoasele dovezi de iubire ale lui Esau. Pentru Rebeca, Iacov era fiul mai drag. ...

Deși prețuia binecuvântările veșnice mai mult decât pe cele trecătoare, Iacov nu avea o cunoaștere experimentală a lui Dumnezeu, pe care-L adora. Inima lui nu fusese reînnoită prin harul divin. El credea că făgăduința cu privire la el nu putea fi îndeplinită atâta timp cât Esau păstra dreptul de întâi născut și făcea mereu planuri cum ar putea să-și asigure binecuvântarea pe care fratele său o prețuia atât de puțin, dar care era atât de valoroasă pentru el.

Într-o zi, când Esau, venind acasă istovit și rupt de oboseală de la vânătoare, i-a cerut lui Iacov din hrana pe care o pregătea, acesta, pe care un

singur gând îl stăpâna cel mai mult, a prins ocazia și s-a oferit să satisfacă foamea fratelui său cu prețul dreptului de întâi născut. „Iată-mă, sunt pe moarte”, strigă vânătorul nepăsător, gata întotdeauna să-și împlinească poftetele, „la ce-mi folosește dreptul acesta de întâi născut?” (Geneza 25:32). Și, pentru un blid de linte, el a renunțat la dreptul său de întâi născut și a întărit tranzacția aceasta printr-un jurământ. ...

„Astfel și-a nesocotit Esau dreptul de întâi născut” (Geneza 25:34). După ce a scăpat de el, Esau a avut un simțământ de ușurare. Acum avea cale liberă, putea să facă ce voia. Pentru această sălbatică plăcere, pentru o libertate greșit înțeleasă, cât de mulți își vând dreptul la o moștenire curată, nepătată și veșnică în ceruri! – *Patriarhi și profeți*, pp. 177–179

Motivele sunt cele care dau faptelor noastre adevărata lor față, pecetluindu-le ca urâciune sau dându-le o înaltă valoare morală. Nu lucrurile mari, pe care le vede fiecare ochi și le preamărește fiecare limbă, sunt socotite de Dumnezeu ca fiind cele mai de preț. Datoriile mici, îndeplinite cu voie bună, darurile mici, care nu caută să atragă privirile și care, pentru ochii oamenilor, pot părea fără valoare, adesea stau pe cea mai înaltă treaptă în ochii Săi. O inimă plină de iubire și de credință Îi este mai scumpă lui Dumnezeu decât cel mai prețios dar. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 615

Luni, 23 mai: Scara lui Iacov

Amenințat cu moartea din cauza mâniei lui Esau, Iacov a plecat din casa tatălui său ca fugar, dar ducea cu sine binecuvântarea tatălui; Isaac înnoiește față de el făgăduința legământului și îl îndemnează, ca moștenitor al acestui legământ, să-și caute o nevastă din familia mamei sale din Mesopotamia. Cu toate acestea, Iacov a pornit la drumul acela singuratic cu inima adânc tulburată. Numai cu un toiag în mână, el trebuia să călătorească sute de kilometri printr-o țară locuită de triburi sălbatice, nomade. Cuprins de remușcare și teamă, căuta să-i evite pe oameni, ca nu cumva fratele său mânios să-i afle urma. El se temea că pierduse pentru totdeauna binecuvântarea pe care Dumnezeu Își propusese să i-o dea...

Dar Dumnezeu nu îl părăsise pe Iacov. Harul său era încă întins asupra slujitorului său greșit și lipsit de încredere. Plin de milă, Domnul i-a descoperit exact lucrul de care Iacov avea nevoie – un Mântuitor. El păcătuise, dar inima lui s-a umplut de recunoștință când a văzut descoperindu-i-se o cale prin care putea fi readus în grația lui Dumnezeu. Obosit de

drum, fugarul s-a culcat pe pământul gol, având drept pernă o piatră. În timp ce dormea, a văzut o scară strălucitoare și luminoasă, al cărei capăt se sprijinea pe pământ, în timp ce vârful ei atingea cerul. Pe această scară urcau și coborau îngeri, deasupra ei era Domnul slavei și, din ceruri, s-a auzit glasul Său zicând: „Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tatălui tău Avraam și Dumnezeuul lui Isaac.” Pământul pe care era culcat ca un exilat și fugar i-a fost făgăduit lui și urmașilor săi, cu asigurarea: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta.” Această făgăduință le fusese dată lui Avraam și lui Isaac, iar acum îi era reînnoită lui Iacov. Apoi, în mod special, au fost rostite cuvinte de mângâiere și încurajare față de singurătatea și durerea în care se găsea: „Iată, Eu sunt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge și te voi aduce înapoi în țara aceasta, căci nu te voi părăsi până nu voi împlini ce-ți spun” (Geneza 28:15). – *Patriarhi și profeți*, pp. 183–184

Timpul nostru, talentele noastre, avutul nostru, toate trebuie să-I fie consacrate cu sfințenie Aceluia care ne-a încredințat spre administrare aceste binecuvântări. Ori de câte ori se săvârșește o lucrare de salvare pentru noi sau când ni se acordă favoruri noi și nesperate, trebuie să recunoaștem bunătatea lui Dumnezeu, nu numai exprimându-ne recunoștința prin cuvinte, ci, asemenea lui Iacov, prin daruri și jertfe aduse cauzei Sale. Așa după cum primim continuu binecuvântările lui Dumnezeu, tot astfel trebuie să și dăm fără încetare.

„Îți voi da a zecea parte”, a zis Iacov, „din tot ce-mi vei da” (Geneza 28:22). Oare noi, care ne bucurăm de deplină lumină și de privilegiile Evangheliei, să fim mulțumiți să-I dăm lui Dumnezeu mai puțin decât au dat aceia care au trăit în vechea și mai puțin favorizata dispensațiune? Nu, ci, întrucât binecuvântările de care ne bucurăm sunt mai mari, nu avem și noi obligații tot atât de mari? Dar cât de mică este prețuirea, cât de zădărnica strădania de a măsura, cu reguli matematice, timpul, banii și iubirea, în schimbul unei iubiri atât de cu neputință de măsurat și unui dar de o valoare atât de inimaginabilă! – *Ibidem*, pp. 187–188

Martți, 24 mai: Înșelătorul înșelat

Șapte ani a slujit cu credincioșie Iacov pentru Rahela, și anii pe care i-a slujit „i s-au părut ca vreo câteva zile, pentru că o iubea” (Geneza 29:20). Dar zgârcitul și apucătorul Laban, dorind să păstreze un ajutor atât de valoros,

a săvârșit o crudă înșelăciune, schimbând-o pe Rahela cu Lea. Faptul că Lea însăși s-a învoit la această înșelăciune l-a făcut pe Iacov să simtă că nu o poate iubi. La muștrarea sa plină de indignare adresată lui Laban, acesta i-a oferit-o pe Rahela în schimbul altor șapte ani de slujire. Dar tatăl a insistat ca Lea să nu fie alungată, căci acest lucru ar fi adus ocară asupra familiei. Astfel, Iacov a fost pus în cea mai dureroasă și cea mai grea situație; în cele din urmă, el s-a hotărât să o păstreze pe Lea și să se căsătorească și cu Rahela. Rahela a fost întotdeauna cea mai iubită, dar preferința lui pentru ea a dat naștere la invidie și gelozie, și viața lui Iacov a fost amărâtă de rivalitatea dintre cele două surori, soții ale sale.

Timp de douăzeci de ani, Iacov a rămas în Mesopotamia, lucrând în slujba lui Laban, care, neținând seama de legăturile de rudenie, căuta să strângă pentru sine toate binefacerile de pe urma acestor legături. Pentru cele două fiice ale sale, el a pretins paisprezece ani de muncă grea, iar în restul timpului, simbria lui Iacov a fost schimbată de zece ori. Cu toate acestea, slujba lui Iacov a fost îndeplinită cu hărnicie și credincioșie. – *Ibidem*, pp. 189–190

Înșelăciunea, falsitatea și necredincioșia pot fi acoperite sub o aparență înșelătoare și ascunse de vederea omului, dar nu de vederea lui Dumnezeu. Îngerii lui Dumnezeu, care supraveghează dezvoltarea caracterului și cântăresc valoarea morală, înregistrează în cărțile din cer aceste mici tranzacții care descoperă caracterul. Dacă un muncitor, în ocupațiile zilnice ale vieții, este necredincios și superficial în lucrarea lui, lumea nu va judeca incorect dacă evaluează standardul lui în religie după standardul lui în afaceri.

„Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari, și cine este nedrept în cele mai mici lucruri este nedrept și în cele mari.” Nu mărimea problemei o face să fie dreaptă sau nedreaptă. Omul îl va trata și pe Dumnezeu tot așa cum îi tratează pe semenii lui. Celui care este necredincios cu bogățiile nedrepte, niciodată nu i se vor încredința adevăratele bogății. Copiii lui Dumnezeu nu trebuie să uite că în toate tranzacțiile de afaceri ei sunt puși la încercare, cântăriți în cântarul sanctuarului. – *Mărturii*, vol. 4, pp. 310–311

Isus a luat asupra Sa natura omului ca să dea un exemplu pentru omenire, un exemplu complet, desăvârșit. El își propune să ne facă asemenea Lui, credincioși, corecți în toate lucrurile, simțămintele și gândurile – credincioși în inimă, suflet și viață. Aceasta înseamnă creștinism. Natura

noastră căzută trebuie să fie curățită, înnobilită și consacrată prin ascultarea de adevăr. Credința creștină nu se va armoniza niciodată cu principiile omenești; integritatea creștină se opune tuturor înșelăciunilor și pretențiilor. Omul care nutrește cel mai mult iubirea lui Hristos în suflet, care reflectă cel mai desăvârșit chipul Mântuitorului, este în fața lui Dumnezeu omul cel mai credincios, cel mai nobil și cel mai onorabil de pe pământ. – *Ibidem*, vol. 5, p. 235

Miercuri, 25 mai: Binecuvântarea familiei

Când și-a dat seama că fusese înșelat și că Lea își avusese partea ei în această înșelăciune, Iacov nu a putut să o iubească. Laban își dorise să beneficieze mai mult timp de serviciile credincioase ale lui Iacov și de aceea l-a înșelat, dându-i-o pe Lea în locul Rahelei. Iacov i-a reproșat lui Laban că și-a bătut joc de sentimentele lui dându-i-o pe Lea, pe care el nu o iubea. Laban l-a rugat stăruitor să nu o alunge pe Lea, pentru că acest lucru ar fi fost o mare ocară nu numai pentru soție, ci pentru întreaga familie. În felul acesta Iacov a fost pus în cea mai grea poziție, dar s-a hotărât să o păstreze totuși pe Lea și să se căsătorească și cu sora ei. Lea a fost mult mai puțin iubită decât Rahela. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, pp. 117–118

Inspirația a înregistrat cu credincioșie greșelile oamenilor buni, ale acelor care au fost distinși prin favoarea făcută lor de Dumnezeu; în adevăr, greșelile lor sunt prezentate mai amănunțit decât virtuțile lor. Acesta a fost și a rămas un subiect de uimire pentru mulți și le-a dat și le mai dă încă celor necredincioși ocazia de a lua Biblia în derâdere. Dar lucrul acesta este una dintre dovezile cele mai puternice în favoarea adevărului prezentat în Scripturi, și anume că faptele nu sunt acoperite și păcatele personajelor de seamă ale ei nu sunt trecute cu vederea. Minteia oamenilor este atât de mult stăpânită de prejudecăți, încât nu este cu puțință ca istoria scrisă de oameni să fie cu totul imparțială. Dacă Biblia ar fi fost scrisă de persoane neinspirate, atunci, fără îndoială că ea ar fi înfățișat caracterul persoanelor onorate de ea într-o lumină mult mai elogioasă. Dar așa cum este, noi avem în ea un raport corect al experiențelor lor.

Oamenii care au fost onorați de Dumnezeu și cărora El le-a încredințat mari răspunderi au fost adesea biruiți de ispite și au păcătuit, la fel cum și noi astăzi ne luptăm, ne clătinăm și adesea cădem în greșeli. Viața lor, cu toate greșelile și faptele lor nevrednice, este descoperită înaintea noastră,

atât pentru încurajarea noastră, cât și ca avertizare. Dacă ei ar fi fost înfățișați fără nicio greșală, noi, cu natura noastră păcătoasă, am fi ajuns la disperare cu greșelile și abaterile noastre. Dar, văzând cum alții s-au luptat trecând prin descurajări la fel ca ale noastre, cum au fost înfrânți de ispite ca și noi, și totuși s-au îmbărbătat iarăși și au biruit prin harul lui Dumnezeu, și noi suntem încurajați în alergarea noastră după neprihănire. După cum și ei, deși uneori erau dați înapoi, au recâștigat locul unde fuseseră mai înainte și au fost binecuvântați de Dumnezeu, tot astfel și noi putem fi biruitori în puterea lui Hristos. Pe de altă parte, raportul vieții lor poate sluji ca o avertizare pentru noi. El arată că Dumnezeu nu va socoti nevinovat pe cel vinovat. El vede păcatul chiar și în oamenii cei mai privilegiați și se poartă cu ei chiar mai sever decât cu aceia care au mai puțină lumină și răspundere. – *Patriarhi și profeți*, p. 238

Suntem total dependenți de Dumnezeu și credința noastră este întărită tot prin credință, deși nu putem vedea scopul Lui cu noi sau urmarea felului în care Se ocupă de noi. Credința țintește înainte și în sus, la lucrurile care vor veni, legându-ne strâns de singura putere care ne poate face desăvârșiți în El. „Să se prindă de tăria Mea ca să facă pace cu Mine și va face pace cu Mine”, zice Domnul, „da, va face pace cu Mine” (Isaia 24:5, *KJV*)– *Temperanța*, pp. 195–196

Joi, 26 mai: Plecarea lui Iacov

Cu trecerea timpului, Laban a devenit invidios din cauza prosperității lui Iacov, care creștea tot mai mult: „... S-a îmbogățit din ce în ce mai mult; a avut multe turme, robi și roabe, cămile și măgari” (Geneza 30:30,43). Fiii lui Laban au împărțășit gelozia tatălui lor, și cuvintele lor răutăcioase au ajuns la urechile lui Iacov: „... A luat tot ce era al tatălui nostru și, cu averea tatălui nostru, și-a agonisit el toată bogăția aceasta.” „Iacov s-a uitat la fața lui Laban și iată că ea nu mai era ca înainte” (Geneza 31:1,2).

Iacov și-ar fi părăsit rudeniile viclene cu mult mai înainte dacă nu s-ar fi temut de întâlnirea cu Esau. Acum își dădea seama că era în pericol din partea fiilor lui Laban, care, socotind că averea lui era a lor, ar fi putut să încerce să o ia cu forța. – *Patriarhi și profeți*, pp. 192–193

Iacov era frământat. Nu știa încotro s-o apuce. Și-a adus problema înaintea lui Dumnezeu și s-a rugat pentru călăuzire. Domnul i-a răspuns cu îndurare. „Atunci Domnul i-a zis lui Iacov: «Întoarce-te în țara părinților

tăi și în locul tău de naștere, și Eu voi fi cu tine.» Iacov a trimis de a chemat pe Rahela și pe Lea la câmp, la turma lui. El le-a zis: «După fața tatălui nostru, văd bine că el nu mai este ca mai înainte, dar Dumnezeu tatălui meu a fost cu mine. Voi însevă știți că am slujit tatălui vostru cu toată puterea mea. Și tatăl vostru m-a înșelat: de zece ori mi-a schimbat simbria, dar Dumnezeu nu i-a îngăduit să mă păgubească.» El le-a spus despre visul pe care i-l dăduse Dumnezeu, ca să plece de la Laban la rudele lui. Rahela și Lea și-au exprimat nemulțumirea cu privire la felul în care procedase tatăl lor. Când Iacov le-a repovestit despre răul făcut de Laban, Rahela și Lea i-au spus: „Mai avem noi oare parte și moștenire în casa tatălui nostru? Nu suntem noi oare privite de el ca niște străine, fiindcă ne-a vândut și ne-a mâncat și banii? Toată bogăția pe care a luat-o Dumnezeu de la tatăl nostru este a noastră și a copiilor noștri. Fă acum tot ce ți-a spus Dumnezeu.” – *Istoria mântuirii*, pp. 90–91

De la căderea în păcat a primilor noștri părinți, n-au mai fost legături directe între Dumnezeu și om. Tatăl a dat lumea în mâinile Domnului Hristos, pentru ca, prin lucrarea Sa de mijlocire să-l poată mântui pe om și să apere și să îndreptățească autoritatea și sfințenia Legii lui Dumnezeu. Toate legăturile dintre cer și neamul omenesc căzut s-au realizat prin Domnul Hristos. Fiul lui Dumnezeu a fost Acela care le-a dat primilor noștri părinți făgăduința răscumpărării. El li S-a descoperit patriarhilor. Adam, Noe, Avraam, Isaac, Iacov și Moise au înțeles Evanghelia. Ei au așteptat mântuirea prin Înlocuitorul și Garantul omenirii. Acești oameni sfinți din vechime aveau comuniune cu Mântuitorul care urma să vină în lumea noastră în corp omenesc, iar unii dintre ei au vorbit cu Hristos și cu îngerii cerului față către față. – *Patriarhi și profeți*, p. 366

Vineri, 27 mai: Pentru studiu suplimentar

Istoria mântuirii, cap. „Anii exilului lui Iacov”.

IACOV DEVINE ISRAEL

Sabat după-amiază, 28 mai

Iacov a ales moștenirea credinței. El se străduise s-o obțină prin iscusință, înșelăciune și fals, dar Dumnezeu a îngăduit ca acest păcat să lucreze în-dreptarea lui. Deși în ultimii ani trecuse prin tot felul de experiențe amare, Iacov nu se abătuse niciodată de la ținta sa și nu renunțase la alegerea sa. El a învățat faptul că, bizuindu-se pe iscusința și înțelepciunea ome-nească pentru a obține binecuvântarea, el se luptase de fapt împotriva lui Dumnezeu. Din noaptea aceea a luptei de lângă pâ râul Iaboc, Iacov a ieșit un alt om. Încrederea în sine a fost smulsă din rădăcină. Din acel moment înainte nu s-a mai văzut la el și iretenie. Viața sa nu a mai fost marcată de uneltiri și înșelăciune, ci de simplitate și adevăr. El a învățat să se sprijine în mod simplu pe brațul Celui Atotputernic și, când a trecut prin încercări și suferințe, el s-a plecat într-o umilă supunere înaintea voinței lui Dumnezeu. Elementele josnice ale caracterului său au fost arse în cuptorul de foc, iar aurul adevărat a fost curățat, până când credința lui Avraam și a lui Isaac a apărut în toată limpezimea ei, în Iacov. – *Patriarhi și profeți*, p. 208

Caracterul lui Dumnezeu, așa cum ne este descoperit prin Hristos, ne invită să avem credință și dragoste, pentru că îndurarea și mila Tatălui nostru nu au margini. La fiecare pas pe calea noastră către cer, El va fi cu noi să călăuzească prin orice încurcătură, să ne dea ajutor în orice ispită. ...

Acela care depinde continuu de Dumnezeu printr-o credință simplă, încredere și rugăciune va fi înconjurat de îngerii cerești. Acela care trăiește prin credința în Hristos va fi întărit și susținut, făcut în stare să lupte lupta cea bună a credinței și să apuce viața veșnică. – *In Heavenly Places*, p. 16

Sunt foarte uimită că Dumnezeu suportă stricăciunea fiilor oamenilor atâta vreme, suportă neascultarea lor, și totuși le îngăduie să trăiască abuzând de îndurările Lui și aducând o mărturie mincinoasă împotriva Lui prin declarații răutăcioase. Dar căile lui Dumnezeu nu sunt căile noastre și nu trebuie să ne mirăm de răbdarea Sa, de îndurarea Sa delicată și de infinita Lui compasiune, deoarece El a dat o dovadă de necontestat că așa

este caracterul Său – El este încet la mânie și Se îndură până la al miilea neam de cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui. ...

Răspunderile pe care le avem nu sunt deloc mici. Simțământul nostru de dependență ne va atrage mai aproape de Dumnezeu, iar simțământul datoriei care urmează să fie împlinită ne va solicita să facem eforturi împletite cu rugăciunile cele mai arzătoare – lucrare, credință și rugăciune continuă. Putere! Putere! Strigătul nostru este pentru putere fără măsură. Ea ne așteaptă. Noi trebuie numai să ne-o însușim, să Îl credem pe Dumnezeu pe cuvânt, să ne manifestăm credința prin fapte, să stăm cu fermitate sprijiniți pe făgăduințe, să luptăm pentru a primi harul lui Dumnezeu. Învățătura nu este esențială, geniul nu este necesar, elocvența poate lipsi, dar rugăciunea unei inimi smerite și pocăite este întotdeauna ascultată de Dumnezeu și, dacă El ascultă, niciun obstacol de pe pământ nu poate sta în cale. Puterea lui Dumnezeu ne va face eficienți. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 187 (27 iunie)

Duminică, 29 mai: Lupta cu Dumnezeu

Noaptea de groază a lui Iacov, atunci când s-a luptat în rugăciune pentru eliberarea din mâna lui Esau (Geneza 32:24-30), reprezintă experiența poporului lui Dumnezeu în ultimul timp de strâmtorare. Din cauza înșelăciunii practicate pentru a-și asigura binecuvântarea tatălui, care voia să i-o dea lui Esau, Iacov fugise ca să-și scape viața, înspăimântat de amenințările groaznice ale fratelui său. După ce rămăsese timp de mulți ani în exil, se hotărâse, la porunca lui Dumnezeu, să se întoarcă în țara lui natală cu soțiile și copiii, cu turmele și cirezile. Ajungând la hotarele țării, s-a umplut de frică la vestea apropierii lui Esau în fruntea unei cete de luptători, fără îndoială, puși pe răzbunare. Ceata lui Iacov, neînarmată și fără apărare, părea să cadă victimă neajutorată violenței și măcelului. Și, pe lângă povara temerii și neliniștii, se mai adăuga și povara apăsătoare a remușcării că păcatul lui fusese acela care îl adusese în această situație. Singura lui nădejde era în harul lui Dumnezeu; singura lui apărare trebuia să fie rugăciunea. ...

... În întuneric și în singurătate, el continua să se roage și să se umilească înaintea lui Dumnezeu. Deodată, o mână i s-a așezat pe umăr. Crezând că un vrăjmaș caută să-i ia viața, a început să se lupte cu atacatorul cu toată puterea și disperarea. Când se crăpa de ziuă, străinul și-a folosit puterea supranaturală; la atingerea lui, bărbatul cel puternic este ca paralizat și

cade neajutorat și rugător pe grumazul misteriosului său adversar. Iacov știe acum că s-a luptat cu Îngerul legământului. Cu toate că fusese lovit și suferea o durere ascuțită, nu s-a abătut de la țintă. Timp îndelungat, suferise remușcări, apăsare și necaz pentru păcatul lui; acum trebuia să primească asigurarea că este iertat. ... Patriarhul a exclamat: „Nu Te las până nu mă vei binecuvânta!” ... Câtă încredere, câtă hotărâre și stăruință sunt manifestate aici! ... Iacov ... pusese stăpânire pe asigurarea dată aceluia care-și mărturisește slăbiciunea și nevrednicia și se încrede în mila unui Dumnezeu care Își ține legământul. ...

... El și-a prins tare brațul său nesigur de făgăduințele lui Dumnezeu, iar inima Iubirii Infinite nu a putut respinge cererea unui păcătos. Ca o dovadă a biruinței lui și ca o încurajare pentru alții de a-i imita exemplul, numele i-a fost schimbat dintr-unul care-i reamintea păcatul în altul care comemora biruința. – *Tragedia veacurilor*, pp. 616–617

Isus cunoaște cazul fiecărui om. Tu poate zici: „Sunt păcătos, foarte păcătos.” Se poate să fie așa, dar, cu cât ești mai rău, cu atât ai mai mare nevoie de Isus. El nu-i izgonește pe cei care plâng sau sunt întristați. El nu spune nimănui despre tainele inimii tale care vrei să rămână ascunse, ci invită fiecare suflet tremurând să prindă curaj. El îi iartă din toată inima pe toți aceia care vin la El căutând iertare și îndreptare. ...

Aceia care caută scăpare la El sunt înălțați de Isus mai presus de acuzațiile și de vorbirile de rău ale oamenilor. Nici oamenii, nici îngerii nu pot să-i acuze. Hristos îi face părtași de natura Sa divino-umană. Ei stau alături de marele Purtător de păcate, în lumina care strălucește de la tronul lui Dumnezeu. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 568

Luni, 30 mai: Întâlnirea dintre cei doi frați

Esau mășăluia împotriva lui Iacov cu o armată, cu scopul de a-și ucide fratele. Dar, în timp ce Iacov se lupta cu îngerul în noaptea aceea, un alt înger a fost trimis să-i miște inima lui Esau, pe când acesta dormea. Esau l-a văzut în vis pe Iacov, exilat timp de douăzeci de ani departe de casa tatălui său, din cauză că se temea pentru viața lui. I-a observat întristarea când a aflat că mama lor murise. În visul lui a văzut umilința lui Iacov și pe îngerii lui Dumnezeu în jurul lui. A visat că, atunci când s-au întâlnit, el nu mai avea de gând să-i facă rău. Când s-a trezit, Esau le-a povestit celor patru sute de oameni visul său și le-a spus să nu-l vatăme pe Iacov, pentru

că Dumnezeu tatălui lui era cu el. Când îl vor întâlni, niciunul dintre ei să nu-i facă rău. – *Istoria mântuirii*, p. 96

Sprîjinindu-se de toiagul său, patriarhul păși înainte să întâlnească ceata de ostași. Era palid și slăbit din pricina luptei care avusese loc numai cu puțin timp înainte și mergea încet și cu eforturi dureroase, oprindu-se după fiecare pas, dar fața lui strălucea de bucurie și pace.

La vederea aceluia suferind schilod, „Esau a alergat înaintea lui, s-au îmbrățișat, i s-a aruncat pe grumaz și l-a sărutat și au plâns” (Geneza 33:4). Privind asupra acestei scene, chiar și inimile acelor soldați brutali au fost mișcate. Deși el le povestise visul său, totuși ei nu puteau înțelege schimbarea bruscă ce avusese loc cu căpitanul lor. Cu toate că vedeau infirmitatea patriarhului, nu se gândeau că această slăbiciune era de fapt chiar tăria lui. – *Patriarhi și profeți*, p. 198

De câte ori nu avem sentimentul că am fost tratați nedrept, că au fost spuse lucruri neadevărate despre noi și că am fost prezentați într-o lumină falsă înaintea celorlalți. Când suntem încercați astfel, trebuie să ne păzim bine spiritul și limba. Va trebui să avem iubirea lui Hristos, ca să nu nutrim un spirit neiertător. Să nu avem cumva impresia că, dacă cei care ne-au greșit nu-și mărturisesc greșelile, noi suntem îndreptățiți să nu le acordăm iertare. Nu ar trebui să acumulăm supărările, păstrându-le în inimă până când cel pe care-l considerăm vinovat și-a umilit inima în pocăință și mărturisire. ... Oricât de mult și de grav am fi fost răniți, nu trebuie să păstrăm în suflet supărarea și să ne compătimim pentru nedreptatea care ni s-a făcut, ci, așa cum sperăm să fim iertați de greșelile pe care le-am făcut împotriva lui Dumnezeu, tot așa noi trebuie să-i iertăm pe cei ce ne-au făcut rău. ... Când suntem insultați, cât de puternică este ispita de a răspunde cu aceeași monedă! Dar, făcând astfel, ne arătăm la fel de răi ca aceia care ne-au insultat. Când sunteți ispitiți să insultați pe cineva, rugați-vă în tăcere ca Dumnezeu să vă dea harul Său și să puteți să țineți gura închisă. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 144 (17 mai)

Marti, 31 mai: Episodul cu Dina

Rămânerea lui Iacov și a fiilor săi la Sihem s-a sfârșit cu violență și vărsare de sânge. Unica fiică din casa lui a fost dezonorată, aducându-se rușine asupra ei, doi dintre frații ei au fost vinovați de omor, o întreagă cetate a fost dată ruinei și uciderii ca răzbunare pentru fărădelegea săvârșită de un tânăr desfrânat. ...

Cruzimea vicleană a lui Simeon și Levi nu a fost neprovocată, și totuși, în comportarea lor față de locuitorii din Sihem, ei au făcut un păcat foarte mare. Ei și-au ascuns cu grijă intențiile față de Iacov, iar vestea despre răz-bunarea lor l-a umplut de groază. Cu inima îndurerată în fața înșelăciunii și violenței fiilor săi, el a spus numai: „Voi m-ați nenorocit, făcându-mă urât locuitorilor țării. ... N-am sub porunca mea decât un mic număr de oameni; ei se vor strânge împotriva mea, mă vor bate și voi fi nimicit, eu și casa mea” (Geneza 34:30). Dar durerea și neplăcerea cu care el a privit fapta lor sângeroasă se desprinde din cuvintele în care, cu aproape cincizeci de ani mai târziu, se referea la acel eveniment, atunci când se găsea pe patul său de moarte, în Egipt. „Simeon și Levi sunt frați; săbiile lor sunt niște unelte de silnicie. Nu vreau să intre sufletul meu la sfaturile lor, nu vreau să se unească duhul meu cu adunarea lor. ... Blestemată să fie mânia lor, pentru că a fost prea turbată, și furia lor, căci a fost prea sălbatică” (Geneza 49:5-7). – *Patriarhi și profeți*, pp. 204–205

Firea omenească se luptă întotdeauna pentru înțâietate, este întotdeauna gata de ceartă, dar acela care Îl cunoaște pe Isus este golit de eu, de mândrie, de iubire de înțâietate și în sufletul lui este pace. Eul este pus în slujba Duhului Sfânt. Atunci nu mai ardem de dorința de a avea locul cel mai de frunte. Nu mai avem ambiția de a da buzna și a lovi cu coatele pentru a atrage atenția, ci simțim că, pentru noi, locul cel mai înalt este la picioarele Mântuitorului. Privim la Isus, așteptând ca mâna Sa să ne conducă și glasul Său să ne călăuzească. ...

Când Îl primim pe Hristos ca pe un oaspete în suflet, pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, va păzi inimile și mințile noastre prin Hristos Isus. Viața Mântuitorului pe pământ, deși trăită în mijlocul luptei, a fost o viață de pace. În timp ce vrăjmașii furioși Îl urmăreau continuu, El zicea: „Cel ce M-a trimis este cu Mine, Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut” (Ioan 8:29). Nicio furtună de mânie omenească sau satanică nu era în stare să tulbure liniștea acelei desăvârșite comuniuni cu Dumnezeu. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pp. 15–16

Fiul lui Dumnezeu a fost desemnat să vină pe acest pământ pentru a lua natura umană și, prin exemplul Său, să fie o mare putere de învățare pentru oameni. Experiența Sa ca om avea să-i facă pe oameni să reziste puterii lui Satana. ... Fiii oamenilor experimentaseră pe viu cunoștința răului, iar Isus venea în lume pentru a le arăta că El sădise pentru ei pomul vieții, ale cărui frunze sunt pentru vindecarea popoarelor. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pp. 33–34

Miercuri, 1 iunie: Biruința asupra idolatriei

„Iacov a zis casei lui și tuturor celor ce erau cu el: «Scoateți dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru, curățiți-vă și schimbați-vă hainele, ca să ne sculăm și să ne suim la Betel, căci acolo voi ridica un altar Dumnezeului care m-a ascultat în ziua necazului meu și care a fost cu mine în călătoria pe care am făcut-o.» Ei au dat lui Iacov toți dumnezeii străini care erau în mâinile lor și cerceii pe care-i purtau în urechi. Iacov i-a îngropat în pământ sub stejarul de lângă Sihem” (Geneza 35:2,3). Și familia lui Iacov nu i-a mai găsit. ...

Iacov s-a smerit înaintea Domnului și a cerut și familiei sale să facă acest lucru, să îndeparteze toate podoabele, pentru că el urma să aducă o jertfă de ispășire înaintea lui Dumnezeu și să se roage stăruitor pentru ei ca Domnul să nu îngăduie să fie nimiciți de alte națiuni. Dumnezeu a privit cu plăcere la eforturile lui Iacov de a îndepărta răul din familia lui, i S-a arătat și l-a binecuvântat și Și-a înnoit făgăduința pe care i-o făcuse, pentru că dovedise că se teme de Domnul. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 137

Pavel a stăruit de frații săi să se întrebe pe ei înșiși ce influență vor avea asupra altora cuvintele și faptele lor și să nu facă nimic, oricât de nevinovat ar fi, care ar părea să consfințească idolatria sau care ar putea jigni vederile celor mai slabi în credință. „Fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu. Să nu fiți pricină de păcătuire nici pentru iudei, nici pentru greci, nici pentru biserica lui Dumnezeu.”

Cuvintele de avertizare adresate de apostol bisericii din Corint sunt valabile în toate timpurile și, îndeosebi, sunt potrivite în zilele noastre. Prin idolatrie el nu înțelegea numai închinarea la idoli, ci și preocuparea de sine, iubirea unei vieți de ușurățate, satisfacerea apetitului și a pasiunilor. O credință doar cu numele în Hristos, o îngâmfată cunoaștere a adevărului, nu face pe nimeni creștin. O religie care nu caută altceva decât să mulțumească ochiul, urechea și gustul sau care aprobă cedarea în fața plăcerilor nu este religia lui Hristos. – *Faptele apostolilor*, pp. 316–317

Cauza lui Dumnezeu trebuie să ocupe primul loc în planurile și în sentimentele noastre. Este nevoie să se transmită o solie directă cu privire la îngăduirea eului, în timp ce cauza lui Dumnezeu duce lipsă de bani. Unii sunt atât de reci și de apostatați, încât nu-și dau seama că se atașează de comoara pământească ce va dispărea curând și pentru totdeauna. Iubirea

de lume îi învăluie, ca o mantie groasă și, dacă nu-și schimbă conduita, nu vor afla cât de valoroasă este practicarea tăgăduirii de sine de dragul lui Hristos. Toți idolii noștri și toată iubirea noastră față de lume trebuie alungate din inimă.

Există pastori și prieteni credincioși care observă pericolul care îi înconjoară pe acești oameni egocentrici și le arată unde greșesc în alegerea drumului pe care se află, dar, în loc să primească mustrarea în același spirit în care le este dată și să beneficieze de ea, cei dojeniți se răzvrătesc împotriva celor care se poartă cu ei cu devotament. – *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, pp. 220–221

Joi, 2 iunie: Moartea Rahelei

De la Betel era o călătorie de numai două zile până la Hebron, dar ea i-a adus lui Iacov o mare durere prin moartea Rahelei. El slujise de două ori câte șapte ani de dragul ei și dragostea a făcut ca munca să-i fie ușoară. Cât de profundă și de statornică a fost acea iubire s-a văzut atunci când, după mult timp, când Iacov se afla aproape de moarte în Egipt, Iosif a venit să-și viziteze tatăl, iar bătrânul patriarh, privind înapoi la viața sa, a spus: „La întoarcerea mea din Padan, Rahela a murit pe drum lângă mine, în țara Canaan, la o depărtare bunicică de Efrata; și am îngropat-o acolo, pe drumul care duce la Efrata, sau Betleem” (Geneza 48:7). Din istoria familiei, a vieții sale lungi și pline de necazuri, numai pierderea Rahelei a fost amintită. – *Patriarhi și profeți*, p. 206

Omenirea nu are în sine nicio lumină. Despărțiți de Hristos, noi suntem ca o făclie neaprinsă, ca luna, atunci când fața ei este întoarsă de la soare. Noi nu avem nici măcar o singură rază de strălucire pe care să o revărsăm în întunericul lumii. Dar, când ne întoarcem spre Soarele Neprihănirii, când venim în atingere cu Hristos, tot sufletul se luminează de strălucirea feței Sale divine.

Urmașii lui Hristos trebuie să fie mai mult decât o lumină în mijlocul oamenilor. Ei sunt lumina lumii. Isus le spune tuturor aceluia care poartă Numele Său: Voi v-ați predat Mie și Eu v-am dat lumii ca reprezentanți ai Mei. După cum Tatăl M-a trimis pe Mine în lume, tot așa, zice El, „i-am trimis și Eu pe ei în lume” (Ioan 17:18). După cum Hristos este calea prin care Se descoperă Tatăl, tot așa și noi trebuie să fim mijlocul prin care Se descoperă Hristos. Chiar dacă Mântuitorul nostru este marele Izvor de lumină,

să nu uiți, creștin iubit, că El este descoperit prin oameni. Binecuvântările lui Dumnezeu sunt revărsate prin unelte omenești. Hristos Însuși vine în lume ca Fiu al omului. Natura omenească unită cu natura dumnezeiască trebuie să vină în contact cu ce e omenească. Biserica Domnului Hristos, fiecare ucenic al Mântuitorului, este mijlocul hotărât de cer pentru descoperirea lui Dumnezeu față de oameni. Îngeri ai mării așteaptă să dea prin noi, sufletelor care sunt aproape să piară, lumina și puterea cerului. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 40

Nu există nicio apărare sigură împotriva răului decât prin adevăr. Niciun om nu poate sta ferm pentru ce este drept, dacă adevărul nu locuiește în inima lui. Există o singură putere care ne poate face și păstra neclintiți – puterea lui Dumnezeu, care ne este dată prin harul lui Hristos.

Când vine în legătură cu Hristos, omul devine credincios și curat în natura lui. Hristos asigură eficiența și omul devine o putere pentru bine. ... Credințioșia și integritatea sunt atribute ale lui Dumnezeu și acela care are aceste calități are o putere care este de neînving. – *In Heavenly Places*, p. 179

Vineri, 3 iunie: Pentru studiu suplimentar

Fii și fiice ale lui Dumnezeu, „El ne schimbă din păcătoși în sfinți”, p. 112 (15 aprilie);

Asemenea lui Hristos, „Puterea de a fi biruitor în lupta cu Dumnezeu și cu oamenii”, p. 120 (16 aprilie).

IOSIF, STĂPÂNUL VISELOR

Sabat după-amiază, 4 iunie

Iosif este o ilustrare pentru Domnul Hristos. Isus a venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit. El a fost disprețuit și părăsit de oameni pentru că faptele Lui erau drepte, iar viața Sa de o consecvență renunțare la sine era o continuă muștrare pentru cei care pretindeau că sunt evlavioși, dar viața lor era plină de corupție. Integritatea și virtutea lui Iosif au fost asaltate cu sălbăticie și aceea care a vrut să-l ducă pe un drum greșit nu a reușit în acest demers, însă ura ei împotriva virtuții și a integrității pe care nu a putut să le corupă era foarte puternică și ea i-a adus o acuzație mincinoasă. Tânărul nevinovat a trebuit să sufere din cauza virtuții sale. A fost aruncat în închisoare din cauză că nu s-a lăsat corupt. Iosif a fost vândut de frații lui unor dușmani pentru o mică sumă de bani. Fiul lui Dumnezeu a fost vândut celor mai aprigi dușmani ai Săi de unul dintre propriii ucenici. Isus era blând și sfânt. Viața Lui a fost o viață de renunțare la sine, de bunătate și sfințenie fără seamăn. El nu a avut nicio vină. Și totuși, împotriva Lui s-au ridicat martori mincinoși. A fost urât pentru că El condamna cu seriozitate păcatul și corupția. Frații l-au dezbrăcat pe Iosif de haina lui cu multe culori. Cei care L-au executat pe Isus au tras la sorți pentru cămașa Lui care nu avea nicio cusătură. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 1, p. 1096

Trebuie ca acum să Îl cunoaștem mai bine pe Dumnezeu, punând la încercare făgăduințele Sale. Îngerii înregistrează orice rugăciune sinceră și stăruitoare. Trebuie ca mai degrabă să ne lipsim de îngăduințe egoiste decât să neglijăm comuniunea cu Dumnezeu. Mai bine cea mai neagră sărăcie, cea mai mare renunțare la sine, cu aprobarea Sa, decât bogăție, onoruri, confort și prietenie, dar fără ea. Trebuie să ne luăm timp de rugăciune. Dacă îngăduim ca mintea noastră să fie năpădită de interese pământești, Domnul ne poate da timp pentru a ne despărți de idolii noștri de aur, de case sau de terenuri fertile. – *Tragedia veacurilor*, p. 622

Tatăl nostru ceresc nu dorește să-i întristeze pe copiii oamenilor; nici să-i facă să sufere. El are planurile Sale atunci când îngăduie să vină

furtuni și vijelii, foc sau inundații. Domnul îngăduie să vină peste copiii Săi calamități ca să-i salveze din pericole mai mari. El dorește ca fiecare om să-și examineze inima îndeaproape și cu mare atenție și apoi să se apropie de Dumnezeu pentru ca Dumnezeu să Se poată apropia de el.

Viața noastră este în mâinile lui Dumnezeu. El vede pericole care ne amenință și pe care noi nu putem să le vedem. El este Dătătorul tuturor binecuvântărilor de care ne bucurăm, de la El ne vine orice har, el poruncește orice experiență prin care trecem. El vede pericolele pe care noi nu le putem vedea. Se poate ca El să îngăduie să vină asupra copiilor Săi necazuri care le umplu inimile de tristețe, pentru că vede că ei au nevoie să croiască niște cărări drepte pentru picioarele lor, pentru ca cel care șchiopătează să nu fie abătut din drum. El știe din ce suntem făcuți și Își aduce aminte că suntem țărână. Chiar și perii capului ne sunt numărați. ... Încercările vin peste noi ca să ne determine să ne cercetăm inima să vedem dacă este curățită de orice ar putea să o întineze. Dumnezeu lucrează continuu pentru binele nostru prezent și veșnic. – *In Heavenly Places*, p. 265

Duminică, 5 iunie: Probleme de familie

Păcatul lui Iacov și lanțul evenimentelor ce au urmat din cauza lui n-au încetat să exercite o influență spre rău, o influență care și-a dat pe față roadele amare în caracterul și în viața fiilor săi. Când acești fii au ajuns la maturitate, în ei s-au dezvoltat lipsuri serioase. Urmările poligamiei s-au manifestat în cămin. Acest rău teribil tinde să sece izvoarele iubirii, iar influența lui slăbește legăturile cele mai sfinte. Gelozia dintre mame a amărât relațiile familiale, copiii crescuseră având un duh de ceartă și fără stăpânire de sine, iar viața tatălui a fost întunecată de griji și durere.

Între ei era totuși unul cu un caracter cu totul diferit, fiul cel mare al Rahelei, Iosif, a cărui rară frumusețe personală părea că nu este decât o reflectare a frumuseții lăuntrice a minții și a inimii. ... Murindu-i mama, afecțiunea lui s-a prins tot mai mult de tatăl său, și inima lui Iacov s-a legat de acest copil al bătrâneților sale. El îl „iubea pe Iosif mai mult decât pe toți ceilalți fii ai săi”.

Dar tocmai această afecțiune a sa avea să devină un motiv de tulburare și întristare. Iacov și-a manifestat preferința pentru Iosif în mod neînțelept, iar lucrul acesta a stârnit gelozia celorlalți fii ai săi. – *Patriarhi și profeți*, p. 209

Iosif lua aminte la instrucțiunile tatălui său și se temea de Domnul. El asculta mai mult decât oricare dintre frații lui de învățăturile drepte ale tatălui lor. Prețuia sfaturile lui și îi plăcea să-L asculte pe Dumnezeu din toată inima. El era întristat de comportarea rea a unora dintre frații lui și îi ruga cu umilință să umble pe o cale neprihănită și să se lase de faptele lor rele. Aceasta n-a făcut decât să-i înfurie. Iosif ura atât de mult păcatul, încât nu putea suporta să-și vadă frații păcătuiind împotriva lui Dumnezeu. El a adus această problemă înaintea tatălui lui, sperând că autoritatea sa îi va putea corecta. Expunerea păcatelor lor i-a mâniat pe frații lui. Ei observaseră dragostea puternică a tatălui lor pentru Iosif și erau invidioși pe el. Invidia lor s-a transformat în ură și, în cele din urmă, în crimă. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 138

Nicio ființă omenească nu ar trebui să se înalțe deasupra celorlalți, acceptând laudele lor și uitând că tot ce are îi aparține lui Dumnezeu. Binecuvântarea Domnului le este promisă aceluia care flămânez și însetează după neprihănire, dar nimic nu este atât de ofensator ca setea de a primi laudele oamenilor. ...

Fără darurile harului lui Dumnezeu și binecuvântările Sale, am fi ruinați pe vecie. De aceea, nimeni să nu-și trâmbețeze laudele personale ca să-și hrănească astfel presupusa înțelepciune. Dacă el ar fi autorul talentelor sale, ar avea motiv să se laude pe sine. Însă omul nu are nimic de la el însuși. Să nu ne descoperim lipsa de adevărată înțelepciune prin înălțarea eului. Să ne plecăm în umilința la picioarele Aceluia care ne-a încredințat talentele pe care le avem. Să folosim și să dezvoltăm aceste talente predând rezultatele cu dobândă Celui care ni le-a dat. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 200 (10 iulie)

Luni, 6 iunie: Atacul asupra lui Iosif

De două ori au fost respinse de oameni legământul lui Dumnezeu, poruncile și rânduielile Sale. Atât oamenii dinaintea potopului, cât și urmașii lui Noe au lepădat autoritatea divină. Apoi, Dumnezeu a încheiat un legământ cu Avraam și Și-a pus deoparte un popor care să devină depozitarul Legii Sale. Pentru a-l amăgi și pentru a-l nimici pe poporul lui Dumnezeu, Satana a început imediat să-și așeze capcanele. Copiii lui Iacov au fost ispitiți să încheie căsătorii cu păgânii și să se închine la idoli lor. – *Patriarhi și profeți*, p. 332

Frații [lui Iosif] l-au respins cu brutalitate. El le-a povestit pe unde fusese să îi caute, dar ei nu i-au răspuns. Iosif s-a alarmat văzând privirile lor mânioase. Frica a luat locul bucuriei și, instinctiv, el s-a închis în sine speriat. Atunci, ei au pus mâna pe el în mod violent. L-au luat în răs cu privire la avertismentele pe care li le dăduse în trecut și l-au acuzat că povestise visele acelea ca să se înalțe pe sine în mintea tatălui lor ca să îl iubească pe el mai mult decât pe ei. – Comentariile lui Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 1, p. 1096

Un caracter bun trebuie zidit cărămidă cu cărămidă. Însușirile care îi vor face pe tineri apți să lucreze cu succes pentru cauza lui Dumnezeu trebuie să fie obținute printr-o folosire a facultăților, valorificând orice privilegiu oferit de Providență și păstrând legătura cu Izvorul întregii înțelepciuni. Ei nu trebuie să se mulțumească cu un standard coborât. Pentru ei, caracterul lui Iosif și cel al lui Daniel sunt modele bune de urmat, iar în viața Mântuitorului au modelul perfect.

Toți au posibilitatea de a-și dezvolta caracterul. Toți își pot ocupa locul rezervat în marele plan al lui Dumnezeu. El l-a acceptat în slujbă pe Samuel chiar din copilărie, pentru că inima lui era curată. El era închinat lui Dumnezeu și Dumnezeu l-a făcut un canal de lumină. Dacă tinerii de azi se consacră așa cum a făcut Samuel, Domnul îi va accepta și-i va folosi în lucrarea Sa. Ei vor putea spune despre viața lor: „Dumnezeule, Tu m-ai învățat din tinerețe și până acum eu vestesc minunile Tale” (Psalmii 71:17). – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 537

Martți, 7 iunie: Iuda și Tamar

Nimeni altul, în afară de Fiul lui Dumnezeu, nu putea realiza mântuirea noastră, deoarece numai Acela care a fost în relația cea mai apropiată cu Tatăl era în măsură să Îl descopere. Numai Acela care a cunoscut înălțimea și adâncimea iubirii lui Dumnezeu, putea să o facă vizibilă. Nimic altceva și nimic mai puțin decât sacrificiul infinit adus de Domnul Hristos pentru omul căzut nu putea să exprime iubirea Tatălui față de omenirea pierdută. ...

... Acela care era una cu Dumnezeu S-a legat de copiii oamenilor printr-o legătură care nu va fi ruptă niciodată. Domnului Hristos „nu-I este rușine să-i numească frați” (Evrei 2:11). El este Jertfa noastră, Apărătorul nostru, Fratele nostru, purtând chipul nostru omenesc înaintea tronului Tatălui, și, ca Fiul al omului, va rămâne de-a lungul veșniciei una cu neamul omenesc, pe care l-a răscumpărat. El a făcut toate acestea ca omul să

poată fi salvat din ruina și degradarea păcatului pentru a putea reflecta iubirea lui Dumnezeu și a se împărtăși de bucuria sfințeniei.

Prețul plătit pentru răscumpărarea noastră, sacrificiul infinit pe care l-a făcut Tatăl nostru ceresc, dându-L pe Fiul Său să moară pentru noi, ar trebui să ne inspire concepții foarte înalte despre ceea ce putem deveni prin Hristos. ... „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 3:1). Ce valoare îi conferă faptul acesta omului! Datorită păcatului, fiii oamenilor au ajuns robi ai lui Satana. Prin credința în jertfa ispășitoare a Domnului Hristos, fiii lui Adam pot deveni fii ai lui Dumnezeu. Luând asupra Sa natura noastră omenească, Domnul Hristos înalță omenirea. Oamenii căzuți sunt aduși în poziția în care – prin legătura cu Domnul Hristos – pot cu adevărat să devină vrednici de numele de „fii ai lui Dumnezeu”. – *Calea către Hristos*, pp. 14–15

Iudeii îi învățau pe oameni că, înainte ca iubirea lui Dumnezeu să se manifeste față de el, păcătosul trebuie să se pocăiască. În concepția lor, pocăința era o lucrare prin care oamenii câștigau favoarea Cerului. Tocmai această idee i-a determinat pe farisei să exclame cu uimire și mânie: „Acest om îi primește pe păcătoși!” În conformitate cu ideile lor, Domnul nu ar fi trebuit să-i permită nimănui să se apropie de El, cu excepția celor care se pocăiseră. Dar, în parabola cu oaia pierdută, Domnul Hristos ne învață că mântuirea nu vine ca urmare a faptului că noi Îl căutăm pe Dumnezeu, ci pentru că Dumnezeu ne caută pe noi. „Nu este niciunul care să aibă pricepere, nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut” (Romani 3:11,12). Noi nu ne pocăim pentru ca Dumnezeu să ne poată iubi, ci El Își dezvăluie dragostea Sa pentru ca noi să ne putem pocăi. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 189

Rugăciunea este mijlocul rânduit de Cer pentru a avea izbândă în lupta cu păcatul și pentru dezvoltarea caracterului creștin. Influența divină, care vine ca răspuns la rugăciunea credinței, va împlini în sufletul celui care se roagă tot ce a cerut el. Noi putem cere iertarea păcatului, Duhul Sfânt, o fire asemenea lui Hristos, înțelepciune și tărie pentru a face lucrarea Sa și orice dar pe care El l-a promis, și făgăduința este: „Veți primi”. – *Faptele apostolilor*, p. 564

Miercuri, 8 iunie: Iosif, sclav în Egipt

Iosif a privit vinderea sa ca sclav în Egipt ca pe cea mai mare nenorocire care ar fi putut să cadă peste el, dar a văzut că trebuia să se încreadă în

Dumnezeu mai mult decât oricând înainte, pe vremea când era protejat de iubirea tatălui său. Iosif L-a luat pe Dumnezeu cu el în Egipt și lucrul acesta s-a văzut în purtarea sa plăcută, chiar atunci când era în necaz. După cum prezența chivotului îi aducea lui Israel pace și prosperitate, în același fel acest tânăr care Îl iubea pe Dumnezeu și se temea de El a adus o binecuvântare în Egipt. Lucrul acesta a fost atât de vizibil, încât Potifar, cel în a cărui casă slujea, i-a atribuit toate binecuvântările primite sclavului pe care îl cumpăraseră și l-a făcut pe acesta mai degrabă un fiu decât un slujitor. Este planul lui Dumnezeu ca aceia care iubesc Numele Lui și îl onorează să fie onorați și ei și gloria adusă lui Dumnezeu prin ei să se reflecte asupra lor. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 1, p. 1096

Frații lui Iosif se măguleau cu gândul că au ales o cale sigură de a împiedica împlinirea ciudatelor vise ale fratelui lor. Dar Domnul era Cel ce conducea evenimentele și a făcut astfel ca tocmai prin purtarea crudă a fraților lui Iosif să fie aduse la îndeplinire visele pe care se străduiseră ei atât de mult să le împiedice să devină realitate. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 143

Când a fost ispitit să se abată de la calea cea dreaptă, să calce Legea lui Dumnezeu și să se dovedească necredincios față de stăpânul lui, Iosif a rezistat cu hotărâre. În răspunsul pe care i l-a dat soției stăpânului său, el a dat mărturie despre puterea înălțătoare care vine din frica de Dumnezeu. ... El n-a vrut să se lase convins de nici o tentație sau amenințare să se abată de la calea neprihănirii și să calce Legea lui Dumnezeu. ...

Iată un exemplu pentru toate generațiile care vor trăi pe pământ. Deși s-ar putea să fie expuși ispitelor, oamenii ar trebui totuși să-și dea întotdeauna seama că există un mijloc de apărare la îndemână, iar dacă nu vor fi protejați va fi numai greșeala lor. Dumnezeu va fi un ajutor care nu lipsește și Duhul Lui va fi un scut. Chiar dacă sunt înconjurați de cele mai puternice ispite, există un izvor de putere la care să recurgă pentru a rezista.

Cât de cumplit a fost atacul asupra moralității lui Iosif! Venea printr-o persoană cu influență, care putea într-adevăr să-l ducă pe un drum greșit. Totuși, cât de prompt și de hotărât a rezistat el! Iosif a suferit pentru virtutea și integritatea lui, întrucât cea care voise să-l ducă în rătăcire s-a răzbutat împotriva purității pe care n-a putut să o corupă și, prin influența ei, a făcut să fie aruncat în închisoare, acuzându-l de un rău respingător. Acolo, Iosif a suferit pentru că n-a vrut să renunțe la integritatea lui. El și-a așezat reputația și interesele în mâinile lui Dumnezeu. Deși a îngăduit ca Iosif

să fie chinuit un timp, pentru a-l pregăti să ocupe o poziție importantă, totuși Dumnezeu i-a ocrotit reputația înnegrită de un acuzator rău și, după aceea, la momentul considerat de El potrivit, a făcut-o să strălucească. Dumnezeu a făcut ca temnița însăși să fie calea spre înălțarea lui. Virtutea își va aduce răsplata la timpul ei. Scutul care apăra inima lui Iosif era frica de Dumnezeu, care l-a făcut să fie credincios și drept față de stăpânul lui și loial față de Dumnezeu. – *Istoria mântuirii*, pp. 101–103

Joi, 9 iunie: Visele faraonului

... O mână dumnezeiască se pregătea să deschidă porțile temniței. Împăratul Egiptului a avut într-o noapte două vise care păreau că se referă la același eveniment și că prevestesc o mare nenorocire. El nu putea să stabilească însemnătatea lor, dar ele continuau să-i chinuiască mintea. Magii și înțelepții împărăției sale n-au fost în stare să i le tâlmăcească. Tulburarea și neliniștea împăratului creșteau mereu și groaza a pus stăpânire pe tot palatul. Agitația aceasta generală i-a amintit mai-marelui paharnicilor de împrejurările propriului vis; odată cu aceasta, și-a adus aminte de Iosif și a fost săgetat de remușcări pentru uitarea și nerecunoștința sa. De îndată, el i-a făcut cunoscut împăratului cum visul său și al mai-marelui pitarilor fuseseră tâlmăcite de un deținut evreu și cum s-au împlinit cele prezise.

A fost umilitor pentru faraon să se întoarcă de la magii și înțelepții împărăției sale și să ceară sfat de la un străin, și acesta un sclav, dar era gata să facă lucrul cel mai umilitor dacă prin aceasta ființa sa tulburată putea găsi odihnă. S-a trimis imediat după Iosif; el s-a dezbrăcat de hainele sale de închisoare. ... Apoi a fost dus înaintea împăratului.

„Faraon a zis lui Iosif: «Am visat un vis. Nimeni nu l-a putut tâlmăci și am aflat că tu tâlmăcești un vis îndată ce l-ai auzit.» Iosif a răspuns lui faraon: «Nu eu! Dumnezeu este Acela care va da un răspuns prielnic lui faraon»” (Geneza 41:15,16). Răspunsul pe care Iosif i l-a dat împăratului arată smerenia și credința sa în Dumnezeu. Cu modestie, el a respins onoarea de a fi unul care ar avea în el însuși o înțelepciune deosebită. „Nu eu”, numai Dumnezeu poate explica tainele acestea. – *Patriarhi și profeti*, pp. 219–220

Din închisoare, Iosif a fost înălțat domn peste toată țara Egiptului. Era o poziție de cea mai înaltă cinste, și totuși înconjurată de greutate și pericole. ... Dar caracterul lui Iosif a trecut cu bine încercarea, atât în vreme de necazuri, cât și în timp de prosperitate. El a manifestat aceeași credincioșie

față de Dumnezeu și atunci când a stat în palatul faraonului, cât și atunci când era un deținut în temniță. El era și acum un străin într-o țară păgână, despărțit de rudele sale, de închinătorii viului Dumnezeu, dar credea din toată inima că mâna divină îi călăuzise pașii și, sprijinindu-se mereu pe Dumnezeu, el își îndeplinea cu credincioșie răspunderile slujbei sale. Prin Iosif, atenția împăratului și a marilor bărbați ai Egiptului a fost îndreptată spre adevăratul Dumnezeu. – *Patriarhi și profeți*, p. 222

În experiența creștină, Domnul îngăduie să vină încercări pentru a-i ridica pe oameni la un nivel mai înalt de viațuire și la un serviciu mai sfințit. Fără aceste încercări, oamenii ar deveni din ce în ce mai puțin asemenea lui Hristos și ar fi îmbibați de un spirit de ... filozofie omenească fantezistă și exaltată, care i-ar face să se alăture celor care îl urmează pe Satana. ...

... Bărbații [și femeile] care se află în poziții de încredere trebuie să fie unelte în mâinile lui Dumnezeu pentru gloria Lui. – *Manuscript 85*, 22 august 1906

Vineri, 10 iunie: Pentru studiu suplimentar

Fii și fiice ale lui Dumnezeu, „Iosif, un domn creștin”, p. 320;

CBAZȘ, „Dumnezeu Se află în spatele făgăduințelor Sale”, vol. 7, p. 942

IOSIF, LA CONDUCEREA EGIPTULUI

Sabat după-amiază, 11 iunie

Partea pe care a avut-o Iosif în legătură cu scenele din închisoarea întunecată a fost ceea ce l-a ridicat în final la prosperitate și mare onoare. Dumnezeu planificase ca el să obțină o experiență prin ispite, adversitate și trudă, ca să îl pregătească să ocupe o poziție înaltă. Iosif și-a păstrat religia peste tot și acesta a fost secretul credințioșiei sale neclintite.

Acela care Îl primește pe Hristos printr-o credință vie, are o legătură vie cu Dumnezeu și este un vas de cinste. El duce cu sine atmosfera cerului, harul lui Dumnezeu, o comoară pe care lumea nu o poate cumpăra. Acela care are o relație vie cu Dumnezeu poate ajunge într-o stare modestă, însă valoarea sa morală este la fel de mare ca valoarea lui Iosif și Daniel, care au fost recunoscuți de niște împărați păgâni ca oameni care aveau Duhul lui Dumnezeu. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 1, pp. 1097–1098

[Frații lui Iosif] îl vânduseră ca sclav și acum se temeau că Dumnezeu îi va pedepsi și pe ei făcându-i să ajungă sclavi. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 156

[Frații lui Iosif] și-au mărturisit sincer păcatul, răul pe care i-l făcuseră lui Iosif, l-au rugat stăruitor să îi ierte și s-au bucurat mult când au văzut că el trăiește, pentru că avuseseră remușcări și mintea lor fusese chinuită mereu din cauza cruzimii cu care se purtaseră cu el. Acum, aflând că nu erau vinovați de sângele lui, mintea lor a fost eliberată. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 167

Dovezile unei adevărate lucrări a harului în inimă nu trebuie să se găsească în simțăminte, ci în viață. „După roadele lor”, a spus Hristos, „îi veți cunoaște.” ...

Lucrarea harului asupra inimii nu este instantanee. Ea se realizează printr-o veghere zilnică și continuă, crezând făgăduințele lui Dumnezeu. Cel pocăit și credincios, care cultivă credința și dorește stăruitor înnoirea harului lui Hristos, nu va fi lăsat de Dumnezeu să plece cu mâinile goale. Dumnezeu îi va da har. Îngerii slujitori îl vor ajuta pe măsură ce el perseverează în eforturile lui de a progresa. – *Evangelizare*, p. 287

Însă, atunci când inima se supune influenței Duhului Sfânt, conștiința va fi trezită, iar păcătosul va ajunge să înțeleagă ceva din profunzimea și sfințenia Legii lui Dumnezeu care este temelia guvernării Sale în ceruri și pe pământ. „Lumina aceasta este adevărata Lumină care luminează pe orice om, venind în lume”, care luminează cămărilor tainice ale sufletului, iar lucrurile ascunse ale întunericului sunt aduse la lumină (Ioan 1:9). Simțământul vinovăției pune stăpânire pe minte și inimă. Păcătosul înțelege acum dreptatea lui Dumnezeu și îi este groază să apară, în vinovăția și întinarea lui, înaintea Celui care cercetează inimile. El vede iubirea lui Dumnezeu, frumusețea sfințeniei și bucuria curăției; el dorește atunci din inimă să fie curățit și readus în legătură cu Cerul. – *Calea către Hristos*, p. 24

Duminică, 12 iunie: Ascensiunea lui Iosif

Iosif a străbătut toată țara Egiptului, poruncind să se construiască depozite imense și folosindu-și mintea limpede și excelenta judecată ca să ajute în pregătirile de a păstra și asigura hrana care avea să fie necesară în lungii ani de foamete. În cele din urmă, cei șapte ani de belșug din Egipt s-au sfârșit. „Și au început să vină cei șapte ani de foamete, așa cum vestise Iosif. În toată țările era foamete, dar în toată țara Egiptului era pâine. Când a flămânzit, în sfârșit, toată țara Egiptului, poporul a strigat la Faraon să-i dea pâine. Faraon a spus tuturor egiptenilor: „Duceți-vă la Iosif și faceți ce vă va spune el.” Foametea bântuia în toată țara. Iosif a deschis toate locurile cu provizii și a vândut grâu egiptenilor. Foametea creștea din ce în ce mai mult în țara Egiptului.” – *Spiritual Gifts*, vol. 3, pp. 152–153

Iosif a fost credincios față de Dumnezeu și credințioșia sa a fost o mărturie continuă în favoarea adevăratei credințe. Tocmai pentru a stinge această lumină, Satana a lucrat prin gelozia fraților lui Iosif, făcându-i să-l vândă ca sclav într-o țară păgână. Dar Dumnezeu a condus astfel evenimentele, încât cunoașterea de Dumnezeu să fie împărtășită poporului din Egipt. Atât în casa lui Potifar, cât și în temniță, Iosif a primit o educație și o instruire care, în temere de Dumnezeu, l-au pregătit pentru înalta sa poziție de prim-ministru al țării. Din palatul lui faraon, influența sa s-a făcut simțită în toată țara și cunoașterea lui Dumnezeu s-a răspândit pretutindeni. În Egipt, izraeliții au ajuns prosperi, s-au îmbogățit și de aceea, atunci când au fost credincioși față de Dumnezeu, au exercitat o foarte mare influență. – *Patriarhi și profeți*, p. 332

Prin Iosif, Dumnezeu li S-a descoperit egiptenilor și tuturor națiunilor legate de această puternică împărăție. De ce a ales oare Dumnezeu să-l înalțe atât de mult pe Iosif în mijlocul egiptenilor? El ar fi putut să folosească o altă cale pentru aducerea la îndeplinire a planurilor Sale față de fiii lui Iacov, dar a dorit să facă din Iosif o lumină și l-a așezat în palatul împăratului, pentru ca lumina cerului să poată ajunge la cei de departe și la cei de aproape. Prin înțelepciunea și dreptatea sa, prin curăția și mărinimia dovedite în viața sa zilnică, prin devotamentul lui față de interesele poporului – și era un popor idolatru – Iosif a fost un reprezentant al lui Hristos. În binefăcătorul, către care tot Egiptul se întorcea cu recunoștință și laude, acel popor păgân trebuia să vadă iubirea Creatorului și Răscumpărătorului lui. Și în Moise, de asemenea, Dumnezeu a așezat o lumină lângă tronul celei mai mari împărății a pământului, pentru ca toți aceia care ar fi voit să-L poată cunoaște pe viul și adevăratul Dumnezeu. Și toată această lumină le-a fost dată egiptenilor mai înainte ca mâna lui Dumnezeu să se întindă asupra lor cu judecățile Sale. – *Ibidem*, pp. 368–369

Luni, 13 iunie: Iosif și frații lui, față în față

Fiii lui Iacov au venit cu mulțimea care se îmbulzea să cumpere grâu de la Iosif și „s-au aruncat cu fața la pământ înaintea lui”. Iosif i-a recunoscut pe frații lui, dar s-a făcut că nu îi cunoaște și le-a vorbit aspru. „Și le-a zis: «De unde veniți?» Ei au răspuns: «Venim din țara Canaan, ca să cumpărăm merinde.» Iosif a cunoscut pe frații săi, dar ei nu l-au cunoscut. Iosif și-a adus aminte de visele pe care le visase cu privire la ei și le-a zis: «Voi sunteți iscoade, ați venit numai ca să cercetați locurile slabe ale țării.»”

Ei l-au asigurat pe Iosif că veniseră în Egipt numai cu scopul de a cumpăra grâu. Iosif i-a acuzat din nou că erau spioni. El voia să afle dacă aveau același spirit arrogant pe care îl aveau când era el cu ei și era nerăbdător să afle vești despre tatăl său și despre Beniamin. ...

Cele trei zile cât au stat în închisoare au fost zile de mare amărăciune pentru fiii lui Iacov. Ei s-au gândit la purtarea lor rea din trecut, în special la cruzimea arătată față de Iosif. Știau că dacă s-ar fi dovedit că erau spioni, toți ar fi fost omorâți sau făcuți sclavi. Și se îndoiau că eforturile făcute de oricare dintre ei ca să-l convingă pe tatăl lor să îl lase pe Beniamin să meargă cu ei, după cruda moarte de care el credea că avusese parte Iosif, nu aveau șanse de reușită. Iosif se gândea că tatăl său și familiile fraților lui ar fi putut suferi de foame și s-a convins că fraților le părea rău cu adevărat

pentru felul crud în care se purtaseră cu el și că în nici un caz nu l-ar fi tratat pe Beniamin cum îl trataseră pe el. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, pp. 154–156

Fiind îndreptățit prin Hristos, primitorul adevărului se simte constrâns să se predea cu totul lui Dumnezeu și este admis în școala lui Hristos, ca să poată învăța de la Acela care este blând și smerit cu inima. O cunoaștere a iubirii lui Dumnezeu este revărsată de sus în inima lui. El exclamă: O, ce iubire! Câtă milă! Prinzându-se prin credință de fâgăduințele bogate, el devine părtaș naturii divine. Pentru că inima lui este golită de eu, în ea curge șuvoiul de apă vie și slava lui Dumnezeu strălucește de la el către cei din jur. Privind continuu la Isus, ceea ce este omenesc este absorbit de ce este divin. Credinciosul este transformat și făcut să se asemene cu Hristos. ... Caracterul omului este transformat în caracter ceresc.

Hristos privește la credincioșii Săi în curăția și desăvârșirea lor ca fiind răsplata pentru toate suferințele Sale, pentru umilirea și dragostea Sa și vede în ei o sporire a slavei Sale – Hristos, marele centru de la care pornesc raze de glorie. – *Our High Calling*, p. 203

Martți, 14 iunie: Iosif și Beniamin

Când fiii [săi] se pregăteau să plece în nesigura lor călătorie, bătrânul tată s-a ridicat și, stând în mijlocul lor, și-a ridicat mâinile spre cer și l-a rugat fierbinte pe Domnul să meargă cu ei și a rostit o minunată binecuvântare asupra lor. „Dumnezeul Cel Atotputernic să vă facă să căpătați trecere înaintea omului aceluia și să lase să se întoarcă împreună cu voi pe celălalt frate al vostru și pe Beniamin! Iar eu, dacă trebuie să fiu lipsit de copiii mei, lipsit să fiu!”

„Au luat darul, au luat cu ei argint îndoit, precum și pe Beniamin, s-au sculat, s-au pogorât în Egipt și s-au înfățișat înaintea lui Iosif.” Și, când l-a văzut pe Beniamin, Iosif a putut cu greu să-și stăpânească sentimentele de iubire față de fratele său. A dat poruncile necesare ca să se pregătească tot ce trebuia pentru ca frații lui să mănânce la amiază cu el. Când au fost duși în casa lui Iosif, frații s-au temut că erau de fapt chemați să dea socoteală de argintul găsit în sacii lor. S-au gândit că fusese pus acolo în mod intenționat, ca să li se găsească un motiv de a fi acuzați și făcuți sclavi, iar acum erau duși în casa acestui conducător ca să fie adus la îndeplinire planul acesta cu ei. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, pp. 159–160

Biblia are puține cuvinte de spus pentru a-i lăuda pe oameni. Puțin spațiu se ia pentru a povesti chiar virtuțile celor mai buni oameni care au trăit vreodată. Tăcerea aceasta nu este fără un scop anume și nu este lipsită de învățătură. Toate însușirile bune pe care le au oamenii sunt darul lui Dumnezeu; faptele lor bune sunt săvârșite prin harul lui Dumnezeu, prin Domnul Hristos. Întrucât Îi datorează totul lui Dumnezeu, slava pentru tot ce sunt sau fac Îi aparține Lui; ei sunt instrumente în mâna Lui. Mai mult decât atât – așa după cum ne învață toate lecțiile din Biblie – este primejdios să-i lăudăm sau să-i înălțăm pe oameni, căci, dacă cineva ajunge să creadă că nu mai depinde în totul de Dumnezeu, ci, dimpotrivă, se încrede în propria putere, cu siguranță va cădea. Omul se luptă cu vrăjmași mai puternici decât el. „Căci noi nu avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12). Este cu neputință ca noi, prin propria putere, să ducem lupta; și tot ce abate mintea de la Dumnezeu, tot ce duce la înălțare de sine sau încredere în sine pregătește în mod sigur calea pentru înfrângere. Cuvântul Scripturii imprimă în inima oamenilor lipsă de încredere în puterea omenească și încurajează încrederea în puterea divină. – *Patriarhi și profeți*, p. 717

Acum, că te-ai predat lui Hristos, nu te da înapoi, nu te îndepărta de El, ci spune zi de zi: „Eu sunt al lui Hristos; m-am consacrat pe mine însumi Lui!” Roagă-L să-ți dea Spiritul Său și să te susțină prin harul Său! Așa cum predându-te lui Dumnezeu și crezând în El ai devenit copilul Lui, în același mod urmează să trăiești în El. Apostolul spune: „Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El” (Coloseni 2:6). – *Calea către Hristos*, p. 52

Miercuri, 15 iunie: Paharul pentru ghicit

Juda se pusese chezaș pentru siguranța lui Beniamin. „Juda și frații lui au ajuns la casa lui Iosif pe când era el încă acolo și s-au aruncat cu fața la pământ înaintea lui. Iosif le-a zis: «Ce faptă ați făcut? Nu știți că un om ca mine are putere să ghicească?»” Iosif urmărea să scoată de la ei o recunoaștere a păcatului lor, prin faptul că adevăratele lor sentimente ar fi putut să fie descoperite. El nu pretinsese niciodată că are putere să ghicească, dar voia să-i facă să creadă că el putea citi tainele vieții lor. „Juda a

răspuns: «Ce să mai spunem domnului nostru? Cum să mai vorbim? Cum să ne mai îndreptătim? Dumnezeu a dat pe față nelegiuirea robilor tăi. Iată-ne robi ai domnului nostru, noi și acela la care s-a găsit paharul.»” Iuda le-a spus fraților lui că Dumnezeu a descoperit nelegiuirea făcută de ei când îl vânduseră pe fratele lor să fie dus rob în Egipt și acum îi răsplătea pentru păcatul lor, îngăduind să devină și ei sclavi. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, pp. 163–164

Când a apărut păcatul exista un Salvator. Hristos a știut că avea să sufere, totuși S-a făcut Înlocuitorul omului, Când Adam a păcătuit, Fiul lui Dumnezeu S-a prezentat ca asigurare pentru omenire. ...

... „Te-am săpat pe palmele Mele.” Palmele Sale poartă semnele rănilor pe care le-a primit. Dacă noi suntem răniți sau loviți, dacă întâmpinăm dificultăți mari, greu de gestionat, să ne aducem aminte cât de mult a suferit Hristos pentru noi! ...

Satana a declarat că oamenii nu pot să trăiască fără să păcătuiască.

Isus a pășit pe terenul unde Adam s-a împiedicat și a căzut și, printr-o viață fără păcat, a plasat omenirea pe un teren avantajos pentru ca oricine să poată să stea înaintea Tatălui, primit în Cel Preaiubit. – *In Heavenly Places*, p. 13

Aceia care lucrează pentru cauza adevărului să nu prezinte neprihănirea lui Hristos ca pe o lumină nouă, ci ca pe o lumină prețioasă care a fost pierdută din vedere de oameni pentru o vreme. Trebuie să-L primim pe Domnul Hristos ca Mântuitor personal, iar El ne atribuie neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos. Să repetăm și să evidențiem adevărul pe care l-a descris Ioan: „Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4:10).

În dragostea lui Dumnezeu a fost descoperit filonul cel mai uimitor al adevărului prețios, iar comorile harului lui Hristos sunt deschise înaintea bisericii și înaintea lumii... Ce minunată și de nepătruns este dragostea care L-a determinat pe Domnul Hristos să moară pentru noi pe vremea când încă eram păcătoși! Ce pierdere este pentru sufletul care înțelege cerințele serioase ale Legii și totuși nu înțelege harul lui Hristos care face mult mai mult! – *Solii alese*, cartea 1, pp. 155–156

Joi, 16 iunie: „Eu sunt Iosif!”

Iosif era mulțumit. Îi pusese la încercare pe frații săi și văzuse în ei roadele unei adevărate pocăințe pentru păcatele lor; iar acum era atât de mișcat, încât nu a mai putut să-și stăpânească emoțiile și a cerut să fie lăsat singur cu frații săi. Apoi a dat drumul sentimentelor pe se străduise atât de mult să le ascundă și a început să plângă tare. ...

Frații săi nu au putut să-i răspundă, fiindcă rămăseseră încremeniți. Nu puteau să creadă că marele cârmuitor al Egiptului era fratele lor, Iosif, pe care ei îl invidiaseră și voiseră să-l ucidă, dar se mulțumiseră să îl vândă ca rob! Tot comportamentul lor rău față de el a trecut pe dinaintea lor și, în special, visele lui pe care ei le disprețuiseră și se străduiseră să le împiedice să se împlinescă. ...

Văzându-le tulburarea, Iosif le-a spus cu duioșie: „Apropiati-vă de mine, vă rog”, și, când s-au apropiat de el, a continuat: „Eu sunt fratele vostru, Iosif, pe care l-ați vândut ca să fie dus în Egipt.” Cu noblețe, el s-a gândit cum să facă acel moment mai ușor de depășit pentru frații săi. Nu voia să le sporească stânjeneala exprimându-și dezaprobarea. Simțea că ei suferiseră destul pentru cruzimea cu care s-au purtat față de el și dorea să îi mângâie. El le-a spus: „Acum, nu vă întristați și nu fiți mâhniți că m-ați vândut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viața m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră. ... Așa că nu voi m-ați trimis aici, ci Dumnezeu; El m-a făcut ca un tată al lui Faraon, stăpân peste toată casa lui și cârmuitorul întregii țări a Egiptului.” – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 165

Studiați istoria lui Iosif și a lui Daniel! Domnul nu a împiedicat uneltirile oamenilor care căutau să le facă rău, dar a făcut ca toate acestea să lucreze pentru binele slujitorilor Săi, care, în încercări și lupte, și-au păstrat credința și loialitatea.

Câtă vreme suntem în lume, ne vom confrunta cu influențe potrivnice. Vor exista provocări, pentru a ne testa puterea de a ne stăpâni, dar credința se dezvoltă prin întâmpinarea acestora într-un spirit liniștit. Dacă Hristos este în noi, vom fi amabili, buni și îndelung răbdători, optimiști când avem parte de necazuri și stări de iritare. Zi de zi și an de an vom birui eul și vom crește până la un eroism nobil. Aceasta este însărcinarea pe care am primit-o, dar ea nu poate fi îndeplinită fără ajutorul lui Isus, fără o hotărâre fermă, un țel nestrămutat, o veghere neîncetată și rugăciune continuă. Fiecare dintre noi are de dus o luptă. Nici măcar Dumnezeu nu poate aduce noblețe caracterelor noastre și nu poate face ca viețile să ne fie folositoare,

dacă nu devenim împreună lucrători cu El. Cei care refuză lupta pierd tăria și bucuria victoriei. – *Divina vindecare*, p. 487

Atașamentul nostru față de Hristos crește în măsura părtășiei cu El în suferință. Fiecare acțiune de sacrificiu de sine pentru binele altora întărește spiritul de binefacere în inima dăătorului, legându-l tot mai strâns de Răscumpărătorul lumii... .

Dacă vei lucra așa cum a stabilit Domnul Hristos că trebuie să lucreze ucenicii Săi, câștigând suflete pentru El, vei simți nevoia unei experiențe spirituale mai profunde și a unei cunoașteri mai înalte a lucrurilor dumnezeiești, vei înseta și vei flămânzi după neprihănire. Vei stăruii în rugăciune înaintea lui Dumnezeu și credința ta va fi întărită, iar sufletul tău va bea și mai mult din izvorul mântuirii. Când vei întâmpina împotrivire și încercări, acestea te vor face să te apropii mai mult de Biblie și să te rogi mai mult. Astfel vei crește în harul și în cunoștința Domnului Hristos și vei obține o experiență bogată. – *Calea către Hristos*, pp. 79–80

ISRAEL ÎN EGIPT

Sabat după-amiază, 18 iunie

Datorită serviciului pe care Iosif îl făcuse națiunii egiptene, [copiilor lui Iacov] nu numai că li s-a pus la dispoziție o parte a țării ca locuință a lor, dar au fost scutiți de impozite; li s-a dat din belșug hrană în tot timpul cât a durat foametea. Împăratul a recunoscut în mod public faptul că numai prin intervenția milostivă a Dumnezeului lui Iosif se bucura Egiptul de belșug, în timp ce națiunile celelalte piereau de foame. El a văzut, de asemenea, că modul de administrare al lui Iosif îmbogățise foarte mult țara și recunoștința sa copleșea familia lui Iacov cu favoruri împărătești. – *Patriarhi și profeți*, p. 241

Lucrările făcute de Dumnezeu pentru poporul Său ar trebui să fie repetate adesea. Cât de des așeza Domnul pietre de aducere-aminte ale purtării Sale față de vechiul Israel! Ca să nu uite istoria trecutului, El i-a poruncit lui Moise să pună acele evenimente într-o cântare, iar părinții să-i învețe pe copii cuvintele cântării. Ei trebuiau să ridice semne de aducere-aminte și să le așeze la vedere. S-au făcut eforturi speciale pentru păstrarea lor, pentru ca, atunci când copiii aveau să întrebe despre acele lucruri, întreaga istorie să poată fi repetată. Astfel, erau păstrate vii în minte lucrările providențiale și deosebita bunătate și îndurarea lui Dumnezeu manifestate prin purtarea Lui de grijă și prin eliberarea poporului Său. Noi suntem îndemnați, așa cum spune Pavel: „Aduceți-vă aminte de zilele de la început, când, după ce ați fost luminați, ați dus o mare luptă de suferințe” (Evrei 10:32). Pentru poporul Său din această generație, Domnul a acționat ca un Dumnezeu făcător de minuni. Este nevoie ca istoria cauzei lui Dumnezeu să fie adusă adesea înaintea poporului, tineri și vârstnici. Avem nevoie să ne aducem adesea aminte de bunătatea lui Dumnezeu și să-L lăudăm pentru lucrările Lui minunate. – *Mărturii*, vol. 6, pp. 364–365

În providența lui Dumnezeu suntem aduși zi de zi în legătură cu cei neconvertiți. Dumnezeu Însuși ne pregătește calea care ne stă înaintea pentru ca lucrarea Sa să progreseze rapid. Fiind colaboratorii Săi, avem de

îndeplinit o lucrare sfântă. Trebuie să trudim sufletește pentru cei care se află în poziții înalte, trebuie să le transmitem cu amabilitate invitația de a participa la ospățul de nuntă.

Deși se află aproape în totalitate în posesia oamenilor nelegiuți, lumea întregă, cu bogățiile și comorile ei, este a lui Dumnezeu. „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el!” O, dacă ar înțelege creștinii pe deplin că le revine privilegiul și datoria de a fructifica, rămânând în același timp la principiile drepte, fiecare oportunitate creată de Cer pentru înaintarea Împărăției lui Dumnezeu în această lume! – *Sfaturi pentru administrarea creștină a vieții*, p. 186

Duminică, 19 iunie: Iacov merge la Iosif

Ajungând în Egipt, grupul s-a dus direct în ținutul Gosen. Acolo a venit Iosif în carul său oficial, însoțit de o suită princiară. Strălucirea din jurul său și demnitatea poziției sale au fost uitate; un singur gând îi umplea mintea, o singură dorință îi mișca inima. Privind la călătorii care se apropiau, iubirea, ale cărei daruri fuseseră reprimare atât de mulți și îndelungați ani, nu a mai putut fi nicidecum controlată. El a sărit din carul său și a alergat înainte pentru a-i ura tatălui său bun venit. „Cum l-a văzut, s-a aruncat pe gâtul lui și a plâns multă vreme pe gâtul lui. Israel a zis lui Iosif: «Acum pot să mor, fiindcă ți-am văzut fața și tu tot mai trăiești.»” – *Patriarhi și profeți*, p. 233

Faraonul prețuise înțelepciunea lui [Iosif] în administrarea tuturor lucrurilor legate de împărăție, îndeosebi în pregătirea pentru anii îndelungați de foamete care au venit asupra Egiptului. El a simțit că prosperitatea întregii împărății se datora administrării înțelepte a lui Iosif și, ca semn al recunoștinței lui, i-a zis lui Iosif: „Țara Egiptului este deschisă înaintea ta; așază pe tatăl tău și pe frații tăi în cea mai bună parte a țării. Să locuiască în ținutul Gosen și, dacă găsești printre ei oameni destoinici, pune-i în fruntea turmelor mele.”

„Iosif a așezat pe tatăl său și pe frații săi și le-a dat o moșie în țara Egiptului, în cea mai bună parte a țării, în ținutul lui Ramses, cum poruncise faraonul. Iosif a hrănit cu pâine pe tatăl său, pe frații săi și pe toată familia tatălui său, după numărul copiilor.” – *Istoria mântuirii*, pp. 103–104

Deși egiptenii respinseseră de atâta timp cunoașterea de Dumnezeu, totuși Domnul le-a mai dat încă o ocazie pentru pocăință. În zilele lui Iosif,

Egiptul fusese ca un azil pentru poporul Israel; Dumnezeu fusese onorat prin bunătatea manifestată față de poporul Său. Și acum, Cel îndelung răbdător, încet la mânie și plin de bunătate a dat timp fiecăreia din judecățile Sale să-și săvârșească lucrarea; egiptenii, blestemați prin chiar obiectul adorării lor, au avut dovada puterii lui Dumnezeu, pentru ca toți aceia care ar dori să se poată supune lui Dumnezeu și să scape de pedepsele Sale. – *Patriarhi și profeți*, p. 333

Dumnezeu urăște ideea de clasă privilegiată. El nu vrea să știe nimic despre lucruri de felul acesta. Înaintea Lui, viața tuturor oamenilor are aceeași valoare. El „a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi”. Fără deosebire de vârstă, rang, naționalitate sau privilegiu religios, toți sunt invitați să vină la El și să trăiască. ... „Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod.” ... „Toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă. Fiindcă oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit” (Faptele 17:26,27; Galateni 3:28; Romani 10:11-13). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 403

Luni, 20 iunie: Iacov se stabilește în Egipt

Nu mult după sosirea lor, Iosif l-a dus pe tatăl său ca să fie, de asemenea, prezentat împăratului. Patriarhul era străin în ceea ce privește comportarea la curțile împărătești, dar, în mijlocul scenelor mărețe ale naturii, el comunicase cu un Monarh mult mai puternic, iar acum, conștient de superioritatea lui, și-a ridicat mâinile și l-a binecuvântat pe faraon.

În primele cuvinte adresate lui Iosif, Iacov vorbise ca și cum, odată cu sfârșitul acesta fericit al îndelungatei lui îngrijorări și amărăciuni, el era gata să moară. Dar încă șaptesprezece ani aveau să-i mai fie dăruți în locul acela pașnic din Gosen. Acești ani au fost într-un contrast fericit cu aceia dinaintea lor. În fiii săi, el a văzut dovada unei adevărate pocăințe; el și-a văzut familia înconjurată de toate condițiile necesare pentru dezvoltarea unei mari națiuni și credința sa a înțeles făgăduința cea sigură a așezării lor viitoare în Canaan. El însuși era înconjurat de toate semnele iubirii și favorii pe care prim-ministrul Egiptului le putea oferi și, fericit fiind lângă fiul său pierdut de atâta vreme, se îndrepta încetisor, liniștit și împăcat, către mormânt. – *Patriarhi și profeți*, p. 233

Exercitarea permanentă a influenței creștine este secretul puterii ei, iar aceasta depinde de consecvența cu care manifestați caracterul lui Hristos. Ajutați-i pe cei care au greșit, spunându-le experiențele voastre. Arătați-le cum, când ați făcut greșeli grave, răbdarea, bunătatea și ajutorul venit din partea colegilor voștri de misiune v-au dat curaj și speranță.

Până la judecată, nu veți ști care a fost influența unei purtări blânde și atente față de cei nestatornici, iraționali, nevrednici. Când ne confruntăm cu nerecunoștință și înșelarea încrederii sfinte, suntem provocați să ne manifestăm disprețul sau indignarea. Cei vinovați se așteaptă la acestea, sunt pregătiți pentru ele. Dar răbdarea plină de bunătate îi ia prin surprindere și, adesea, trezește în ei tendințe mai bune și o dorință de a duce o viață mai nobilă. – *Divina vindecare*, pp. 494–495

Solia către Laodiceea se poate aplica bisericii din timpul acesta. Credeți ce spune solia aceasta? Aveți voi o inimă sensibilă? Sau spuneți mereu: „Suntem bogați și nu ducem lipsă de nimic”? Oare este în zadar faptul că adevărul cel veșnic i-a fost vestit acestui popor pentru a fi dus în toate țările lumii? Dumnezeu a ales un popor și l-a făcut depozitarul unui adevăr cu urmări veșnice. Lui i-a fost dată lumina care trebuie să ilumineze lumea. Oare a făcut Dumnezeu o greșeală? Suntem noi cu adevărat uneltele Sale alese? Suntem noi bărbații și femeile care trebuie să-i vestească lumii soliile din Apocalipsa 14 și să le propovăduiască solia mântuirii acelor care stau în pragul ruinei? Acționăm noi ca și când am fi acei oameni?

Solia către Laodiceea li se aplică tuturor acelor care spun că țin Legea lui Dumnezeu, dar nu sunt împlinitori cu fapta. Noi nu putem fi egoiști în niciun lucru. Fiecare etapă a vieții de creștin trebuie să fie o reprezentare a vieții lui Hristos. – *Comentariile Ellen G. White, în CBAZȘ*, pp 961–962

Marti, 21 iunie: Iacov îi binecuvântează pe fiii lui Iosif

Simțind că se apropie moartea, el [Iacov] a trimis după Iosif.

O altă problemă importantă se impunea atenției: fiii lui Iosif trebuiau să fie așezați în mod oficial printre copiii lui Israel. Iosif, venind pentru o ultimă întâlnire cu tatăl său, i-a adus cu sine pe Efraim și Manase. ... A fost dorința lui Iosif ca ei să se unească cu poporul lor. El și-a manifestat credința în făgăduința legământului, renunțând în numele fiilor săi la toate onorurile pe care le oferea curtea Egiptului, pentru un loc printre desconsideratele triburi de păstori cărora le fuseseră încredințate cuvintele lui Dumnezeu.

Iacov a spus: „Cei doi fii care ți s-au născut în țara Egiptului înainte de venirea mea la tine în Egipt vor fi ai mei; Efraim și Manase vor fi ai mei ca și Ruben și Simeon” (Geneza 48:5). Ei trebuiau să fie adoptați ca fii ai săi și să devină căpetenii ale unor seminții separate. Astfel, unul dintre privilegiile dreptului de întâi născut, pe care Ruben le nesocotise și le pierduse, avea să îi revină lui Iosif, ca o măsură dublă în Israel. ...

Când aceștia [cei doi fii ai lui Iosif] s-au apropiat, patriarhul i-a îmbrățișat și i-a sărutat, punând în mod solemn mâinile asupra capetelor lor, spre binecuvântare. Apoi a rostit rugăciunea: „Dumnezeul înaintea căruia au umblat părinții mei, Avraam și Isaac, Dumnezeu care m-a călăuzit de când m-am născut până în ziua aceasta, Îngerul care m-a izbăvit de orice rău, să binecuvânteze pe copiii aceștia!” Nu mai era acum niciun spirit de încredere în sine, nicio sprijinire pe puterea sau iscusința omenească. Dumnezeu fusese păstrătorul și sprijinul său. Nu mai era nicio plângere cu privire la zilele grele din trecut. Încercările și necazurile acelor zile nu mai erau considerate ca lucruri care erau „împotriva” lui. Memoria făcea să-i revină în minte numai mila și bunătatea Sa plină de iubire, care fuseseră cu el în tot timpul peregrinajului său.

Odată ce binecuvântarea a fost rostită, Iacov i-a dat fiului său o asigurare, lăsând generațiilor ce aveau să vină, prin lungi ani de robie și necazuri, această mărturie a credinței sale: „Iată că în curând am să mor! Dar Dumnezeu va fi cu voi și vă va aduce înapoi în țara părinților voștri.” – *Patriarhi și profeți*, pp. 234–235

Speranța lui Israel era întrupată în făgăduința făcută la vremea chemării lui Avraam și, după aceea, repetată iar și iar urmașilor lui: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Geneza 12:3). Când planul lui Dumnezeu pentru răscumpărarea neamului omenesc i-a fost făcut cunoscut lui Avraam, Soarele Neprihănirii a strălucit în inima lui și întunericul a fost risipit. Și când, în cele din urmă, Mântuitorul Însuși a umblat printre fiii oamenilor și a vorbit, El le-a dat iudeilor mărturie despre nădejdea strălucită a patriarhului în eliberarea adusă prin venirea unui Răscumpărător. „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea”, spunea Isus, „a văzut-o și s-a bucurat” (Ioan 8:56). – *Profeți și regi*, p. 683

Miercuri, 22 iunie: Iacov își binecuvântează fiii

În cele din urmă, toți fiii lui Iacov s-au strâns în jurul patului său de moarte. Iacov i-a chemat pe fiii săi și le-a zis: „Strângeți-vă și ascultați, fii ai lui Iacov! Ascultați pe tatăl vostru Israel și vă voi vesti ce vi se va întâmpla în vremurile care vor veni.” Adesea, foarte îngrijorat, el se gândise la viitorul lor și se străduise să-și zugrăvească sieși istoria diferitelor seminții. Acum, când copiii săi așteptau să primească ultima sa binecuvântare, Spiritul Inspirației a venit asupra sa și înaintea lui s-a desfășurat, într-o viziune profetică, viitorul urmașilor săi. Unul după altul au fost amintite numele fiilor săi, a fost descris caracterul fiecăruia dintre ei, iar istoria viitoare a seminției a fost înfățișată pe scurt. ...

Preoția a fost partea dată lui Levi, împărăția și făgăduința mesianică, lui Iuda și o dublă parte din moștenire, lui Iosif. Seminția lui Ruben nu s-a ridicat niciodată la o poziție mai înaltă în Israel, ea nu a fost așa de numeroasă ca aceea a lui Iuda sau Dan și a fost cea dintâi care a fost dusă în captivitate. – *Patriarhi și profeti*, p. 235

Iacov a fost întotdeauna un om al unei profunde și înflăcărate afecțiuni; iubirea pentru fiii săi era puternică și gingașă, iar mărturia sa de pe patul de moarte, pentru ei, nu a fost expresia părținirii sau a resentimentelor. El îi iertase pe toți și i-a iubit până la sfârșit. Gingășia sa părintească n-a putut găsi expresie decât în cuvinte de încurajare și speranță, dar puterea lui Dumnezeu se odihnea asupra lui și, sub influența Inspirației, el a fost constrâns să declare adevărul, oricât de dureros ar fi fost lucrul acesta.

Odată pronunțată ultima binecuvântare, Iacov a repetat însărcinarea cu privire la locul îngropării sale: „Eu am să fiu adăugat la poporul meu, deci să mă îngropați împreună cu părinții mei ... în peștera din ogorul Macpela... Acolo au îngropat pe Avraam și pe Sara, nevasta lui; acolo au îngropat pe Isaac și Rebeca, nevasta lui, și acolo am îngropat eu pe Lea.” Astfel, ultimul act al vieții sale a fost acela de a-și mărturisi credința în făgăduința lui Dumnezeu. – *Patriarhi și profeti*, p. 237

Nu toți din lumea aceasta au trecut de partea vrăjmașului, împotriva lui Dumnezeu. Nu toți au devenit trădători. Mai sunt câțiva credincioși care sunt sinceri față de Dumnezeu, pentru că Ioan scrie: „Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12). În curând, se va da o luptă teribilă între cei care Îi slujesc lui Dumnezeu și cei care nu Îi slujesc. În curând, tot ce poate fi zguduit va fi zguduit, pentru ca ceea ce nu poate fi zguduit să rămână. ...

Copiii lui Dumnezeu, încercați și puși la probă, își vor găsi puterea în semnul despre care se vorbește în Exodul 31:12-18. Ei trebuie să ia poziție de partea cuvântului viu: „Stă scris”. Aceasta este singura temelie pe care pot sta în siguranță. Aceia care și-au călcat legământul făcut cu Dumnezeu vor rămâne în ziua aceea fără Dumnezeu și fără speranță.

Închinătorii lui Dumnezeu se vor distinge în mod special prin respectul lor față de porunca a patra, pentru că ea este semnul puterii creatoare a lui Dumnezeu și mărturia față de cerința Lui în ceea ce privește respectul și onoarea din partea omului. – *Mărturii*, vol. 9, pp.15–16

Joi, 23 iunie: Speranța cu privire la Țara Promisă

Iacov și fiii săi își aduseseră turmele și cirezile cu ei în Egipt, unde se înmulțiseră foarte mult. Înainte de a pleca din Egipt, poporul, sub îndrumarea lui Moise, a cerut o recompensă pentru munca lui neplătită, iar egiptenii erau prea nerăbdători să scape de prezența israeliților, ca să le refuze cererea. Robii au plecat încărcăți cu prada luată de la asupritorii lor.

Ziua aceea a însemnat încheierea istoriei descoperite lui Avraam în viziunea profetică dată cu veacuri înainte: „Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robită și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu; și pe urmă va ieși de acolo cu mari bogății” (Geneza 15:13,14). ... Cei patru sute de ani se împliniseră. „Și, după patru sute treizeci de ani, tocmai în ziua aceea, toate oștile Domnului au ieșit din țara Egiptului” (Exodul 12:41). La plecarea lor din Egipt, israeliții duceau cu ei o moștenire prețioasă, oasele lui Iosif, care așteptaseră atât de mult timp împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu și care, în timpul anilor întunecoși de robie, fuseseră o aducere-aminte a izbăvirii lui Israel. – *Patriarhi și profeți*, p. 281

Dumnezeu nu-și conduce niciodată copiii altfel decât ar alege ei înșiși să fie conduși, dacă ar putea vedea sfârșitul de la început și dacă ar zări slava scopului pe care îl împlinesc ca împreună lucrători cu El.

Tot ce ne-a pus în nedumerire din providența lui Dumnezeu va fi făcut clar în lumea viitoare. Lucrurile greu de înțeles își vor afla atunci explicația. Tainele harului vor fi desfășurate înaintea noastră. Acolo unde mintea noastră mărginită a văzut numai confuzie și făgăduințe neîmplinite, vom descoperi cea mai desăvârșită și cea mai frumoasă armonie. Vom ști atunci că iubirea infinită a rânduit experiențele care păreau cel mai greu de îndurat.

Acela care este îmbibat de Spiritul lui Hristos rămâne în Hristos. Lovitura pregătită pentru el cade asupra Mântuitorului care îl înconjoară cu prezența Sa. Orice ar veni asupra lui vine de la Hristos. El nu mai trebuie să se împotrivescă răului, pentru că Hristos este apărarea lui. Nu îl poate atinge nimic, decât ce este îngăduit de Domnul și „toate lucrurile” care sunt îngăduite de El, „lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu”. – *The Faith I Live By*, p. 64

Această speranță a răscumpărării, prin venirea Fiului lui Dumnezeu ca Mântuitor și Împărat, nu s-a stins niciodată în inimile oamenilor. De la început au fost unii a căror credință a trecut dincolo de umbrele prezentului la realitățile viitorului. Adam, Set, Enoh, Metusala, Noe, Sem, Avraam, Isaac și Iacov – prin aceștia și prin alți bărbați venerabili, Domnul a păstrat descoperirile prețioase ale voinței Sale. În felul acesta, copiilor lui Israel, poporului ales prin care urma să fie dat lumii Mesia cel făgăduit, Dumnezeu le-a dat cunoașterea cerințelor Legii Sale și a mântuirii care avea să fie realizată prin jertfa ispășitoare a Fiului Său iubit. – *Profeți și regi*, pp. 682–683

Vineri, 24 iunie: Pentru studiu suplimentar

Astăzi cu Dumnezeu, „Gândiți-vă la lucrurile de sus” p. 290 (8 octombrie).

APRILIE

1. V. Isaia 11:1
s. a. B 19:42, CT 19:32, IS 19:32, MS 19:50,
SM 19:58, DJ 19:52, AR 20:03

2. S. Ioan 17:3
s. a. B 19:44, CT 19:33, IS 19:33, MS 19:51,
SM 19:59, DJ 19:53, AR 20:04

3. D. Judecătorii 6:12
4. L. Luca 2:7
5. M. Ieremia 29:11
6. M. Ioan 17:21-23
7. J. Ioan 4:14
8. V. Matei 3:17
s. a. B 19:51, CT 19:41, IS 19:41, MS 19:59,
SM 20:08, DJ 20:01, AR 20:12

9. S. Coloseni 1:9
s. a. B 19:52, CT 19:42, IS 19:42, MS 20:01,
SM 20:09, DJ 20:02, AR 20:14

10. D. 1 Corinteni 15:21,22
11. L. Isaia 53:8
12. M. Romani 5:19
13. M. Evrei 12:14
14. J. 2 Corinteni 12:10
15. V. Apocalipsa 1:18
s. a. B 20:00, CT 19:49, IS 19:49, MS 20:09,
SM 20:18, DJ 20:09, AR 20:22

16. S. Galateni 6:2
s. a. B 20:01, CT 19:50, IS 19:50, MS 20:10,
SM 20:19, DJ 20:10, AR 20:23

17. D. Isaia 45:5
18. L. Romani 5:8
19. M. Ioan 14:30
20. M. Psalmii 145:16
21. J. Ioan 10:11
22. V. Ioan 17:26
s. a. B 20:08, CT 19:58, IS 19:58, MS 20:18,
SM 20:28, DJ 20:18, AR 20:31

23. S. Ioan 10:4
s. a. B 20:10, CT 19:59, IS 19:59, MS 20:20,
SM 20:29, DJ 20:19, AR 20:32

24. D. Ioan 1:49
25. L. Coloseni 1:15
26. M. 1 Petru 5:7
27. M. Isaia 53:7
28. J. Iacov 1:5
29. V. Ioan 12:32
s. a. B 20:17, CT 20:06, IS 20:06, MS 20:28,
SM 20:38, DJ 20:26, AR 20:40

30. S. Isaia 51:9
s. a. B 20:18, CT 20:07, IS 20:07, MS 20:29,
SM 20:39, DJ 20:27, AR 20:41

MAI

1. D. Isaia 59:19
2. L. Romani 5:11
3. M. Psalmii 121:4
4. M. Coloseni 2:9,10
5. J. Isaia 53:5
6. V. Luca 22:32
s. a. B 20:25, CT 20:14, IS 20:27, MS 20:37,
SM 20:47, DJ 20:34, AR 20:49

7. S. 1 Ioan 3:16
s. a. B 20:27, CT 20:16, IS 20:28, MS 20:38,
SM 20:49, DJ 20:36, AR 20:50

8. D. Psalmii 128:1
9. L. Marcu 1:3
10. M. Apocalipsa 22:16
11. M. Matei 9:35
12. J. Deuteronomul 31:6
13. V. Geneza 32:26
s. a. B 20:33, CT 20:23, IS 20:36, MS 20:46,
SM 20:57, DJ 20:43, AR 20:58

14. S. Luca 14:23
s. a. B 20:35, CT 20:24, IS 20:37, MS 20:47,
SM 20:58, DJ 20:44, AR 20:59

15. D. Luca 4:32
16. L. Isaia 49:13
17. M. Ieremia 18:6
18. M. Deuteronomul 32:4
19. J. Isaia 26:4
20. V. Psalmii 111:9
s. a. B 20:41, CT 20:30, IS 20:44, MS 20:54,
SM 21:06, DJ 20:50, AR 21:06

21. S. Ioan 1:29
s. a. B 20:42, CT 20:31, IS 20:46, MS 20:56,
SM 21:07, DJ 20:51, AR 21:07

22. D. Marcu 11:24
23. L. Romani 5:6
24. M. Ieremia 17:10
25. M. Psalmii 91:2
26. J. Psalmii 107:8
27. V. 1 Corinteni 8:6
s. a. B 20:48, CT 20:37, IS 20:52, MS 21:02,
SM 21:14, DJ 20:57, AR 21:14

28. S. Matei 28:20
s. a. B 20:49, CT 20:38, IS 20:53, MS 21:03,
SM 21:15, DJ 20:58, AR 21:15

29. D. Matei 13:45
30. L. Matei 6:20
31. M. 1 Petru 5:2

IUNIE

1. M. Luca 7:16
2. J. 2 Corinteni 8:9
3. V. Apocalipsa 2:4
s. a. B 20:54, CT 20:43, IS 20:59, MS 21:08,
SM 21:20, DJ 21:04, AR 21:20

4. S. Isaia 55:7
s. a. B 20:55, CT 20:44, IS 21:00, MS 21:09,
SM 21:21, DJ 21:04, AR 21:21

5. D. Habacuc 3:3
6. L. Evrei 2:10
7. M. Ioan 1:46
8. M. Matei 9:12
9. J. Romani 8:32
10. V. Psalmii 36:8
s. a. B 20:59, CT 20:48, IS 21:04, MS 21:14,
SM 21:26, DJ 21:08, AR 21:25

11. S. Ioan 8:12
s. a. B 21:00, CT 20:48, IS 21:05, MS 21:14,
SM 21:26, DJ 21:08, AR 21:26

12. D. Daniel 3:25
13. L. Ioan 3:2
14. M. Luca 9:23
15. M. Psalmii 32:7
16. J. Apocalipsa 5:12
17. V. Luca 24:27
s. a. B 21:02, CT 20:51, IS 21:08, MS 21:17,
SM 21:29, DJ 21:11, AR 21:28

18. S. 1 Ioan 5:20
s. a. B 21:03, CT 20:51, IS 21:08, MS 21:17,
SM 21:30, DJ 21:11, AR 21:29

19. D. Ioan 1:9
20. L. Matei 8:27
21. M. 1 Corinteni 10:4
22. M. Isaia 30:21
23. J. Psalmii 27:1
24. V. Efeseni 5:27
s. a. B 21:04, CT 20:53, IS 21:09, MS 21:19,
SM 21:31, DJ 21:13, AR 21:30

25. S. Luca 4:15
s. a. B 21:04, CT 20:53, IS 21:09, MS 21:19,
SM 21:31, DJ 21:13, AR 21:30

26. D. Ieremia 17:14
27. L. Apocalipsa 1:17
28. M. Evrei 2:3
29. M. Marcu 15:13,14
30. J. Exodul 31:13